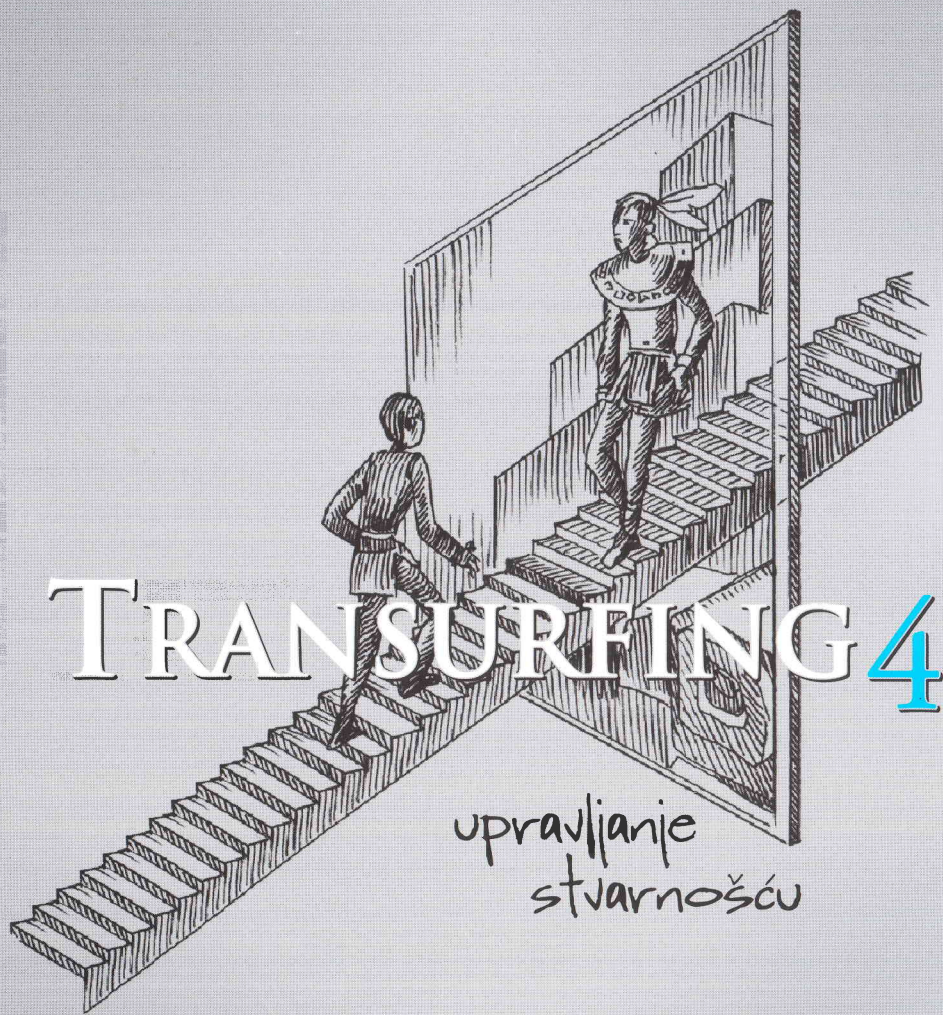

Planetopija biblioteka osjeilna osječaji

TRANSUREFING 4

upravljanje
stvarnošću

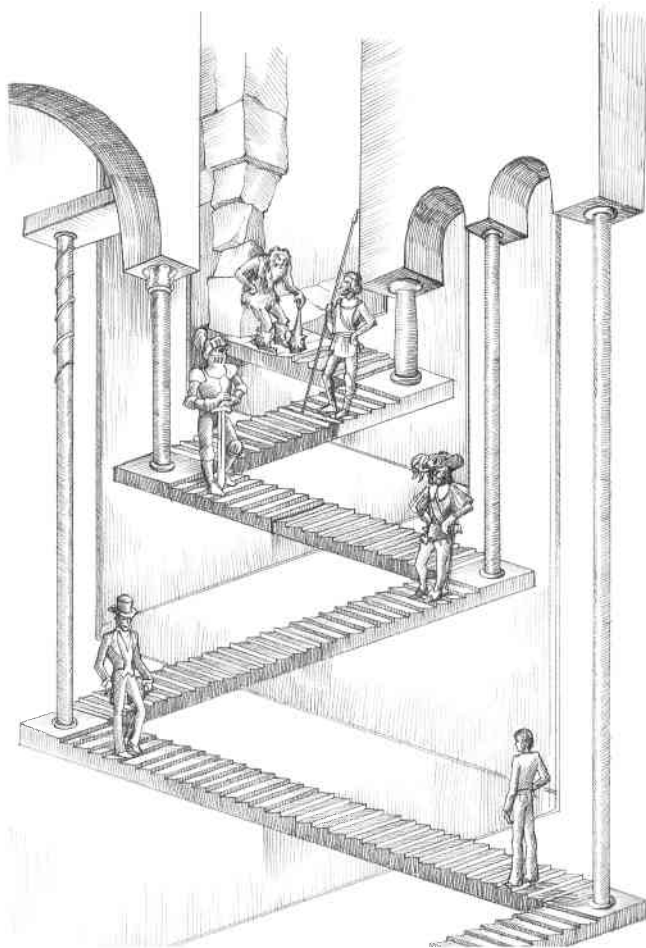
VADIM ZELAND

Uz pomoć transurfinga pretvorite svoj život u praznik!

U četvrtom nastavku iznimno uspješne serije o transurfingu autor razmatra konkretna pitanja koja nas sve zaokupljaju.

Kako svoj seksualni život učiniti uspješnim te se riješiti krivnje i osjećaja manje vrijednosti? Kako postići slavu i uspjeh? Je li moguće osloboditi se ovisnosti? Možemo li se vratiti zdravom i prirodnom načinu života, a ipak biti dio suvremenog društva? Što je iskonski cilj svakog živog bića i imaju li životinje i biljke svijest i osjećaje? Tko su indigo djeca i zašto dolaze? Postoji li reinkarnacija? Kako poimati Boga – kao strogog vladara ili dobrohotnog roditelja?

Mudro i suosjećajno Zeland nam još jednom dokazuje koliko je transurfing moćna tehnika koja zaista djeluje!

ISBN: 978-953-257-151-6

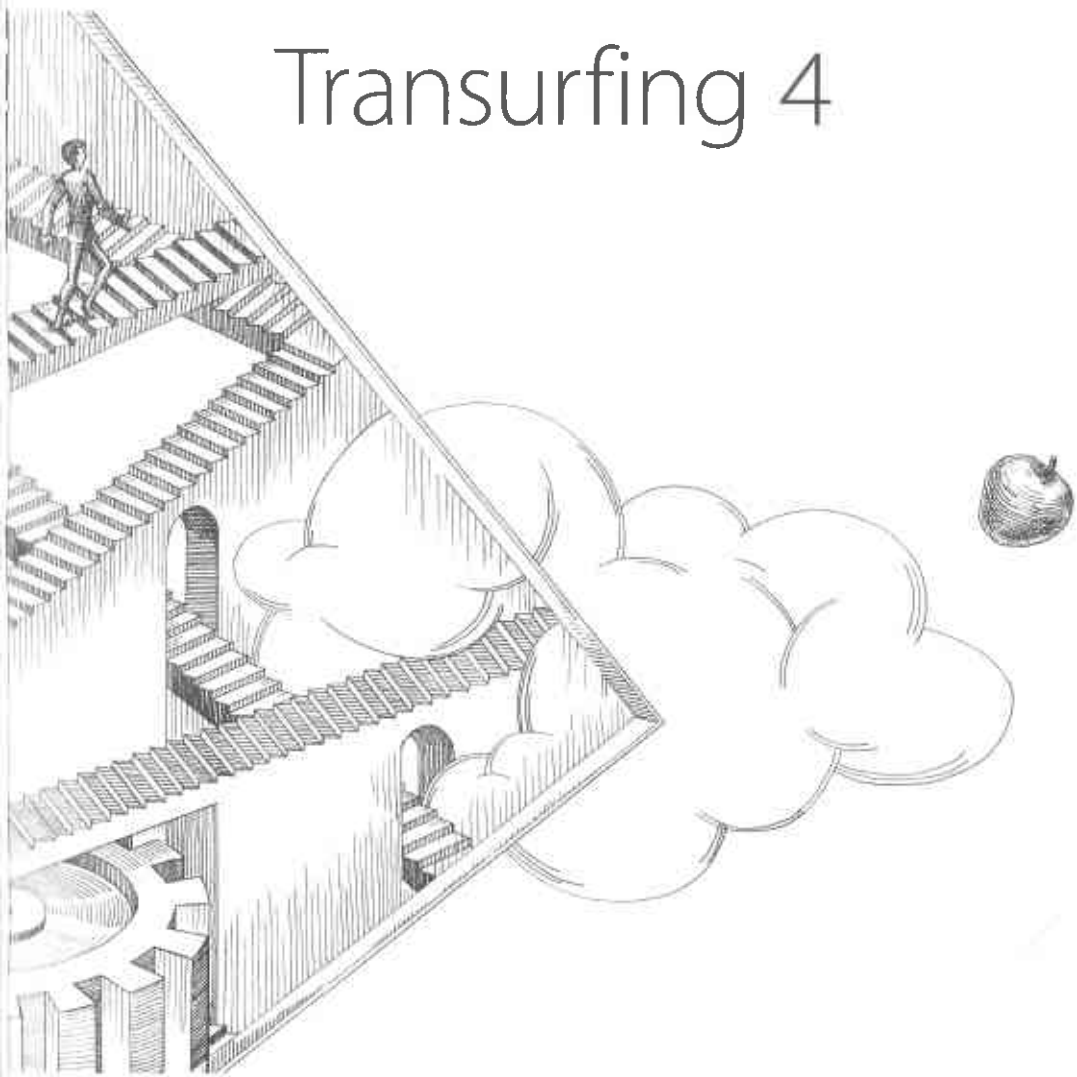

89,00 kn

9 789532 571516

www.planetopija.hr

Transurfing 4

Biblioteka **Osjetila i osjećaji**

Naslov izvornika:

Трансерфинг реальности. Ступень IV: Управление реальностью

© P. P. Lisovski, 2005.

Prvi put objavila Izdavačka grupa "Ves", Rusija, 2005.

Ilustracije Natalija Ivanova

Prevela **Ivančica Tarade**

Lektorirala **Ljiljana Puljar Matić**

Uredila **Danijela Duvnjak**

Grafičko oblikovanje **Ermego, Zagreb**

Naslovnica **Studio 1** (prema ilustraciji Natalije Ivanove)

Tisak **Printera grupa, Sveta Nedelja**

Nakladnik **Planetopija, Zagreb**

Za nakladnika **Marina Kralj Vidačak**

rujan 2009.

Sva prava pridržava nakladnik. Nijedan dio ove knjige ne smije se upotrijebiti niti reproducirati na bilo koji način bez pisane dozvole, osim u slučaju kratkih navoda u kritikama ili ocjenjivačkim člancima. Za sve obavijesti možete se obratiti nakladniku

ISBN 978-953-257-151-6

© IP zapis dostupan u računalnom katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 714079.

Vadim Zeland

Transurfing 4

Upravljanje stvarnošću

Zagreb, 2009.

Sadržaj

Predgovor	6
I. Plesovi sa sjenama	9
Praizvor namjere	9
Zakon loše sreće	13
Sve će biti u inat	18
Pravilo klatna	26
Stabilizacija strukture	38
Indigo došljaci	49
Gospodari energije	54
Deklaracija namjere	62
Sažetak	72
II. Snovi bogova	75
Dva lica stvarnosti	75
San na javi	82
Božja djeca	92
Teatar snova	97
Sažetak	108
Rječnik pojmova	110
O autoru	124

Predgovor

Poštovani čitatelju!

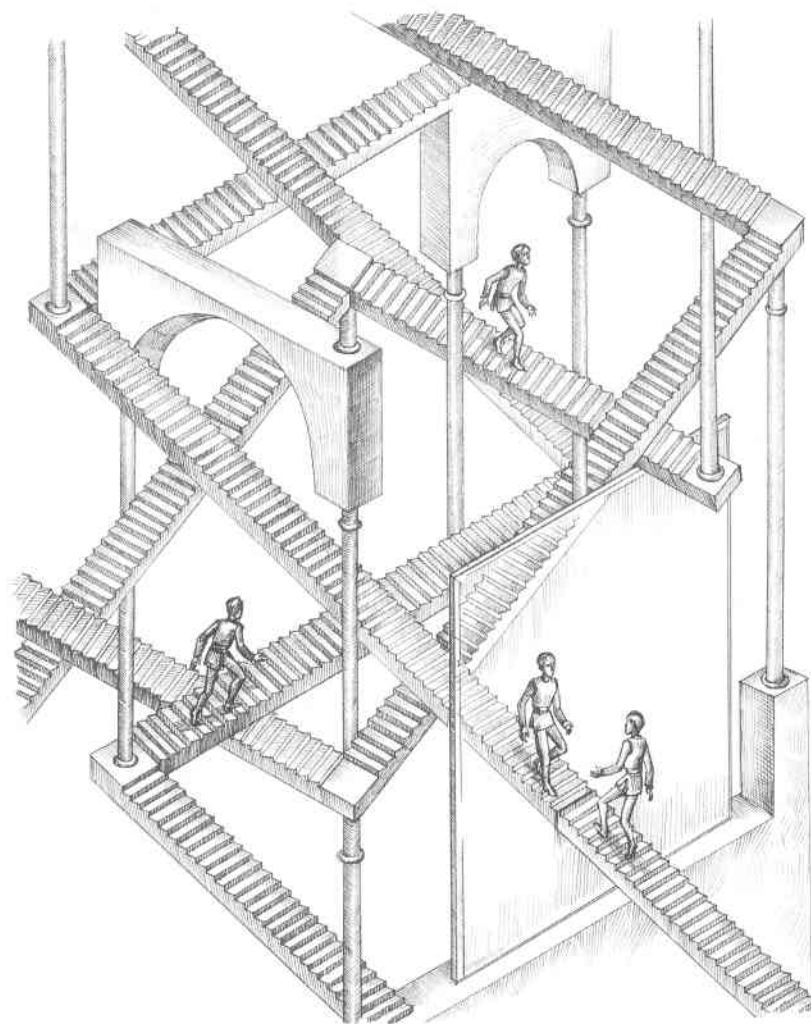
Ovo je četvrta knjiga o transurfingu – zagonetnom aspektu stvarnosti koji je u čitatelja izazvao toliko emocija. U svakodnevnoj stvarnosti čovjek živi pod utjecajem okolnosti i nije sposoban značajnije utjecati na tijek događanja. Život se "događa" slično kao što se događa u nesvjesnom snu. Događaji se odvijaju zadanim putem ne obraćajući pozornost na vaše "želim" ili "ne želim". Moglo bi se pomisliti da je tu fatalnu neizbježnost nemoguće obuzdati. Zapravo, iz takvog položaja postoji savršeno neočekivani izlaz. Čovjek ne sluti da je zarobljen u zrcalnoj iluziji.

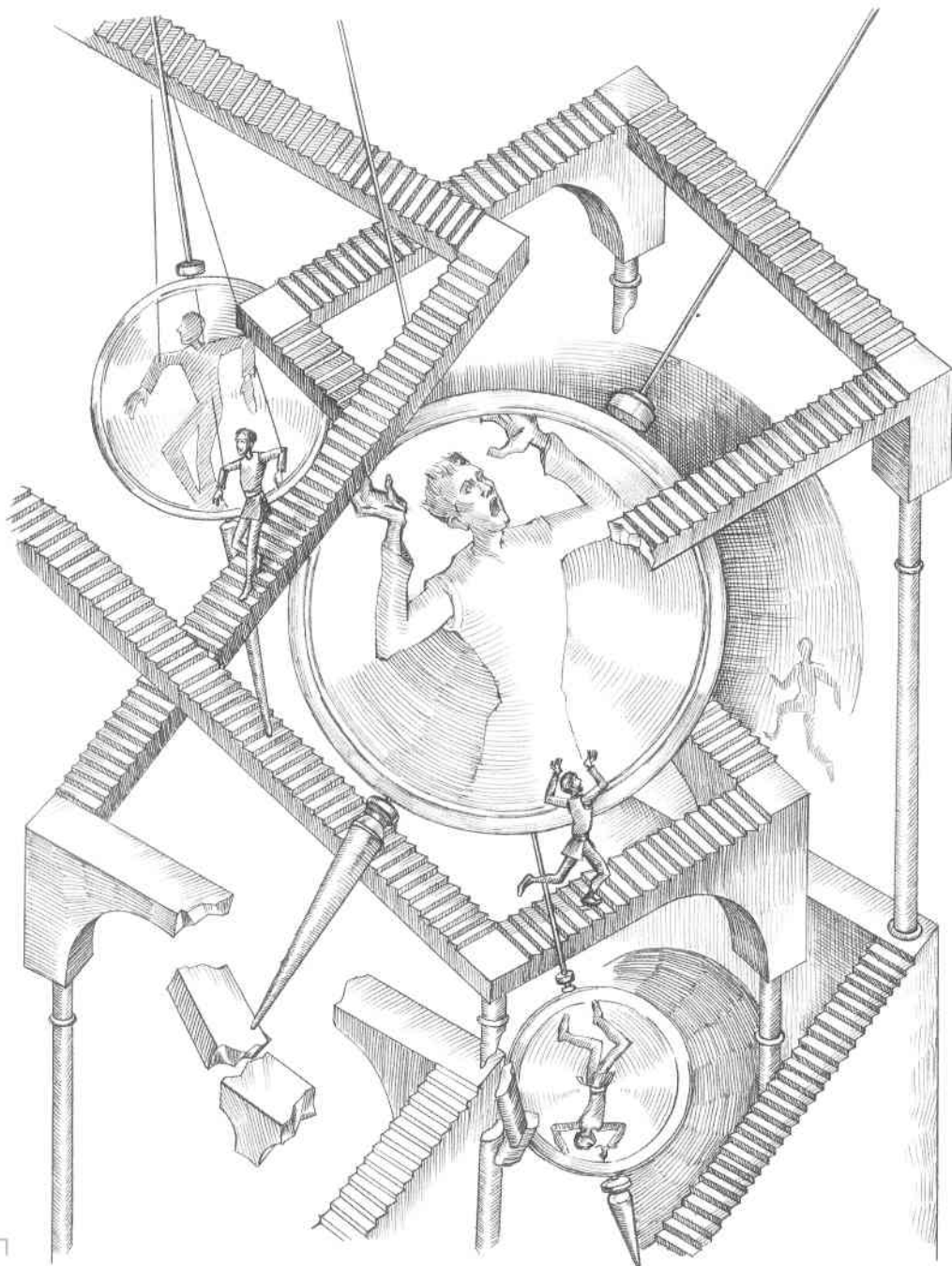
Stvarnost ima dva oblika: fizički, koji možemo dotaknuti rukama, i metafizički, koji se nalazi izvan granica percepcije, ali nije ništa manje objektivan. U određenom smislu svijet je beskrajno dvostruko ogledalo – na jednoj se strani nalazi materijalni svemir, a na drugoj se prostire metafizičko *prostranstvo varijanti* – informacijska struktura u kojoj se čuvaju scenariji svih mogućih događaja. Broj varijanti je beskonačan kao što je beskonačna količina dopuštenih položaja točke na koordinatnoj ravnini. U *prostranstvu varijanti* zapisano je sve što je bilo, što jest i što će biti. Odatle nam dolaze snovi, vidovitost, intuicija i spoznaje.

Čovjek opčinjen ogledalom vjeruje da je odraz u njemu prava stvarnost. Zrcalni efekt stvara iluziju kao da izvanjski svijet postoji sam po sebi i da se njime ne može upravljati. Zbog toga život postaje sličan igri u kojoj vi ne određujete pravila. Naravno, dopušteno vam je pokušavati utjecati na ono što

se događa, ali ste lišeni glavne stvari: nisu vam objasnili kako da se iz pijuna pretvorite u onoga koji pomiče pijune.

U knjizi se govori o tome zašto je upravljanje stvarnošću moguće i što ga ometa. Možete se osloboditi iluzije odraza i probuditi se u svojem zrcalnom snu u stvarnosti.

I.

Plesovi sa sjenama

Ja sa svojim svijetom idem u šetnju.

Praizvor namjere

Odnosi čovjeka s okolinom uređeni su na takav način da se svaka novost neizbježno prelijeva u svakodnevicu. Stvarnost neprestano mijenja svoj oblik poput oblaka na nebu. No brzina promjena nije toliko velika da bismo osjetili kretanje materijalne realizacije u prostanstvu varijanti. Na isti se način kretanje i transformacija oblaka jasno opažaju samo pri brznoj reprodukciji kadrova na usporenoj snimci.

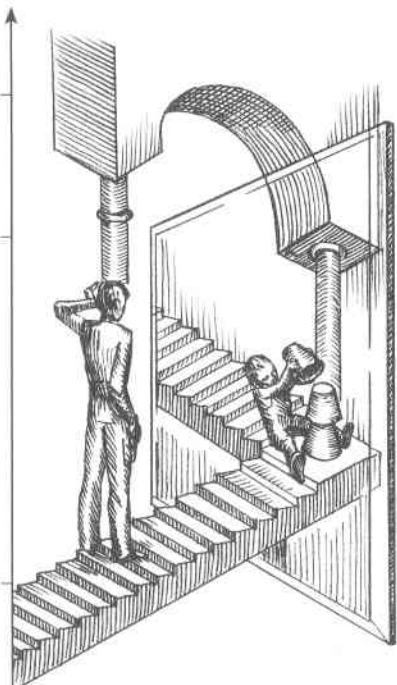
Čak i svježina promjene koja oživljava život kratkotrajnim bljeskom gubi sjaj istom brzinom. Neobično postaje uobičajenim, radost praznika gubi se u svakodnevici. Dosadno...

Nameće se retoričko pitanje: što je dosada? Teško je dati jasan odgovor. Lakše je objasniti kako se boriti protiv nje. Spašavajući se od jednoličnosti svakodnevice, duša i razum osmišljavaju najrazličitije igračke koje stvaraju neobične dojmove. Igračka je dobro sredstvo protiv dosade. Igra je još bolje.

Uz vožnju, veliku popularnost imaju igra skrivača, lovice i druge zabavne varijacije. Odrastajući, čovjek osmišljava sve maštovitije načine razbibrige: od sportskih nadmetanja do virtualne stvarnosti. Čak i mnoge profesije u svojoj biti nisu ništa drugo nego igre.

Zapravo, zašto *mnoge* profesije? Pokušajte se sjetiti posla koji ne bi trebalo proučavati kao igru. Obratite pozornost: ako čovjek nešto radi, u svakom slučaju sudjeluje u igri. Ono čime se bave djeca, odrasli pokroviteljski nazivaju

igrom. A odrasli igraju igru koju s važnošću nazivaju svojim poslom.

I jedni i drugi predaju se svojim aktivnostima s punom odgovornošću. Pitajte dijete čime se bavi i ono će ozbiljno, možda čak i zabrinuto, odgovoriti: "Igram se!" Pokušajte odvući odraslu osobu od posla i ona će se pobuniti: "Imam važnog posla!"

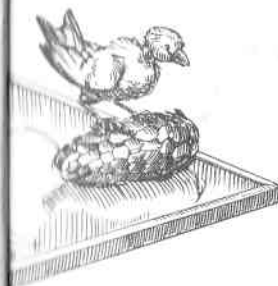
I tako je igra – ozbiljan posao. Što radi dijete kad se ne igra? U pravilu, stvara nered. A odrasla osoba? Besposličari – kod odraslih se to zove tako. Ali nerad brzo umara, izaziva dosadu, pa se zbog toga ponovno rađa želja za nekakvom igrom.

Nisu li igre potrebne da bismo se riješili dosade? Ili da pitanje postavim drugačije: što uzrokuje dosadu – nedostatak dojmova?

Ovo pitanje zapravo nije tako trivijalno kao što se možda čini. U osnovi sklonosti prema igrama leži potreba stara kao i ovaj svijet. Što je prva potreba živog bića? Preživljavanje, instinkt za samoodržanjem? Stvoren je takav stereotip. Međutim, to nije točan odgovor. Možda želja za razmnožavanjem? Ponovno pogrešan odgovor. Pa što onda?

Najprije se javlja potreba da u određenoj mjeri samostalno raspolažemo ovim svojim životom – to je osnovni princip koji leži u osnovi ponašanja svih bića. Sve ostalo, pritom i instinkt za samoodržanjem i razmnožavanjem, posljedica je tog principa. Drugim riječima, cilj i smisao života svih bića je upravljanje stvarnošću.

No to je nemoguće ako okolina postoji neovisno o tebi i ponaša se potpuno nekontrolirano, pa čak i neprijateljski. Uvijek će postojati oni koji ti žele uzeti komadić hrane, istjerati te iz ugodnog kutka, a možda te i samoga

pojesti. Uvredljivo je i štoviše strašno kada se život ne živi, nego ti se događa, a ti ništa ne možeš učiniti. Odatle i proizlazi prijeko potrebna i katkad nesvjesna potreba za držanjem okoline pod svojom kontrolom.

Mnogima se takav preokret može učiniti neobičnim: "Kako je to moguće, pa nama je uvijek bilo savršeno jasno da je instinkt za samoodržanjem najbitniji, a ispada da je on samo posljedica nečeg još važnijeg."

Međutim, to se čini neobičnim samo na prvi pogled. Ako razmislimo: čime god se bavi živo biće (čak i preživljavanjem i razmnožavanjem), sve se svodi na pokušaje da se *aktivnost okoline stavi pod svoju kontrolu*. Upravo je to osnovni motiv i prvi izvor bilo kakve namjere koja leži u osnovi aktivnosti svih bića.

Besposlenost znači odsutnost kontrole. Iz toga proizlazi da *dosada kao takva ne postoji – postoji samo stalna i neugasiva žeđ za upravljanjem stvarnošću*. Kako god, samo da je podrediš svojoj volji. Igra je u tom smislu oblikovanje stvarnosti kojom se upravlja.

Neke se ptice, na primjer, vole igrati s češerima. I tako češer postaje djelić neovisno postojeće i nekontrolirane stvarnosti. No čim je ptica od češera napravila atribut svoje igre, taj se djelić, a prema tome u određenom stupnju i sama stvarnost, nalazi pod kontrolom.

Vožnja je također svojevrsno upravljanje. Stvarnost me nosi, ali onako kako ja želim. Bilo koja druga igra u određenoj se mjeri podređuje pravilu: "Bit će kako ja želim." Scenarij igre je više-manje predodređen, a samim tim je i situacija predvidljiva. Naravno, postoje igre u kojima je prilično teško držati vodstvo, no sve se one, na ovaj ili onaj način, svode na jedan te isti zaključak: ono što se događa podrediti svojoj volji.

Prizor za gledatelja ponovno predstavlja igru u kojoj se oblikuje upravljanje stvarnošću. Glazba, knjige, kino ili predstava – sve su to ljuljačke za dušu i razum. Iscrpljujuće trčkanje napornih misli prestaje i prelazi u let na krilima dražesne melodije ili zanosnog predmeta. Što god da se događa s glavnim

likovima prizora, sve je to samo ukroćena, dresirana stvarnost i gledatelj bezbrižno uživa u predstavi.

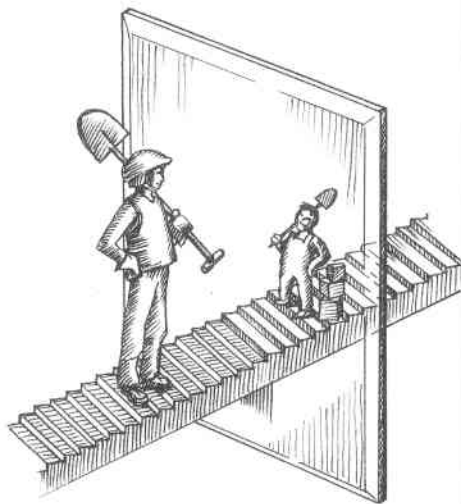
Igre sa stvarnošću ne prestaju čak ni tijekom spavanja. Duša i razum nalaze zadovoljstvo u prostranstvu snova gdje se stvarnost harmonično podređuje laganom povjetarcu namjere.

Naposlijetku, igra maštanja još je jedan od prihvatljivih načina upravljanja. Čovjek osmišljava čak i nepostojeću stvarnost samo da bi se igrao upravljanja. Fantastika je neobična. Dopušteno joj je da bude neobična dokle god je nestvarna. Ona je daleko. A stvarnost je svakodnevna zbog svoje blizine, ali je istodobno nedostupna jer je na nju teško utjecati.

Općenito, sve se te igre ne započinju radi borbe protiv dosade. Svakodnevna aktivnost nije dosadna. Ona je svakodnevna zato što se njome ne može upravljati. Njoj se nije lako podrediti pravilu "bit će kako ja želim". Zato se čovjek od takve stvarnosti i pokušava sakriti u igru u kojoj je sve jednostavno i predvidljivo.

Ipak, od neizbježne se aktivnosti ne možeš sakriti. Čovjekov je život uvjetovan okolnostima i njegovim položajem u društvu. Stvarnost se u većoj mjeri razvija neovisno o njegovoj volji. Svako "želim" ima svoje "ne smiješ". Kao odgovor na "daj" dolazi "nećeš dobiti". Što možemo poduzeti u takvim uvjetima?

Čovjek se u pravilu ponaša jednoznačno. Pokušavajući postići željeno, na okolinu pokušava utjecati pravocrtno, po principu "daj". Izravno djelovanje koje se zasniva na neposrednom kontaktu, jedan je od oblika upravljanja. Ali to nije jedini i zasigurno nije jedan od najučinkovitijih načina.

Postupit ćemo na drugačiji način: skrit ćemo ruke iza leđa i učiniti da svijet sam krene ususret našim željama. Sve što slijedi u daljnjem tekstu govori o tome kako to učiniti. Transurfing je tehnika upravljanja stvarnošću bez izravnog djelovanja, samo ne više neozbiljnog kao u igri, već stvarnog.

Zakon loše sreće

Da bi se naučilo upravljati stvarnošću, nužno je u krajnjoj mjeri razumjeti mehanizam njezinog oblikovanja. Svaki čovjek na najizravniji način stvara *sloj svojega svijeta*. Ali najčešće ne razumije kako se to događa.

Čovjek teži tome da "sve bude tako kako želim". Pokušava na svijet primijeniti svoj jednostavni princip: kamo se okrenem, tamo i krenem; gdje pritisnem, tamo se i udubi.

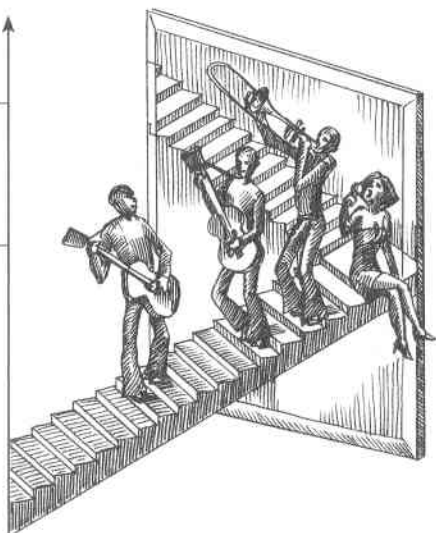
No svijet se iz nekog razloga ne želi podrediti. I više od toga, čovjek se okrene na jednu stranu, a odnosi ga se na sasvim drugu.

Trebalo bi se zamisliti: ako se stvarnost ponaša neodgovarajuće, znači da je potreban drugačiji pristup. Možda se podređuje sasvim drugim zakonima? No, čovjek se ne želi zaustaviti kako bi se osvrnuo oko sebe, već uporno nastavlja tjerati po svom.

Kao rezultat takvog "stvaralaštva" dobiva se sloj svijeta u kojem "nije sve onako kako želim". Naprotiv, mnogo toga ispada upravo "onako kako ne želim". To je nekakva neobična, hirovita i neprilagodljiva stvarnost.

Nerijetko nastaje osjećaj kao da se svijet inati i kao da neobjašnjiva sila privlači neugodnosti. Strahovi se ostvaruju, a najgora očekivanja potvrđuju. Neprestano nas prati ono prema čemu osjećamo neugodu i što pokušavamo izbjegavati. Zašto se to događa?

U početnom dijelu Transurfinga već se govorilo o tome zašto se događa da "dobivate ono što ne želite", osobito ako to stvarno nikako ne želite. Kad nešto mrzite ili od nečega strahujete svim srcem, *izvanjska vam namjera* sve to pruža u izobilju.

Energija misli stvorenih u *jedinstvu duše i razuma* potencijalnu mogućnost utjelovljuje u stvarnost. Drugim riječima, *sektor prostiranja varijanti* koji odgovara parametrima odašiljanja misli, materijalizira se ako su osjećaji duše jednaki mislima razuma.

No to nije jedini uzrok ostvarivanja najgorih očekivanja. Općenito, život bez problema postaje uobičajen. Sve teče dobro i glatko ako se krećemo *po tijeku varijanti*, ne narušavajući ravnotežu. Priroda ne voli gubiti energiju uzalud i nije sklona zlobnom podmetanju.

Nepoželjne okolnosti i događaji nastaju zato što *suvišni potencijali* iskrivljuju energetska slika okoline, a *odnosi zavisnosti* još više zaoštravaju situaciju.

Suvišni se potencijali stvaraju kada se nekim osobinama pridaje preveliko značenje. A odnosi zavisnosti među ljudima stvaraju se kad se međusobno počnu uspoređivati, suprotstavljati i postavljati jedni drugima uvjete poput "ako ćeš ti tako, ja ću ovako".

Suvišni potencijal nije tako strašan sve dok iskrivljena procjena postoji neovisno, sama po sebi. Ali čim se neprirodno preuveličano procjenjivanje jednog objekta uspoređuje s drugim, stvara se *polarizacija* koja rezultira *vjetrom sila ravnoteže*.

Sile ravnoteže pokušavaju ukloniti stvorenu polarizaciju i njihovo je djelovanje u većini slučajeva usmjereno protiv onoga tko je tu polarizaciju stvorio.

Evo primjera nezavisnih potencijala: volim te; volim sebe; mrzim te. Odrvatan sam si; dobar sam; loš si. Ako se ne zasnivaju na usporedbi i suprotstavljanju, takve su procjene same sebi dovoljne.

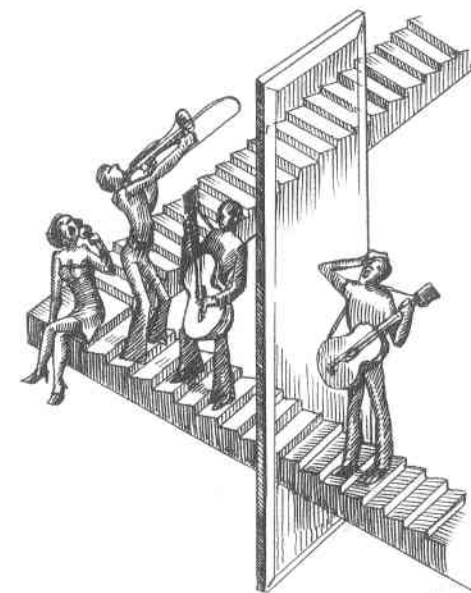
A evo primjera potencijala stvorenih na odnosima zavisnosti: volim te pod uvjetom da ti voliš mene; volim sebe zato što sam bolji od svih vas; loš si zato što sam ja bolji; dobar sam zato što si ti loš; ne volim se zato što sam gori od svih; odvratni si mi zato što nisi poput mene.

Razlika između prve i druge grupe procjena vrlo je velika. Procjene koje se zasnivaju na usporedbi stvaraju polarizaciju. *Sile ravnoteže uklanjaju tu različitost putem sukoba suprotnosti*. Na isti način magneti suprotnih polova privlače jedan drugoga.

Upravo se zbog toga neugodnosti u život uvlače tako nametljivo i kao u inat. Na primjer, kod supružničkih se parova spajaju naizgled nespojive ličnosti, gotovo kao kazna jedna drugoj. U različitim kolektivima uvijek će se naći barem jedan čovjek koji će vas zbog nečega nervirati. Jednake su prirode i Murphyjevi zakoni, odnosno "podlosti". Zlonamjerni su susjedi općenito postali neotuđiv uvjet svakog sustanarstva.

Primjer s napornim susjedima dobro ilustrira učinak polarizacije. To se pitanje, bez obzira na svoju trivijalnost, neposredno odnosi na područje metafizike. Problem je u tome što neki ljudi smetaju drugima da mirno žive. Ali zašto?! Zašto uvijek i posvuda nalazimo "loše" stričke i tete koji ne daju mira "dobra"?

Pa zar su ljudi podijeljeni na dva tabora? Međutim, ako provedemo anketu "Kojem taboru pripadate?" – vrlo će malo biti onih koji će sebe nazvati lošima. Vaši su susjedi u većini slučajeva jednako tako normalni ljudi kao i vi sami.

Tendenciju stvara vjetar sila ravnoteže koji puše u smjeru vašeg neprijateljstva. Smjer vjetra određuje se ovakvim "podlim" principom: *sve što vam se ne sviđa, bit će uz vas.*

Netko bi mogao prigovoriti: "Ma kakve sad, dovraga, sile ravnoteže? Ti su ljudi jednostavno bez savjesti i to je sve, nema se tu o čemu filozofirati." No dokazat ću vam da to nije pusta filozofija.

Pretpostavimo da vam susjedi idu na živce. Idete li i vi njima na živce? Najčešće ne. A zašto? "Zato što su oni loši, a mi nismo takvi", reći ćete. Ali samo loši ili samo dobri ljudi ne postoje. Svaka je procjena relativna budući da se stvara kroz usporedbe i suprotnosti.

Ipak, zašto vi ne idete na živce svojim susjedima? Moj će vam odgovor biti neočekivan: *ne idete im na živce zato što oni ne mare za vas.* "Pa to je ono", reći ćete, "zato oni i jesu loši, jer su potpuno bez savjesti."

Eto, tim se odnosom upravo uključujete u polarizaciju, gotovo kao elektromagnet koji će k vama privlačiti sve nove neprilike sa susjedima. A njih ništa ne dira zato što vi njima niste zanimljivi. Njima ne pada na pamet da vas uspoređuju i procjenjuju, tj. da ulaze s vama u odnos zavisnosti. U tom smislu ne mare za vas – ne pridaju vam značenje i ne uključuju vas u sloj svojeg svijeta, a zbog toga niti ne pate.

Susjedi nemaju polarizaciju u odnosu na vas sve dok se bave svojim brigama i na vas ne obraćaju osobitu pozornost. No čim počnu pridavati značenje vašem susjedskom postojanju i počnu se uspoređivati s vama, odmah će se pokazati da vi niste kao oni. I ako ih to ljuti i dira u srce, počet ćete im ići na živce. Iz dobrih susjeda pretvorit ćete se u loše.

Dalje će se događati još nevjerojatnije stvari. Počet ćete im stvarati nevolje na takav način da vam neće ni pasti na pamet da to nekome smeta. *Ići ćete na živce svojim susjedima, a da toga niste ni svjesni.* Jednako tako oni nemaju pojma da vam idu na živce.

Na primjer, u sustanarstvu se najprije osjeti učinak buke. Što vam se to manje sviđa, to će vas aktivnije salijetati. Bez obzira na to što

su tišina i mir optimalan način života ne samo za vas, već i za vaše susjede. Tako se troši manje energije. Ometanje mira uvijek je anomalija koja ne nastaje na praznom mjestu. Odakle ta energija?

Buka susjeda izbacuje vas iz ravnoteže i vi ih tiho (ili glasno) počinjete mrziti. Upravo je vaša razdražljivost izvor energije. Nastaju odnosi zavisnosti koji stvaraju polarizaciju. Bijesni osjećaji poput "Mrzim ove glasne susjede!" stvaraju snažan magnet koji će k vama privlačiti nove stvari koje vas razdražuju.

Pored vas će se pojavljivati novi sustanari skloni bučnom načinu života, a stariji će susjedi nabavljati odgovarajuće uređaje koji kao da su stvoreni specijalno zato da vas živciraju.

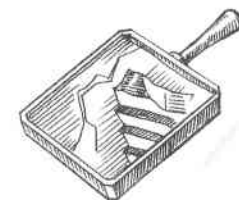
Još treba uračunati da će susjedi vaših susjeda također davati određeni doprinos i, ako se sveopći osjećaji prema onima koji narušavaju mir podudaraju, učinak se množi.

Naravno, jednom galamom ne završava "ugodno susjedstvo". Sve ovisi o tome prema čemu ste skloni osjećati gađenje. Oni vas mogu zatrpati smećem, gušiti vas neugodnim mirisima, iscrpati zidove na ulazu u zgradu i tako dalje. A neprijateljstvo prema susjedima, kao ljudskoj vrsti općenito, može povući još primjetnije posljedice – poplavu, pa čak i požar.

I u svim drugim slučajevima slično djeluje neka vrsta zakona loše sreće. Predmet ili svojstvo kojima se pridaje osobito značenje privlače objekte sa suprotnim osobinama.

A značenje se, kao što je poznato, povećava kroz usporedbu i suprotnost. Ako postoji jedan pol, mora se pronaći i drugi. Polarizacija stvara magnet za neugodnosti. Privlači se sve ono što izaziva mržnju. Proganja nas sve što nas nervira. Događaju nam se krajnje nepoželjne stvari. I nema tu nikakve mistike – to je zakonitost.

Polarizacija iskrivljuje energetska slika i stvara vrtloge sila ravnoteže što za posljedicu ima neodgovarajuće odražavanje stvarnosti, poput iskrivljenog odraza u ogledalu. Čovjek ne razumije da je patologija posljedica

poremećene ravnoteže i pokušava se boriti s okolinom umjesto da se riješi polarizacije.

A potrebno je tek ispuniti osnovno pravilo transurfinga: *dozvoliti sebi biti to što jeste, a drugima da budu ono što jesu*. Nužno je svakoga pustiti da radi po svom. Opustiti svoj stisak.

Što ste ustrajni u svojim željama i pretenzijama, jači je magnet koji privlači sve suprotno. Događa se doslovno sljedeće: držite svijet za šiju, a on se odupire pokušavajući se osloboditi.

Vršiti pritisak i ustrajati je beskorisno jer se situacija time još više pogoršava. Umjesto toga je potrebno *svjesno promijeniti svoj odnos prema situaciji u skladu s pravilom transurfinga*.

Na primjer, potrudite se barem na neko vrijeme izbaciti susjede iz glave, prestanite ih osuđivati, pretvarajte se da jednostavno ne postoje. Recite sami sebi: "Dovraga i oni!" Jednostavno ih izbacite iz sloja svojeg svijeta.

Čim vam uspije odvojiti od njih pipke svojeg *odnosa*, polarizacija će iščeznuti i susjedi će vam postupno prestati ići na živce. I više od toga, ako vam uspije u potpunosti prekinuti odnos zavisnosti, može se dogoditi nešto neshvatljivo: ti nepristojni tipovi postat će vaši najbolji prijatelji.

Sve će biti u inat

Općenito, činjenica o postojanju "zakona podlosti" sama je po sebi dosta neobična, nije li tako? Zašto? Zbog kojeg se to razloga svijet ponaša tako podlo? Ili su to samo nagađanja i predrasude? Ne, tendencija ipak postoji i od te je činjenice nemoguće pobjeći. Na sreću, model transurfinga neće samo otkriti razlog takve zakonitosti već i objasniti kako je možemo izbjeći.

Pravilo transurfinga djeluje besprijekorno, izbjavjujući onoga tko poštuje pravilo od gomile problema neshvatljivog podrijetla. Potrebno je samo olabaviti stisak i prestati "držati svijet za šiju" i on će postati srdačan i poslušan.

A onaj tko "ne olabavi", ići će naokolo poput magneta privlačeći k sebi sve što ne želi. Međutim, zakon loše sreće još nije sve. Čim se suprotnosti susretnu, njihova opozicija teži daljnjem pogoršanju.

Poznati zakon *jedinstva i borbe suprotnosti*, čiju bit nalazimo u samom nazivu, već se pretvorio u "školsko" znanje. Volga utječe u Kaspijsko jezero, a Mississippi u Meksički zaljev. No, nije sve tako jednostavno. Postavimo si pitanje: zašto se, na kraju krajeva, određeni zakon događa?

Uzrok sveprisutnog jedinstva suprotnosti već smo objasnili: nailazeći na suprotnosti sile ravnoteže samim tim uspostavljaju ravnotežu. Ali zašto se suprotstavljene strane nalaze u stanju neprekidne borbe?

Čini se da bi trebalo biti obratno: susrele su se, poništile jedna drugu i smirile se. Ali ne, suprotnosti će "bjesnjeti" jedna na drugu sve dok se ne "potuku". I ako se svađalice silom ne rastave, to će se stalno nastavljati.

Primjere ne treba tražiti daleko. Sami možete potvrditi da vam svijet često utječe na živce. Naravno, na svakoga u različitoj mjeri i na drukčiji način. Ali općenito je poanta ovakva: *ako vas je u određenom trenutku nešto sposobno izbaciti iz ravnoteže, to će se iz nekog razloga kao u inat dogoditi*.

Događa se sljedeće. Ako ste zbog nečega uznemireni, zabrinuti, opterećeni, vaši su živci napeti, makar djelomično. I tada, kao da je povezano s tim, pojavljuje se neki klaun i počinje skakati i štektati tako da još više zateže žice vaših živaca. Postajete razdražljivi, a klaun sve žustrije skakuće.

Postoji mnogo načina da povećate razdražljivost. Pretpostavimo da nekamo jako žurite i bojite se da ćete zakasnuti. Klaun je odmah pljesnuo dlanovima, protrljao ih i povikao: "Pa krenimo!"

Od tog trenutka sve radi protiv vas. Ljudi vam preprečuju put i pristojno koračaju, a vi ih nikako ne uspijevate zaobići. Trebate brzo proći kroz vrata, a tamo se doslovno postrojava red ljenivaca koji jedva podižu noge. Na cesti se ista stvar događa s automobilima. Kao da su svi u dogovoru.

Naravno, puno toga možemo pripisati percepciji: kad žuriš, čini se kao da ostatak svijeta usporava. No prisutni su i očiti znakovi: lift ili automobil je u kvaru, autobus kasni, na cesti se stvara prometni čep – to je već nekakva zlonamjerna stvarnost.

Možemo navesti i druge primjere. Ako ste zbog nečega zabrinuti i opterećeni, ljudi oko vas činit će upravo ono što vas živcira i to upravo u trenutku kad biste željeli da vas ostave na miru.

Djeca počinju izvoditi ludorije iako su do tada bila mirna. Netko pored vas počinje glasno žvakati i gutati. Različiti subjekti vas ometaju na putu i dosađuju vam svojim problemima. Posvuda vam smetaju nekakve prepreke. Ako nekoga očekuješ s nestrpljenjem, on dugo ne dolazi. Ako nekoga ne želiš vidjeti, obavezno će se pojaviti. I tako dalje.

Usporedno s pojačavanjem razdražljivosti, taj pritisak sa strane postaje sve intenzivniji. Što je veća napetost, okolina vas aktivnije nervira. Ali evo nečega zanimljivog: ona se uopće tako ne ponaša namjerno. Njoj čak ne pada na pamet da to nekome može smetati. Što uzrokuje takvo ponašanje?

U psihologiji nesvjesnog općenito ima puno rupa. Ma kako neobično bilo, u većini slučajeva ljude pokreću nesvjesni motivi. No zadržavajuće je da se *pokretačka snaga koju oblikuju podsvjesni motivi ne nalazi unutar ljudske psihe, već izvan nje.*

Ta su snaga nevidljive, ali stvarne energetske-informacijske strukture koje je stvorila energija misli živih bića – *klatna*. O klatnima se već puno govorilo u knjigama o transurfingu. Ona se uvijek pojavljuju tamo gdje se može izvući korist od energije sukoba.

Samo ne treba pretpostavljati da su te strukture sposobne nešto namjeravati i ostvarivati svjesnu namjeru. Klatna poput pijavica osjećaju polarizaciju

kao različitost u energetske polju i pokušavaju se priljepiti. No to još uvijek nije tako strašno.

Sav užas je u tome da klatna, osim što apsorbiraju energiju sukoba, na neki način navode ljude da svojim ponašanjem stvaraju još više takve energije.

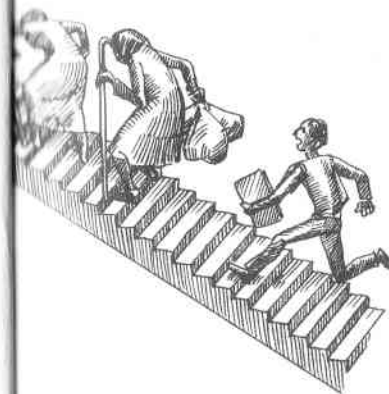
Ona čine sve da bi energija snažno izbijala. Klatna povlače ljude za nevidljive končice i ljudi se pokoravaju poput marioneta. Na koji točno način klatna utječu na motivaciju ljudi do sada nije jasno, ali rade to vrlo učinkovito.

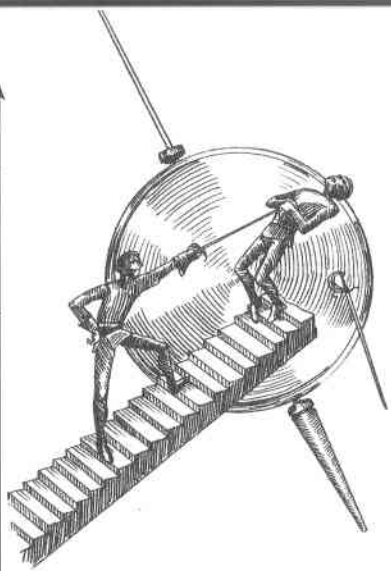
Klatnima je nedostupna čista ljudska svjesnost, no ona im nije ni potrebna – potpuno je dovoljna i podsvijest. U pravilu svi ljudi u određenom stupnju spavaju i dok su budni. Mnoge stvari čovjek obavlja automatski, opušteno, a da toga nije svjestan: "U određenom trenutku ne spavam i sasvim sam svjestan što radim i zbog čega baš na ovaj način."

Razina čovjekove svjesnosti osobito je niska kad je kod kuće ili među gomilom. U poznatim je uvjetima potreba za povišenom samokontrolom mala i zato se čovjek ponaša opušteno i gotovo spava. Suprotno tome, u vanjskom, ali uskom krugu ljudi, svjesnost je najaktivnija i pod samokontrolom. Tijekom većeg okupljanja ljudi aktivnosti čovjeka ponovno postaju spontane, ali pritom još dolaze u snažnu korelaciju s općim ushićenjem cijele mase.

Kako bismo protumačili rad klatna, uzmimo najjednostavniji primjer – prolaznika za kojim hodate istim putem i zatim ga prestizete. Baš kad ste odlučili zaobići ga s lijeve strane, on spontano zakorači u istom smjeru i prepriječi vam prolaz. Pokušavate ga zaobići s desne strane, a on se također slučajno okrene na tu stranu.

Što navodi prolaznika da mijenja smjer kretanja? Pa on vas ne vidi, a i zašto bi mu bilo važno s koje ćete ga strane zaobići? Možda na neki način osjeća da ste se približili njegovim leđima i instinktivno ne želi propustiti "suparnika" naprijed? Takva pretpostavka

kao da se nameće, ali to ipak nije tako. U živoj se prirodi, ako govorimo o instinktima, suparništvo uvijek očituje u situacijama kad suprotstavljene strane stoje okrenute licem u lice. Klatno je ono koje prolaznika navodi da odabere stranu na koju će se okrenuti.

Čovjek hoda ne razmišljajući o tome kako precizno koračati da zadrži ravnu liniju. U odnosu prema tome on spava i zato se linija njegovih koraka s vremena na vrijeme nehотиčno okreće na jednu ili na drugu stranu. Motivacija, odnosno izbor smjera

kretanja, leži u podsvijesti koju u određenom trenutku ne kontroliram. To znači da je potencijalno otvorena za klatno.

Tu dolazite vi i pokušavate zaobići prolaznika. To, u biti, i jest sukob, iako beznačajan. U cilju povećavanja energije sukoba klatno navodi prolaznika da učini nevoljan korak na stranu kako bi pregradio put i samim tim pogoršao situaciju.

Istodobno, klatno ne djeluje smišljeno budući da ne posjeduje svjesnu namjeru. Jednako nesvjesno svoj posao rade sile ravnoteže. Naglasit ću još jednom: ovdje se radi o nekim procesima čiji mehanizam zasad nije jasan, a ne o razumnom ponašanju struktura. Mi samo primjećujemo zasebne pojave i zakonitosti prirode energetsko-informacijskog svijeta.

Besmisleno je raspravljati kako klatno radi u određenoj situaciji, odakle dolazi, kako mu to uspijeva i što se zapravo događa na energetskoj razini. Svejedno to nećemo moći potpuno shvatiti. Važan je samo glavni zaključak: ako sile ravnoteže sukobljavaju suprotnosti, *klatna čine sve kako bi raspalila energiju nastalog konflikta*. Takav je zakon klatna.

Beskonačne bitke klatna – bez obzira na to radilo se o obiteljskim svađama ili oružanim sukobima – vode se upravo u skladu s tim zakonom. Ako nastane

opozicija, daljnji će se događaji razvijati u smjeru pogoršavanja sukoba, štogod da se dogodi, uključujući privremena i prividna pomirenja.

Tamo gdje djeluje zakon klatna, zdrav razum je nemoćan. Baš zato djelovanja pojedinih osoba, kao i cijelih država, vrlo često ne ulaze u okvire zdravog razuma. *U konfliktnim se situacijama ljudski motivi nalaze pod utjecajem klatna*.

Zato se i postiže ovakav čudan efekt kad svoje prošle radnje doživljavamo kao san: "Gdje mi je bio razum? Zašto sam došao na zamisao da tako postupim?" Zato što je čovjek djelovao, a da toga nije bio svjestan. Tek na kraju, kad spoznaja više nije podvrgnuta izvanjskom djelovanju, sve što se dogodilo dobiva odgovarajuću procjenu.

Bliski se ljudi svađaju i rastaju ako su uvjereni da si karakterno ne odgovaraju. Ipak, postojali su trenuci sreće kad je sve bilo prekrasno. A onda se čovjek bez ikakva razloga mijenja i počinje se ponašati neprijateljski. To nikako nije u skladu s njegovim dotadašnjim ponašanjem. Sve vam je to poznato, zar ne?

Ustvari ovdje nije riječ o tome da su se jedna ili druga osoba promijenile. Čovjek se prema partneru odnosi savršeno neprihvatljivo zato što ga na to prisiljava klatno.

Klatno upravlja podsvjesnim motivima suprotstavljenih ljudi. I takvo je upravljanje usmjereno na povećavanje energije sukoba. Čovjek nije svjestan što ga to tjera u sukob. Može postupati potpuno nelogično i neodgovarajuće.

Takav je efekt osobito uočljiv kod neobjašnjivo teških prekršaja. Nakon prekršaja, kad je već na okrivljeničkoj klupi, prekršitelj se prisjeća svojih prošlih djela s čuđenjem: "Snašlo me nekakvo pomračenje." I on ne laže – to se i dogodilo. Za samog prekršitelja sve je potpuno neočekivano, sve što je učinio doživljava kao strašan san.

San postaje osobito čvrstim ako pozornost upadne u omču. U specifičnim kolektivima, na primjer, u vojsci, skupini ili sektu, okuplja

se društvo s određenim stereotipima ponašanja i razmišljanja. To "uspavljuje" i podsvijest se potpuno otvara za zombirajuće djelovanje klatna. I tada se događaju stvari koje se sa strane čine potpuno neshvatljivima.

Zašto ljudi s takvom žestinom ubijaju sebi slične jer se ti drugi klanjaju nekim svojim bogovima? Komu to smeta? Ljudi zbog ratova žive u bijedi i umiru ih deseci, stotine tisuća, milijuni. Gdje je nagon za samoodržanjem? Borbu za bogatstvo i teritorij još je moguće razumjeti, ali kako objasniti borbu za uvjerenja?

Ideja o miru bliska je svima, ali ratovi ne prestaju. Ideja o jednom Bogu je očita. Ideja dobra, pravednosti i jednakosti – mogli bismo još dugo nabrajati. Svima je to jasno, međutim, zdrav razum ne djeluje, već pobjeđuje zlo. Odakle to zlo dolazi?

Klatna su univerzalni izvor zla. Treba neko vrijeme malo promatrati i sve postaje savršeno jasno: štogod da se radi u nekoj opoziciji nečega s nečim – sve se usmjerava na povećanje energije sukoba. Ako se borba i smiri, to se događa tek nakratko, da bi se potom razbuktna s novom snagom.

Naravno, postoje različita klatna i ona su u različitoj mjeri destruktivna. Mnoga su od njih bezazlena. Na primjer, klatno transurfinga je potrebno kako bi se što je moguće više ljudi zamislilo nad time što se ustvari događa.

Ne radi se o tome da se u potpunosti treba osloboditi svih klatna. To i nije moguće. Glavno je da ne budete marioneta, već da djelujete svjesno kako bi te strukture iskoristili za svoj interes. Ali kako se osloboditi njihova utjecaja?

Probudite se i osvjestite na koji način klatno pokušava vama manipulirati. Razumjeti što se događa već je pola posla. Snaga utjecaja klatna obrnuto je proporcionalna svjesnosti. Ono nad vama ima vlast sve dok spavate na javi.

Prije svega ne treba sudjelovati u destruktivnim sukobima klatna ako to vama osobno nije potrebno. Kad ste u gomili, neophodno je sići sa scene u gledalište, pogledati oko sebe i probuditi se: "Što radim ovdje? Jesam li svjestan svega? Zašto mi je to potrebno?"

Buđenje iz sna koji sanjamo budni mora biti apsolutno jasno kao što je već bilo rečeno: "U određenom trenutku ne spavam i sasvim sam svjestan što radim i zašto baš ovako." Ako ste toga svjesni, sve je u redu. Ako pak niste, znači da ste u bilo kojoj, čak i beznačajnoj konfliktnoj situaciji, marioneta.

Teže je kad vas nešto uzrujava. U tom će slučaju klaun skakati sve dok su vam živci napeti. To obično znači da je klatno vašu pozornost uhvatilo u omču. Kako biste se oslobodili klatna, potrebno je postati ravnodušan. Ali to je teško postići.

Na primjer, susjedi vas nerviraju svojom glazbom koja vam je užasna. Vaš je zadatak da se na bilo koji način "otkvačite" od klatna. No, natjerati se da ne reagirate praktički je nemoguće. *Beskorisno je obuzdavati emocije.* Umjesto toga, pozornost treba preusmjeriti na nešto drugo.

Pokušajte slušati vlastitu glazbu, ali ne glasno, već toliko da prigušite susjedovu. Smislite još neke načine kako da odvratite misli. Ako vam pođe za rukom okupirati se nečim drugim, susjedi će se postupno stišati.

Jednako je i u svim drugim slučajevima. Ako "klaun skače", znači da je vaša pozornost uhvaćena u neku omču. Uvukli su vas u igru klatna kojoj je cilj povećati energiju konflikta. *Da biste se oslobodili omče, morate preusmjeriti pozornost.*

Općenito, nije sve tako loše. Neće biti "u inat" ako ne budete spavali budni. Iako, moglo bi se pomisliti da je sve navedeno samo nekakva čudovišna tlapnja. Naravno, nije se lako naviknuti na misao da nekakve strukture mogu nama upravljati. Prihvaćanje te spoznaje stvar je osobnog izbora. I nije nužno da vjerujete. Proučavajte i sami donosite zaključke.

Pravilo klatna

U našem se svijetu skoro na svakom koraku susrećemo s izravnom ili neizravnom informacijom koja se tiče odnosa među spolovima. U modelu transurfinga ta se tema, kao i mnoge druge, pojavljuje pod neobičnim rakursom. Seks igra vrlo važnu ulogu u osobnom životu ljudi, bez obzira na to žele li oni to priznati ili ne. Točnije, čak ne sam seks, već *odnos* prema njemu. Nevažno je vodi li čovjek spolni život ili ne, u njegovim se mislima, s vremena na vrijeme, pojavljuje usplamtjelost koja izražava *odnos*.

Općenito, u ovom slučaju ne može postojati neutralna pozicija. Prirodna se struktura u svakom slučaju pokaže. Kod nekih se ljudi odnos očituje kao neugoda, nervoza, podsmijeh, odbijanje. Kod drugih se pretvara u *namjeru*. I ako se namjera ne realizira ili se realizira neuspješno, nastaju različiti kompleksi ili, koristeći termine transurfinga, *negativni slajdovi*.

Možemo zaključiti da se pitanja o seksu u manjoj ili većoj mjeri dotiču, ako ne svih, onda mnogih ljudi. I mnogi zbog toga imaju određene komplekse. Nemalu ulogu ovdje imaju klatna jer se na sve moguće načine trude uvjeriti vas da ste nesavršeni i da imate probleme. I vi uistinu vjerujete da imate probleme. Ne možete ni zamisliti da niste usamljeni u tom uvjerenju.

Razmišljajući o tome kako u vašem intimnom životu nije sve uspješno, dok je istodobno kod drugih sve u redu, u dubokoj ste zabludi. To je iluzija koju su umjetno stvorila klatna pomoću sredstava masovnog informiranja. Obratite pozornost na to kako vam svugdje gdje se dotiče tema seksa pokazuju ljude kod kojih je navodno sve u redu.

I tako, kad bismo zamislili prepun stadion ljudi i sklonili sve kojima "nešto nije po volji", mogli bismo na prste izbrojiti one koji su preostali. Pokušajte se zamisliti u središtu golemog, prepunog stadiona koji se najednom ispraznio i ozarit ćete se tražeći preostale "normalne". O takvim se razmjerima radi.

Čak ako vaši prijatelji koji se hvale svojim uspjesima i ne preuveličavaju, možete biti sigurni da i oni imaju svoje probleme koje pažljivo skrivaju i od okoline i od sebe samih.

Nećemo spominjati Freuda. Teško da je mogao zamisliti kakve će razmjere poprimiti "seksomanija" u naše vrijeme. Jednostavno vam predlažem da se zapitate: zašto oko tako jednostavne funkcije koju je priroda savršeno opremila, nastaje toliko problema?

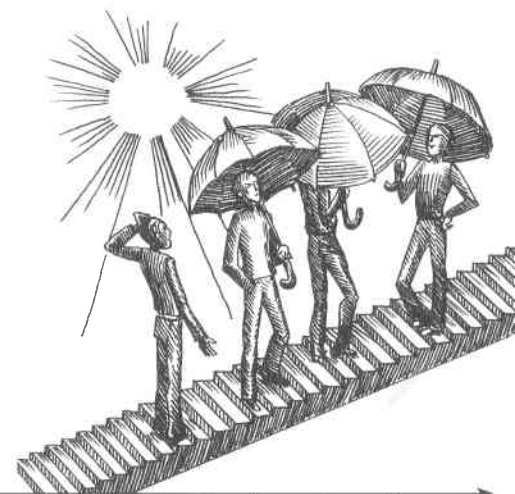
Odgovor na to pitanje leži u savršeno neočekivanoj banalnosti koja je donekle povezana s pojavom "*flash-moba*". Ako ne znate što je to, pojasnit ću.

Zamislite jedan sunčan dan i trg ili ulicu punu ljudi. Sve je kao i obično. I onda odjednom, bez ikakva razloga, nekoliko desetaka ili stotina ljudi izvlači kišobrane, otvara ih i cijelom se svojom pojavom ponaša kao da je počela kiša. "Normalni" prolaznici stoje razjapljenih usta, a "kišni ljudi" od srca se vesele.

Takva se veličanstvena šala može vrlo lako organizirati. Grupa ljudi, u kojoj se pojedinci čak međusobno niti ne poznaju, dogovara se putem interneta da će u određeno vrijeme i na određenom mjestu na dogovoreni znak napraviti nekakvu besmisleni radnju.

Što se događa tijekom takve akcije? Kao što vam je poznato, kad grupa ljudi počinje misliti u jednom smjeru, stvara se klatno. *Flash*-grupa razmišlja: "Pogledajte kako izgledamo s kišobranama!" Ostali prolaznici, otvorenih usta ostaju zbunjeni: "Što to rade?" Istovrsno odašiljanje misli grupe ljudi stvara rezonanciju čiju energiju upije klatno.

Flash-klatno ne traje dugo – ono je eksplodiralo i ugasilo se i zato nikome nije naškodilo. Ovaj nam bezazlen primjer pokazuje kako se stvaraju i djeluju dugovječna i destruktivna klatna.

Što je potrebno da bi se ljude navelo da odašilju energiju u jednom smjeru? Potrebno je odrediti šablonu ponašanja i razmišljanja – zadati *pravilo*. Naravno, pravila ne stvaraju klatna, već sami ljudi. Klatna ne mogu realizirati svjesnu namjeru. Ona nastaju spontano, ali ih stvara oblikovano pravilo. *Pravilo klatna* je najstrašniji i najštetniji od svih koje je čovječanstvo smislilo, a to je "Radi kao ja!".

Bilo koja šablona ponašanja i mišljenja u općem obliku svodi se na pravilo klatna. Promatrajte i primijetiti ćete da to pravilo djeluje na svakom koraku. Naravno, ono nije uvijek štetno. Na primjer, val navijača na stadionu stvara *flash*-klatno koje se hrani energijom rezonancije, iako zbog toga nikome neće biti lošije.

U koncertnoj dvorani klatno iz sve snage upija energiju gledatelja. To također ne stvara nikakvu štetu, ali obratite pozornost kako se često ponašaju umjetnici. Oni se iz sve snage trude pokrenuti publiku pomoću pravila klatna: "Gore ruke! A sada svi zajedno!" Gledatelji poslušno plješću i ta se energija, neznatna za jednog čovjeka, pretvara u rezonanciju stvarajući nevidljivo čudovište koje se nadvilo nad dvoranom.

Kad klatno ne bi upijalo tu energiju, izvođač bi doslovno odletio u zrak. Ali izvođač dobiva tek bezvrijedne mrvice, sve ostalo uzima klatno. Čudovište živi sve dok ljudi poštuju pravilo "Radi kao ja!".

I što onda? Pa ništa strašno se nije dogodilo? Uistinu, *flash*-klatna su bezazlena. A kakve to ima veze sa seksom? Nikada nećete pogoditi.

Započeli smo govoriti o temi seksa, ali smo se prebacili na *flash-mob*. Što im je zajedničko? Vjerojatno ste pomislili da su povezani s energijom. Svakako, tijekom seksa stvara se *flash*-klatno koje upija energiju rezonancije. Ljudi su još od davnina slutili i znali da postoji neka struktura koja se nalazi nad "scenom radnje".

Struktura koju u okvirima transurfinga nazivamo *flash*-klatnom, kod različitih se naroda obično povezivala s emocionalno obojenim prizorima. Na primjer,

"Sotona se zabavlja". Neki sljedbenici okultnih praksi čvrsto vjeruju da se tijekom spolnog čina izlučuje energija koja privlači različite predstavnike astralnog svijeta koji se tada skupljaju i priređuju svoju demonsku orgiju.

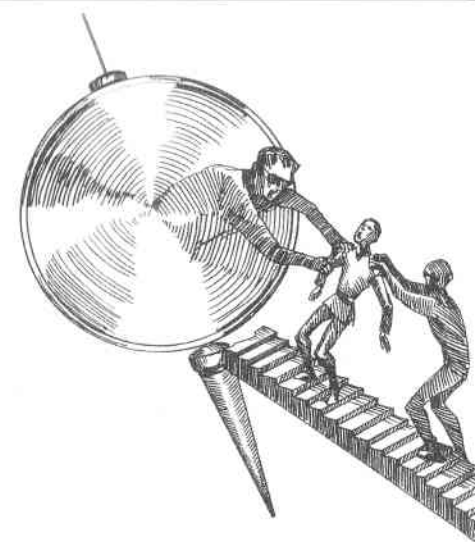
Štogađ o tome govorili, sve vas to ne bi trebalo uznemiravati budući da vam *flash*-klatno ne može naškoditi. Ono se jednostavno hrani energijom koju vi ionako trošite – i to je sve. Ali poanta nije u tome. Ono osnovno što seks u svom suvremenom obliku povezuje s klatnom je pravilo klatna "Radi kao ja!".

S razvojem tehničkih sredstava masovnog informiranja, pravilo klatna osvojilo je neograničenu vlast. Duševno stanje čovjeka na svakom se koraku podvrgava nevidljivoj, ali vrlo učinkovitoj obradi s ukorjenjivanjem obrazaca ponašanja i mišljenja. Plašim se ovdje upotrijebiti riječ "zombiranje", ali se u biti sve svodi na to.

Suvremena industrija informiranja i zabave zasniva se na jednostavnom principu: gledaj kako rade drugi uspješni ljudi i slijedi ih, neka ti budu primjer. Sve što vam pokušavaju pokazati samo je *standard uspjeha*. I sami sve savršeno razumijete, ali možda niste pojmlili koliko je velik utjecaj propagande, katkad javne, ali češće neprimjetne i postupne.

Osobito se ovo tiče svega što je povezano s intimnim odnosima. Vrlo su se čvrsto ukorijenili stereotipi o tome *kako intimni odnosi trebaju izgledati*. Sva tiskana i video-produkcija na tu temu pokazuje odnose koji, kako treba shvatiti, zadovoljavaju standarde.

Nemojte pomisliti da govorim o nekoj zavjeri ili namjernoj propagandi. Zapravo nitko neće kao svoj cilj uvesti neke šablone. Sve će se dogoditi samo od sebe. U čovjekovoj svijesti uvijek postoji sumnja: postupam li ispravno? Uvijek postoji potreba za usporedbom, budući da je uspjeh relativna stvar.

Zato, kad čovjek vidi tuđi uspjeh, on se, naravno, usmjerava prema tome da ga usvaja kao standard.

Intimni odnosi, a osobito seks, uglavnom se odvijaju u intimnom i zatvorenom krugu, pa prema tome raste potreba za potvrđivanjem da je "kod nas sve u redu". A ako osoba nema ili, tim više, nije imala partnera, tada ona zaista grčevito počinje tražiti standard. I naravno, sredstva masovnog informiranja zadovoljavaju tu ljudsku potrebu pružajući velik izbor najrazličitijih standarda.

Tako se oblikuju općeprihvaćeni stereotipi: na koji način *to* raditi, kakav imidž imati i slično. Na primjer, on je hladan *macho*, ona je vatrena, "seksi". Gledajte ih i ponašajte se poput njih. A ako se ne uklapate u te standarde, znači da s vama nešto nije u redu.

Teško je zamisliti svu destruktivnost tog pravila. Vjerojatno mislite da neopravdano naglašavam važnost problema kad kažem da je pravilo klatna najstrašnije i najštetnije od svih pravila koje je čovječanstvo izmislilo. Ni najmanje. Izražavam se vrlo suzdržano.

Broj rastavljenih parova je golem. Broj nesretnih obitelji je možda još veći. Na kraju krajeva, glavni uzrok nesuglasica je nezadovoljstvo seksom. Sve ostalo su ili posljedice nastale zbog tog nezadovoljstva ili izgovori ljudi koji ne žele priznati prave razloge.

Nezadovoljstvo nastaje zato što se dvoje ljudi pridržava pravila klatna. Oni znaju da se u skladu sa standardima treba ponašati na određen način. Pravilo klatna kaže "Radi kao ja!", što znači "*Promijeni sebe, promijeni sebe!*". I čovjek se trudi podrediti utvrđenim standardima što rezultira duševnom neugodom i nezadovoljstvom.

Pogreška čovjeka koji ima bilo kakve probleme sa seksom je u tome što *igra ulogu*. Sve je vrlo jednostavno. Od mnoštva standarda čovjek odabire jedan, koji mu najbolje odgovara, za sebe i drugi za svojeg partnera. Preuzima ulogu i

počinje je igrati, a partneru nameće projekciju u skladu sa svojim očekivanjima. Pritom je zanimljivo da tu ulogu igra upravo na principu transurfinga – kao igrajući gledatelj koji stalno uspoređuje sebe i partnera sa standardom: odvija li se sve prema pravilu.

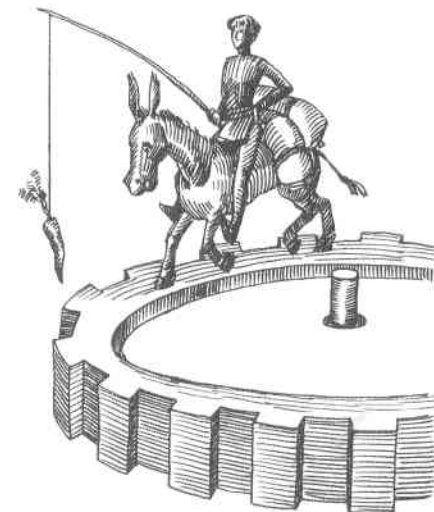
Na kraju se ništa ne postiže zato što je priroda seksa takva da traži opuštenost, slobodu i predanost. Seks je jedini slučaj kad se igri treba predati potpuno i pritom bez ikakvih uloga. *Normalan i prirodan seks je igra prema pravilima koje donosite sami, bez razmišljanja o tome kako to rade drugi i kako je navodno određeno.*

Povrh toga, zbunjujuće je i nepravilno brkanje različitih pojmova: ljubavi i seksa. Katkad je naprosto mučno kad čuješ licemjerno "vodimo ljubav". Nije li jednostavnije stvari nazvati njihovim imenom? Seks nije ljubav, a ljubav nije seks. Pa zar su ta dva pojma nespojiva? Spojiva su, ali ponavljam još jednom: *ljubav nije seks, a seks nije ljubav.*

Ta dva pojma možemo ili spojiti ili razdvojiti. Ali pravilo klatna smeta da se to *stvarno* učini. Neću pogriješiti ako kažem da svi neuspjesi u seksualnom kontaktu proizlaze iz toga što ljudi, poštujući pravila klatna, pokušavaju na umjetan način pomiješati ljubav i seks. Na kraju dobivamo besmislen hibrid.

Zapravo, ako zaboravimo na pravila i standarde, sve je vrlo jednostavno. Zamislite klatno s ništicom u sredini, gdje se na lijevoj strani nalazi crtica *ljubav*, a na desnoj *agresija*. Isto tako, ako se strelica pomakne nalijevo, to je ljubav, ako se pomakne nadesno, to je seks. Bez obzira na to koliko vam se sviđa takva ideja, seks je u većem stupnju agresija, nego ljubav.

Ali mnogi se ljudi ustručavaju ili plaše kad se u njima probude ti "đavolji" instinkti. Smatraju da je to neprirodno. Ustvari, susretnu

se dvije normalne osobe i u početku se ponašaju sasvim uobičajeno, a zatim im se u očima pojavi nekakav zvjerski sjaj i one počinju raditi stvari koje nikako ne ulaze u okvire... U okvire čega?

Upravo ovdje stupa na snagu pravilo klatna. S jedne strane postoje općeprihvaćeni okviri pristojnosti koje nije uvijek ugodno narušavati. S druge strane, dok se god nalazite u tim okvirima nemoguće je osjetiti seksualno zadovoljstvo. A htjeli biste i jedno i drugo.

I zato, da bi se uskladili sa standardima, ljudi počinju igrati svoje uloge. Plašeći se buđenja životinjskog instinkta, razvodnjuju seks oblikovanim i, kako se njima čini, potrebnim ritualima. To, sa svoje strane, izaziva svojevršno podređivanje. Trebalo bi otpustiti uzde, a pravilo klatna to ne dopušta. I obratno, ako strelica ode daleko na stranu agresije, odmah se javlja potreba za potvrđivanjem: "Voliš li ti mene?"

Na taj su način na sceni stalno prisutna dva gledatelja koja igraju uloge. Oni, poput marioneta, vise na niti kontrole za koju su se sami uhvatili. Što rade? *Iz sve snage pokušavaju premjestiti strelicu čas na jednu, čas na drugu stranu.* A dovoljno bi bilo samo odmahnuti rukom na pravilo klatna i pustiti strelicu da slobodno šeće u skladu s osjećajima duše, a ne idejama razuma.

Netko bi mogao primijetiti da je lako spustiti se na životinjsku razinu. I ovdje opet djeluje pravilo klatna. Tko je postavio granice gdje završava ljudska, a počinje životinjska razina? I nije tu riječ čak o samim granicama, već o tome da vi sami trebate postaviti vlastita pravila, a ne slijediti tuđa. Vi ste čovjek i stoga imate pravo na vlastite kriterije čovječnosti i pristojnosti.

Nadam se da shvaćate da sve ovo pišem za ljude koji imaju nekakve probleme sa seksom, osobito za one koji se međusobno vole. Sve što je potrebno za rješavanje problema je svjesno puštanje strelice, jednako kao što se svjesno drži kontrola nad pridržavanjem pravila klatna.

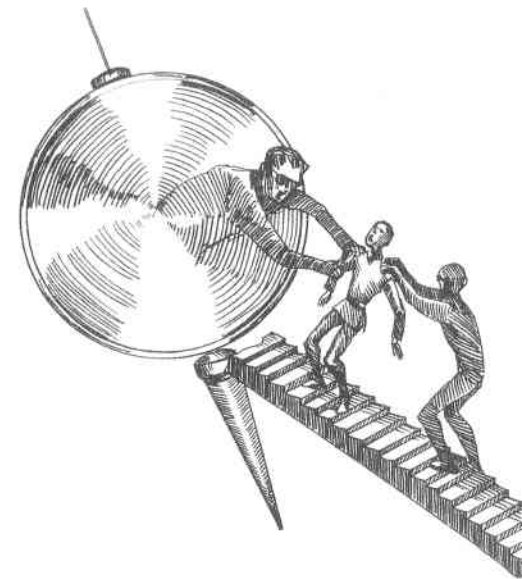
Postoji kategorija ljudi koji nemaju nikakve seksualne probleme. Ustvari, mnogi problemi nestaju ako stvari nazovemo njihovih imenom, ne brkamo pojmove, osvježujemo ono što želimo postići i, najvažnije, iskreno o tome razgovaramo s partnerom. Ako ste otvoreni, život odmah postaje lakši. Možete biti sigurni da vaš partner također ima pregršt skrivenih želja. Pritom mogu nastati situacije u kojima jedan želi ono što drugi ne prihvaća. Što učiniti u takvim slučajevima?

Prvo, potrebno je uvijek razumjeti prvi princip *freilinga*: odrecite se namjere da dobijete, zamijenite je namjerom da date i dobit ćete ono čega ste se odrekli. Ovaj prekrasan princip funkcionira besprijekorno, a pritom čak niti ne shvaćate na koji način.

Drugo, potrebno je u potpunosti se odreći pravila klatna i zamijeniti ga pravilom transurfinga. A to pravilo glasi: dozvolite si da budete ono što jeste, a drugome da bude ono što jest.

Jasno vam je kako je, da biste bili zadovoljni seksualnim odnosima, neophodno da se osjećate slobodno, emancipirano. Čovjek se ne može osjećati slobodno ako ima suvišne potencijale u obliku kompleksa, na primjer, osjećaja manje vrijednosti. Ma koliko se trudio opustiti, sile ravnoteže to neće dopustiti.

No, lavovski dio usiljenosti ne stvara se toliko kao posljedica suvišnih potencijala, već kao rezultat odnosa zavisnosti. Unutarnja namjera ljudi najčešće je usmjerena na to da dobiju, a ne da daju. Pritom se partneru obično nameće projekcija u skladu s očekivanim ulogama. Nikako se ne želi drugome dopustiti da bude ono što jest.

Kao što znate, odnosi zavisnosti rezultiraju polarizacijom koja izaziva vjetar sila ravnoteže, a one u konačnici sve kvare. Pravilo transurfinga trenutačno otklanja polarizaciju koju su stvorili odnosi zavisnosti. Zato čak i ako se ne možete riješiti kompleksa, dovoljno je slijediti pravilo transurfinga i usiljenost će se odmah zamjetno smanjiti.

Dozvoliti si biti ono što jeste znači prihvatiti sebe sa svojim nesavršenstvom. Dozvoliti drugome da bude ono što jest znači ukloniti s njega projekciju svojih očekivanja. Tako će se situacija u kojoj jedan želi ono što drugi ne prihvaća, na nepojmljiv način riješiti sama od sebe.

Ponavljam, potrebno se samo *odreći pravila klatna, zamijeniti ga pravilom transurfinga i usmjeriti svoju namjeru u skladu s prvim principom freilinga*. Ako to učinite udvoje, više nećete imati nikakvih problema. Detaljnije ćemo rasprave o tome zašto to djeluje ostaviti psiholozima. Jednostavno djeluje i točka.

A što će klatnu uopće pravilo? U slučaju *flash*-klatna sve je jasno – ona se hrane energijom rezonancije i zato im je potrebna sinkronizacija djelovanja. Na čemu se onda temelje sva ostala dugovječna klatna za koja ne vrijedi obvezno da njihovi sljedbenici djeluju kao jedan?

Prije svega, pravilo klatna postavlja norme ponašanja i mišljenja, to jest standarde "normalnosti". Čovjek ne razumije da mu se predlaže surogat uspjeha. Tuđi uspjeh ne može poslužiti kao primjer, obrazac za oponašanje. Pravi uspjeh postižu samo oni koji se odvažavaju prekršiti pravilo i krenuti svojim putem.

Slijedeći tuđe stope, čovjek je zanavijek osuđen sustizati zalazeće sunce. Standardi uspjeha su obmana, ali čovjek ne zna ili ne želi znati da ga pravilo klatna drži u paučini iluzija. Iluzija je često slađa, ugodnija, jasnija od neizvjesne stvarnosti.

Kad se čovjek licem u lice susretne s činjenicom da se ne uklapa u oblikovane standarde, osjeća duševnu neugodu. Mori ga strah od poraza, osjeća svoju inferiornost i usamljenost u tom neprijateljskom svijetu.

Što može učiniti? Jedna od mogućnosti je odcjepljenje. U odnosu na nedostižne standarde, čovjek se može okružiti zidom odbijanja. A može i nastaviti svoju potjeru za standardima. Slijedeći pravila klatna, čovjek pokušava izmijeniti sebe i tjera svoju dušu u kutiju uvjetovanosti. To ne donosi ništa osim nezadovoljstva zbog kojeg se ponovno mora mijenjati.

Uoči tako, kad se čovjek uputi u potragu za standardom, odašilje energiju nezadovoljstva i razočarenja. Drugačije niti ne može biti. Jednako tako magarčić hoda u krug za obješenom mrkvicom. Upravo se takvom energijom hrane destruktivna klatna koja predlažu standarde tuđeg uspjeha.

S druge strane, zid odcjepljenja zahtijeva veliku potrošnju energije. Vrlo je teško oko sebe držati zaštitno polje kada ti na svakom koraku sugeriraju pravila koja nemaš snage slijediti.

Iz tog labirinta ipak postoji izlaz. Sastoji se u tome da se treba *odreći pravila klatna i krenuti svojim putem*. Tko se toga drži, steći će divno svojstvo što stvara osjećaj od kojeg doslovno zastaje dah – *unutarnju slobodu*. Takvi ljudi postoje. Evo primjera čitateljice čije pismo pokazuje da stoji dva koraka udaljena od takve slobode.

"Bližim se 30-oj godini i nikad nisam imala muškarca. Seksolozi govore da je to ozbiljan poremećaj. A ja ne razumijem zašto. Uvijek sam vjerovala da nigdje nije zapisano da do 25. treba hitno s nekim spavati i da je djevičanstvo povod za moralnu osudu. Privlačna sam i imala sam mnogo mogućnosti da započnem intimni život. Ali ne želim. Fiziološki je sa mnom sve u redu, jednostavno do sada nisam naišla na muškarca s kojim bih poželjela spavati. I u posljednje vrijeme sve više osjećam da to gospodari mojim životom. Zato što se svi predaju tjelesnoj ljubavi, a ja ne. To je tako uobičajeno, a ja ne slijedim to pravilo... Nikad nisam bila robinja društvenih stereotipa, ali upravo me taj njihov dio, čini se, počinje nervirati. Ponekad se osjećam kao moralno strašilo. Iako sama činjenica moje samoće čak ne utječe na moje samoprosuđivanje – svjesno se ne želim upustiti u intimne odnose bez posebne žudnje prema osobi. Je li moj slučaj ipak odstupanje, svojevrstan defekt?"

Rekao sam "na dva koraka" zato što strah od toga da niste "kao svi" ipak postoji. Bez obzira na sve, unutarnja snaga i nezavisnost su prisutne i to više nije mala stvar. Jasno je da ovdje nema nikakvog odstupanja. Treba se samo prestati plašiti da "nisam kao svi", i početi se tome radovati. Naravno, ne treba ni otići u krajnost. Možda će čitateljica trebati sniziti prečku potreba i biti jednostavnija.

Sudeći prema informacijama kojima sa svih strana navaljuju na nas, možemo pomisliti da se svi bave samo seksom. To je zapravo iluzija. Daleko od toga da svi u tom odnosu vode "aktivan način života", a mnogi niti nemaju partnera. Ali strah od samoće i bojazan da nisu kao svi ostali, navodi ljude da vjeruju u iluziju.

Uzmimo, na primjer, Pariz s njegovim slobodnim i neusiljenim duhom. Stekao je reputaciju "grada osamljenih srca". Svakoga dana od rana jutra ljudi izlaze na ulicu i raštrkaju se po mnogobrojnim kafićima. Zašto to rade kad šalicu kave mogu popiti kod kuće? Zato što ih iz kuće tjera osamljenost.

Nekomu se može učiniti da klatna svojim pravilom namjerno pokoravaju ljudsko društvo. Istina, pokoravaju ga, ali ne uvode klatna to pravilo. *Ona postoje zahvaljujući njemu!* Pravilo uzrokuje klatna. A zatim to klatno počinje raditi svoj prljavi posao. Bit destruktivnosti klatna leži u tome što odvodi čovjeka daleko od puta na kojem bi mogao postići potpunu sreću.

Zamislite ulicu prepunu ljudi na kojoj svatko ide za svojim poslom. Odjednom se pojave ljudi u crnom, sve ih poredaju i natjeraju da stupaju. Netko pokuša izaći iz kolone, ali ga odmah grubo vraćaju natrag: "Stoj! Kamo ćeš?! Natrag u kolonu!"

Film "Matrix" nije se pojavio slučajno. Fantastika ima tendenciju da s vremenom postane stvarnost. I ta se tendencija ubrzava. Ako obratite pozornost, nesklad između fantastike i stvarnog utjelovljenja sve se više umanjuje. Naravno, ljudi ne sjede

u staklenim spremnicima s cjevčicama pričvršćenim za tijelo, ali analogija postoji.

Štimava se čini da je sustav stvarnost. Zapravo, potreba da se nalazimo u sustavu je iluzija. Istinska stvarnost je u tome da možemo izaći iz reda i krenuti svojim putem. Ali to nije lako osvijestiti. Čovjek je toliko navikao živjeti sa svojim iluzijama da ga treba dobro protresti ili, kako bi rekao Carlos Castaneda, "premjestiti spojnu točku" kako bi shvatio gdje se nalazi stvarnost, a gdje iluzija.

Primjerice, osobe s invaliditetom nalaze se u položaju ljudi koji nemaju izbora. Prisiljeni su cijeli život patiti zbog svoje nepotpunosti ili zanemariti pravilo klatna. Ako čovjek razumije da nema više što izgubiti, odriče se potjere za standardom i počinje živjeti za svoje zadovoljstvo.

Osobe s invaliditetom koje igraju košarku u svojim kolicima, neizmjereno su sretnije od zdrave mladeži koja imitira Michaela Jordana i koja izgleda manje prirodno od osoba s invaliditetom zato što koračaju u koloni. Nitko od njih neće postati novi Michael Jordan sve dok ne dokuči da mora izaći iz kolone.

Oni koji krše pravilo klatna postaju ili vođe ili odmetnici. Jedni se uzdižu među zvijezde, druge društvo odbacuje. Razlika između jednih i drugih je u tome da su prvi uvjereni da imaju puno pravo kršiti pravilo klatna, a drugi u to sumnjaju.

Zvijezde se rađaju samostalno, ali ih rasplamsavaju klatna. Onaj tko izađe iz kolone, stvara novi etalon uspjeha. Klatna ne trpe individualnost, ona vide zvijezdu u usponu i ništa im ne preostaje nego da je učine svojim miljenikom. Kada se uvodi novo pravilo, kolona se postrojava i počinje koračati za novom zvijezdom. Razumijete li što se događa?

No da bi se izašlo iz kolone, treba znati kako se to radi. Ako se budete borili s ljudima u crnom, bit ćete poraženi. U bitki s klatnima uvijek ćete biti pokoreni.

Cijela tajna je u tome da iz kolone treba izaći bez borbe. Možete jednostavno izaći i, mirno se smiješeci, mahnuti rukom ljudima u crnom u znak pozdrava. A zatim krenuti svojim putem. Oni će nastojati iz petnih žila da vas ponovno vrate u kolonu, ali ništa ne mogu učiniti ako se odreknete borbe s njima.

Kako biste shvatili tu jednostavnu istinu, neophodno je temeljito preispitati vlastite poglede na svijet. U našem je svijetu puno toga okrenuto naglavačke. Transurfing u tom smislu sve stavlja na svoje mjesto i pomaže u odbacivanju pravila klatna.

Istina, mnogima se možda neće sviđati čak ni sama ideja prema kojoj su ugurani u matricu. Onome kome se više sviđa da se ne probudi, transurfing nije potreban. Svi dobivamo ono što odabiremo. Iluzija je također izbor i svatko, kome više odgovara, ima na nju pravo. Sve možete sami provjeriti na vlastitom iskustvu. Svejedno ću proći pored njih i reći:

- Hej, znate li vi da postoji transurfing stvarnosti?!
 - Ma zbilja?!
 - Aha! Ja idem tim putem, a vi kako želite.
- I to je sve.

Stabilizacija strukture

U skladu sa svojim zakonom klatno čini sve da poveća energiju nastalog konflikta. Bitke iz kojih klatna crpe energiju vode se neprestano. No svi ti sukobi u pravilu nastaju između dvije ili nekoliko suprotstavljenih struktura. Primjera je mnogo – ratovi, revolucije, konkurencija i slični oblici suprotstavljanja.

Međutim, usporedo s agresijom prema protivnicima, karakteristična osobina svakog klatna je težnja da se sačuva i učvisti struktura zahvaljujući kojoj ono, na kraju krajeva, postoji.

Energetsko-informacijska struktura se oblikuje i razvija istodobno s pojavom uređene strukture koju stvaraju predstavnici žive prirode. Postojanje klatna potpuno ovisi o tome koliko je stabilna struktura koja se oblikuje. Zato će *ono raditi sve za stabilizaciju svoje strukture*. To je drugi zakon klatna.

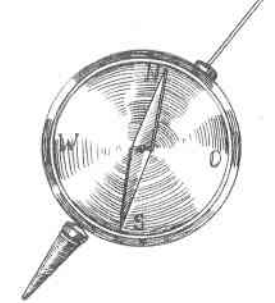
Za ilustraciju ćemo proučiti najjednostavniji primjer – jato mladih ribica. Jato se ponaša kao jedan organizam. Ako ih prestrašimo s jedne strane, sve se ribice istodobno okreću i plivaju na drugu stranu. Odakle dolazi takva sinkroniziranost?

Ako pretpostavimo da svaka ribica reagira na kretanje susjeda, skretanje bi se trebalo prenositi po redu. Međutim, bez obzira na brzinu prenošenja signala, moralo bi postojati vrijeme zastoja. Upravo se i radi o tome da zastoja nema. Jato može biti zaista veliko, no ni to ništa ne mijenja – opet se uočava prethodna sinkroniziranost.

Jednako se tako ponašaju i ptice. Ako ste ikad imali priliku vidjeti veliko jato koje čine malene i brze ptice, morali ste primijetiti da se njihova zanošenja na stranu odlikuju zadivljujućom usklađenošću.

Možda ovdje funkcionira drugi mehanizam, na primjer, telepatski kontakt? No i to je malo vjerojatno. Ako u rezervoaru, u kojem nema nikakvih jata, preplašite jednu ribicu, druga će ribica udaljena svega metar od nje ostati mirna. Ispada da nikakve telepatske veze također nema. Signal se prenosi samo u jatu koje je, u svojoj biti, najjednostavnija struktura. A možda se taj signal uopće ne prenosi?

Uzmimo, na primjer, strukturu višeg stupnja – mravinjak. Znanost ne nudi razuman odgovor na koji način funkcionira kolonija. Zadivljujuće je to što u mravinjaku postoje jasno raspoređene obveze, ali ne postoji hijerarhija.

Zašto svi kukci djeluju dobro organizirano kao da su usklađeni sa središnjim upravljanjem?

Mravi međusobno komuniciraju pomoću izlučivanja mirisnih tvari – feromona. Mirisni im puteljci omogućuju da pronađu put prema domu i prema hrani. Ali na koji se način informacija istodobno prenosi svim članovima kolonije? Ne može tu biti govora ni o kakvim višim oblicima izmjene informacija između mrava. Zašto bi se inače koristili tako primitivnim prenošenjem informacija kao što su mirisi?

Što pojedine članove ujedinjuje u organiziranu koloniju? *Klatno*.

Istodobno sa stvaranjem i razvojem strukture formira se energetska-informacijska struktura koja preuzima funkciju upravljanja i stabilizacije te strukture. Između klatna i elemenata strukture postoje izravne i povratne veze. Klatno postoji na račun energije svojih sljedbenika i sinkronizira njihovu aktivnost udružujući ih u organiziranu zajednicu.

Sa strane se može činiti da se struktura na neki način sama organizira, ali nije tako. O takvoj organizaciji možemo govoriti samo kad se radi o neživoj prirodi kada u ulozi upravljajućeg elementa djeluju zakoni fizike. Na primjer, molekule tekućine u procesu kristalizacije strukturiraju se u rešetku čija je struktura određena oblikom molekula i silama međusobnog djelovanja.

Za ujedinjenje živih organizama u strukturu potreban je vanjski organizirajući faktor. Upravo je klatno taj faktor. Za sada je nepoznato na koji način to čini. Po svojoj prilici, između te strukture i živog organizma postoji određena energetska-informacijska razmjena.

Klatno kao upravljaća nadgradnja postoji u svakoj strukturi koja udružuje žive organizme. Međutim, ne možemo reći da ono razumno upravlja strukturom budući da ne posjeduje svjesnu namjeru. Svijest energetska-informacijske strukture slična je algoritmu. Klatno ne ostvaruje zamišljenu ideju onako kako to radi razumno biće. Ono upravlja strukturom otprilike kao što program upravlja radom automatskog mehanizma.

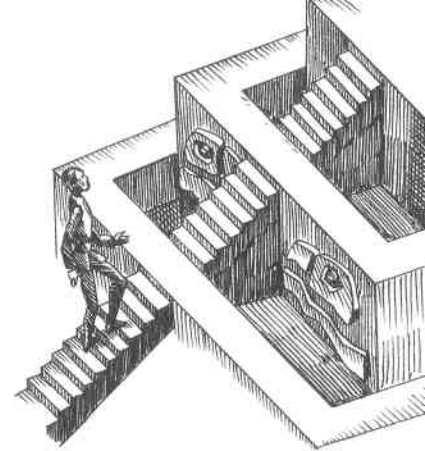
Koliko "automatski" rade elementi strukture ovisi o stupnju njihove svjesnosti. Što je živi organizam primitivniji, manje je svjestan svojih motiva i utjecaja. Ako biće živi povučeno, njegovo se djelovanje određuje unutarnjim programom – kompletno instinkta. No kada se bića udruže u grupe, odmah se priključuje vanjski program, klatno, koji počinje upravljati ponašanjem zajednice.

Agresivnost u svijetu, u kojemu svi jedni druge jedu, razvila se kao posljedica prvog zakona klatna. S obzirom na to da je proizvod klatna, agresija uopće nije obvezna karakteristika žive prirode – dokazuje nalazimo na pojedinim dijelovima planeta. Na primjer, na Novom Zelandu praktički nema grabežljivaca.

Mnogi se žitelji planeta moraju udružiti u grupe kako bi preživjeli u opasnoj sredini. Klatna prisiljavaju živa bića da postanu elementi strukture prema principu: "I, piliću, htio bi živjeti? Onda radi kao ja."

Ljudi su također skloni udruživanju u interesne grupe. To se objašnjava činjenicom da je u takvim grupama lakše komunicirati. Može se učiniti neobičnim da mnogi ljudi imaju velike poteškoće u komunikaciji. Bez obzira na prividnu neusljetnost u međuljudskim odnosima, oni su zbog cijelog niza razloga, vanjskih i unutarnjih, vrlo nategnuti. Da bi se uspostavio prisniji kontakt, ljudi instinktivno pokušavaju pronaći nešto zajedničko što bi ih moglo povezati. U tome se tada očituje stabilizirajuća funkcija klatna. Kada se sugovornici njišu na jednom te istom klatnu, "ugodeni su na isti val" i bez problema pronalaze zajednički jezik. Zato se odnosi lakše ostvaruju ako možemo zajedno pušiti, piti, sjediti za blagdanskim stolom, otići na izlet, igrati se i tako dalje.

Ali, vjerojatno najupečatljivija ilustracija drugog zakona klatna je stvaranje civilizacije. Jeste li se ikada zapitali zašto su se pojavili gradovi? Kako to da su ljudi stotinama tisuća godina živjeli na selu i u nomadskim naseobinama, a

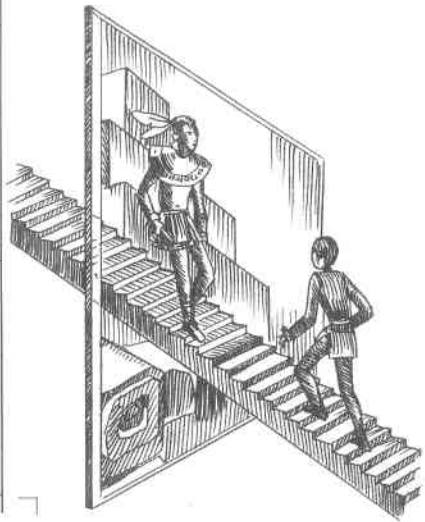
zatim odjednom počeli graditi velika civilizirana naselja? Što im je poslužilo kao osnova: obrti, trgovina ili možda rat?

Najstariji su gradovi vršnjaci piramida. Jedan od njih je Caral, nedavno otkriven u Peruu. Taj je izgubljeni grad stajao neotkriven gotovo pet tisuća godina. Identificirali su ga kada se pokazalo da su brežuljci koji su se uzdizali nasred pustinje nekad bili piramide, od kojih jedna po svojoj veličini nije zaostajala za egipatskim. Arheolozi su bili zadivljeni činjenicom da nakon proučavanja nalazišta nisu uspjeli pronaći niti lončarsku robu niti oružje. Ljudi su se koristili primitivnim oruđem napravljenim od kamena, kostiju ili drva.

Ustanovljeno je da su se građani bavili uzgojem pamuka, pletenjem ribarskih mreža koje su mijenjali za ribu sa žiteljima obalnog pojasa. Međutim, jednako uspješno su se time mogli baviti i da su živjeli na selu. Zaštitnih građevina uokolo Carala nije bilo, što znači da također otpada priča o ratnoj prethistoriji. Što je onda bio razlog stvaranja grada?

Ljudi iz drevnih vremena živjeli su u selima i bavili su se primitivnim obrtima, trgovinom i međusobnim ratovanjem. I za sve to nisu trebali sagraditi kamene gradove i podizati piramide. Možemo zaključiti da su kao faktor organizacije poslužila klatna, točnije, njihova stabilizirajuća funkcija.

Ne može se točno objasniti kako se to događa. Istina je uvijek negdje pored. Najvjerojatnije se u određenom trenutku spontano stvori takva struktura klatna koja sadrži sposobnost za daljnji razvoj. Jer grad je, u svojoj biti, složena hijerarhija klatna proizvodnje, potrošnje i razmjene. I ako se, po svojoj građi, taj samoorganizirajući sustav od samog početka pokaže stabilnim, onda se razvija i učvršćuje. Evolucija strukture može prerasti u formiranje složene civilizacije. I taj će se proces odvijati sve dok nekakav defekt

u arhitekturi ne sruši divovsku građevinu. Naravno, do tada još ima puno vremena. Doduše, kako se uzme...

No, vratimo se našem životu. U usporedbi s ostalim predstavnicima žive prirode, čovjek je "budniji". Ali, zar je uvijek svjestan svojih postupaka? Čovjekov razum može stvarati složene uređaje i mehanizme, graditi gradove, istraživati svijet. Ipak, što se osviještenosti tiče, čovjek se nije puno udaljio od životinjskog svijeta.

Cijelo je ljudsko društvo organizirano u složenu strukturu koja se sastoji od pojedinih tvorbi: od obitelji do velikih korporacija i država. Kao i u prirodi, ako čovjek živi u osami, uglavnom sam odgovara za svoje postupke. Prosvjetljenja su, kao što je poznato, postizali oni koji su se udaljili od društva. Ali kad čovjek postane element strukture, većim dijelom spava budan, što, ukratko, ne smeta njegovu razumu da se bavi visokotehnološkom proizvodnjom.

Suvremena je tvornica puno složenija od mravinjaka. Međutim, u svojoj biti, i jedno i drugo je struktura kojom upravljaju klatna. I sva znanstveno-tehnološka postignuća, ako ih proučavamo u cjelini, proizvodi su strukture, a ne pojedinaca. Televizor može izmisliti jedan čovjek, televizija je tvorevina cijelog sustava kojim upravlja klatno.

Kad čovjek postane element strukture, mora poštovati pravilo klatna. Kao posljedica toga nastaje neizbježno proturječje između osobnih interesa i svijeta koje nameće struktura. Od svega je najgore kad čovjek nije svjestan te činjenice i poslušno se, zbog sustava, trudi u znoju lica svog ne uspijevajući podići glavu kako bi se osvrnuo oko sebe i postao svjestan svojih postupaka.

Možete reći: "Kakva besmislica! Zašto ja ne bih bio svjestan? Naprotiv, svrišeno sam svjestan što i zašto radim." Koješta!

Kao uvjerljiv primjer možemo uzeti ljetne dječje kampove. Neizgrađena priroda djece koja su donekle slobodna od poslova, služi kao blagotvorna baza za širenje klatna. Klatna na osnovi svoje agresivne strukture stvaraju sredinu u kojoj cvjeta suparnički duh. Ako u toj sredini nisi kao svi ostali, odnosno ne

odgovaraš parametrima nastale strukture, mogu te izložiti ruglu, "izbaciti iz krda" ili jednostavno izmlatiti.

U sličnim uvjetima dijete spava dubokim snom na javi. Živi kao u snu, nesvjesno svojih postupaka, bilo u grupi bilo u opoziciji u odnosu na nju. Kao sredstvo za spavanje služi neugodan osjećaj zbog suparničkog odnosa i jaka uvjerenost u vlastitu inferiornost i neusklađenost sa "standardima". Taj osjećaj potištenosti i napetosti uopće ne nestaje, čak ako se izvana čini da se dijete drži hrabro i smireno.

Istu potištenost koja graniči s osjećajem bezizlaznosti čovjek proživljava u nesvjesnom snu kada se u potpunosti nalazi pod utjecajem onoga što mu se događa. Život se u agresivnoj sredini "događa" slično kao u snu. Nemirna bujica događaja "nosi" čovjeka i sva njegova svjesnost svodi se na to da se zadrži iznad vode, uplašeno gledajući oko sebe.

Ako dijete nema unutarjni oslonac, samouvjerenost, počinje instinktivno, odnosno nesvjesno tražiti uporište koje bi mu omogućilo da učvrsti svoj položaj. I taj oslonac pruža klatno, ali ne besplatno, već kao zamjenu za podređivanje pravilima strukture.

Možemo promatrati kako se u sredini sličnoj ljetnim kampovima pojavljuju takve drske osobe koje su naizgled samouvjerene i osjećaju se kao ribe u vodi. Sva njihova napuhana samouvjerenost proizlazi iz uporišta koju pruža klatno.

Zamislite takvu dvojicu s različitim uporištima – jedan je *odmaknut*, drugi *pričvršćen*: "Hej, ti! Pogledaj me! Radi kao ja! Radi kao ja!"; "Hej, ti! Zašto usporavaš?! Ne cmizdri, odmakni se, pričvrsti se!".

Nitko u njihovoj blizini ne razumije da se ova dvojica poput marioneta klate na kuki klatna. Iluziju stvara uporište, makar i kratkotrajno. Ostali, gledajući ovu prolaznu samouvjerenost marioneta, postupaju slično – dobivaju uporište kao zamjenu za poštovanje pravila "Radi kao ja!". I tako se svi klate kao jedan, i "odmaknut" i "pričvršćen". Na ovaj se način oblikuje struktura.

Bitno je da se sljedbenici klatna apsolutno nesvjesno podređuju pravilu. U njima se stvara iluzija da upravo tako treba biti. Slijedeći pravila, mogu izvoditi

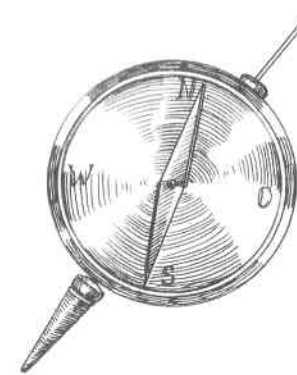
što god žele, no pritom sve rade jednako. Na primjer, više u govor ne umeću psovke, nego se njihov govor sastoji od njih. Nikome niti ne pada na pamet da je to vulgarno. A vulgarnost je prije svega stvar lošeg ukusa. Niska klasa. Svejedno je što se ne peru i što hodaju u priljavoj odjeći. Ne hodaju, ali sigurno će hodati čim se pojavi odgovarajuće pravilo.

Na primjer, na dvoru francuskog kralja Louisa XIV. nije bilo uobičajeno prati se zato što je sam kralj zbog svoje patološke mržnje prema čistoći, higijenu sveo tek na pranje ruku konjakom. Dvorani su bili prisiljeni slijediti njegov primjer i, kako bi sakrili neugodno zaudaranje svojih tijela, obilno su se zalijevali parfemima zbog čega se na dvoru osjećao izuzetno jak smrad. Osim toga, budući da su ih zbog svega mučile i uši, uveli su "otmjenu" naviku: dame i kavaliri stalno su uza se nosili štapić kojim su se "elegantno" češkali.

Kao što vidimo, pravilo može rehabilitirati apsolutno bilo kakvu besmislicu. Glavno je da sljedbenici pravila postupaju identično, baš kao stado ovaca. Na primjer, onaj tko prvi kaže riječ "super", može se smatrati pastirom. Ali svi ostali koji poput papagaja uglas ponavljaju tu i slične riječi, bez sumnje se ponašaju kao ovce.

Sjetite se jata ribica. Je li čovjek daleko napredovao u svojoj osviještenosti?

Utjecaju klatna nisu izloženi samo mladi, već i odrasli, osobito kad ih je više na okupu. Na primjer, dok se na sastanku o nekome ili nečemu raspravlja, čovjek može ustati i početi, a da to od sebe nije očekivao, aktivno mlatiti praznu slamu. Kasnije će biti iznenađen koji ga je vrag na to ponukao, a zatim će se dugo uvjeravati da je sve govorio točno. Gomila primorava svoje članove da se ponašaju na određen i njima često nesvojstven način. Tako klatno utječe na one koji traže uporište.

Dobro, moglo bi se pomisliti: kakva je razlika kad čovjek pronade uporište u strukturi? Naravno, i to je također izlaz. Samo treba imati na umu da prilikom podređivanja pravilima strukture valja zaboraviti na svoju individualnost. Budi "kao svi" i dobit ćeš smirenost i sigurnost. No, pritom ćeš izgubiti svoj božanski dar – jedinstvenost duše zahvaljujući kojoj se ostvaruje sve što je genijalno.

A da ne govorimo o tome da ni o kakvom jedinstvu duše i razuma ne može biti govora. Čovjek koji se u potpunosti predao utjecaju strukture praktički je nespjavan i ne čuje glas duše. To znači da nikada neće pronaći svoj put i cijeli će život teško raditi u korist strukture.

No, uopće ne želim reći da se čovjekov put nalazi izvan nekakvih struktura. Možemo otići u planine i ograditi se od svijeta klatna. Ali ako nam i tamo život nastavi biti nespjavan u budnom stanju, apsolutno se ništa neće promijeniti.

Radi se o tome da čovjek postane gospodar svoje sudbine, a da pritom ostane u strukturi. Možemo li, na primjer, u ljetnom kampu steći željenu samouvjerenost, a da se ne podređujemo pravilu klatna i da se istodobno ne pretvorimo u odmetnika? Bez problema. Da bismo to postigli, potrebno se samo probuditi i pogledati predstavu očima gledatelja, bez napuštanja scene. Tada će odmah postati očiti miljenici klatna i oni "odmaknuti", i "pričvršćeni", i sljedbenici koji se podređuju pravilu.

Ne treba ih zbog toga niti osuđivati niti prezirati. Ako se kao posljedica osviještenosti stanja stvari dogodi da se čovjek počne suprotstavljati "uspavanima", nastaju odnosi zavisnosti, privlači se polarizacija i "probudjenog" društvo neizbježno odbacuje. Vrlo je važno zapamtiti da nije dovoljno samo se odreći pravila klatna. Potrebno ga je zamijeniti pravilom transurfinga: "Dopusti sebi da budeš to što jesi, a drugima da budu ono što jesu."

Tada će biti moguće uporište pronaći u sebi. Razumijevanje onoga što se oko vas događa već je pola posla. Sama ta spoznaja donosi pouzdanu i spokojnu

vjeru u sebe zato što nesigurnost proizlazi iz straha pred neizvjesnošću. Kad čovjek nije upoznat s pravilima igre, okolina mu počinje izgledati zastrašujuće i neprijateljski. I tako stvoren osjećaj samoće i utučenosti čovjeka navodi da se uspava i podredi pravilu klatna.

I tako ste sad, kad sve ovo znate, sposobni pretvoriti život u osviješteni san u zbilji, tj. dobiti kontrolu nad situacijom. Ili ćete postati pastir ili, u krajnjem slučaju, prestati biti ovca.

A o tome kako učvrstiti svoj položaj već smo detaljno govorili u osnovama transurfinga. Prvo, osloboditi se osjećaja krivnje za što se treba prestati opravdavati i polagati račune o svojim postupcima onome tko je dovoljno drzak da vas prosuđuje. Drugo, prestati štititi i dokazivati svoju važnost. Ako se pritom pridržavate pravila transurfinga, te su dvije stvari već sasvim dovoljne da dobijete uporište u sebi samome, to jest da počnete živjeti u skladu sa svojim uvjerenjima.

Međutim, valja imati u vidu da se ne smijete samo nepromišljeno suprotstavljati strukturi i na sve se načine pokušavati osloboditi njezina utjecaja. Ponavljam, ne radi se o tome da se potpuno oslobodite klatna, već o tome da ne budete njegova marioneta.

Nakon što se probudite, osjetit ćete i razumjeti na koji vas način struktura sputava (želiš živjeti?) pokušavajući vas podrediti svojim pravilima. Možete odlučiti hoćete li se tih pravila odreći ili ih poštovati. Glavno je da to činite svjesno, dok ostali oko vas žive spavajući – na to se svodi strategija osobe koja vlada situacijom. Za primjer ću uzeti jedno karakteristično pismo.

"Zašto se ponekad događa da kada dobro obavljaš svoj posao, čak i bolje nego je potrebno, predlažeš neke nove ideje koje sipaš iz rukava, nitko to niti ne primijeti i za sve te ideje zahvaljuju nekome drugome. Čak i kad je riječ o povišici, na mene se brzo zaboravlja kao da nisam u planu, a traži li se osoba za mjesto koje zahtijeva jedva malo veću odgovornost, moje mjesto zauzme drugi zaposlenik ili se sve obustavlja? Ispada da sam nevidljiva. Zašto se to događa?"

Prema svemu što piše, čitateljica koja je postavila pitanje radi u nekom administrativnom sustavu. Svaki sustav je klatno. Najprije se stvara energetsko-informacijska struktura u obliku kompleksa ideja i principa, a zatim njezina materijalna realizacija, tj. sustav. Sustav se počinje razvijati samostalno, podvrgavajući sljedbenike svojim zakonima.

Klatna ne postavljaju svoje sljedbenike na ključne pozicije zbog njihovih zasluga, već zbog najpotpunijeg slaganja sa sustavom. Naivno je misliti da pri usponu u karijeri, i osobito u vladajućoj hijerarhiji, ljudi napreduju u skladu sa svojim istaknutim osobinama i postignućima. To je tako u određenom stupnju, ali istaknute osobine i postignuća nisu najvažniji.

Glavni kriterij nije koliko dobro čovjek obavlja svoj posao, već koliko to pravilno radi s gledišta sustava. Klatno se najprije brine o stabilnosti. Zato biste i vi trebali svoje postupke orijentirati u prvom redu na održavanje stabilnosti sustava.

Ako želite napredovati u karijeri, morate razumjeti razliku između "dobroga" i "pravilnoga". Ovdje sve ovisi o konkretnom kolektivu. Klatna također mogu biti različita.

U manjim kolektivima mogu se više cijeliti kreativnost, samostalnost, entuzijizam, inicijativa. Ali u upravnom aparatu ili većem poduzeću funkcioniraju sasvim drugi zakoni i sasvim drugačija etika – korporativna.

Korporativna etika pretpostavlja stroža pravila, disciplinu i pouzdanost. Inicijativa se često kažnjava, samostalnost se dočekuje oprezno, kreativnost nema presudnu ulogu. U takvom sustavu ne treba djelovati "bolje", nego "pravilnije".

Prema tome, potrebno je djelovati svjesno i prilagodljivo, usklađujući svoje postupke s realijama svijeta klatna. No sve to nije tako komplicirano kako se može činiti. Glavno je probuditi se na vrijeme.

Indigo došljaci

Jedna od najistaknutijih pojava nove stvarnosti je fenomen "indigo djece" koji je detaljno opisan u istoimenoj knjizi Leeja Carrola i Jan Tober. Taj je termin uvela Nancy Ann Tappe koja je istraživala međusobnu vezu između čovjekova karaktera i boje njegove aure.

Početak sedamdesetih godina dvadesetog stoljeća Nancy Tappe susrela se s neobičnom pojavom: na svijetu su se počela pojavljivati djeca nove vrste, s bojom aure koju do tada nije vidjela – indigo (tamnoplavo-ljubičasta).

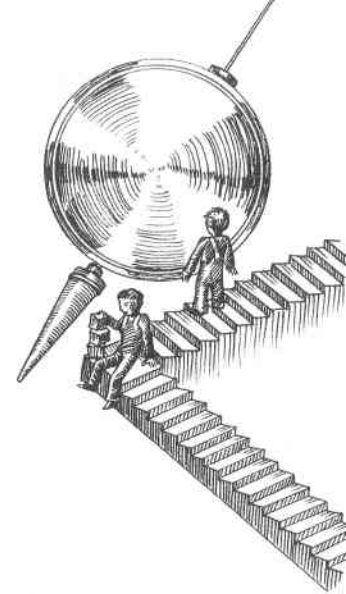
Indigo djeca po svom se karakteru također izdvajaju od ostalih ljudi. Njihova je osobitost hiperaktivnost i pomanjkanje pažnje. Ne mogu dugo sjediti na jednom mjestu ako im aktivnost kojom se bave nije zanimljiva. Ipak, nisu sva djeca s ovakvim karakteristikama – indigo djeca, i obrnuto. Sva su ona različita.

Zajednički im je urođeni osjećaj vlastitog dostojanstva i težnja za neovisnošću. Indigo djeca su svjesna svojih vrijednosti i kao da su uvjereni da su zaslužila biti ovdje, u ovom životu. Eto kakva su!

Ta djeca zadivljuju odrasle svojom razumnošću. Kod njih je razvijena svjesnost i trijezni pogled na svijet koji nisu karakteristični za njihovu dob. Odbijaju se prikloniti općepriзнatim autoritetima.

Indigo djeca ne prihvaćaju konzervativizam. Jasno im je da neke stvari treba raditi sasvim drukčije, dok se ostali ljudi po navici povode za općeprihvatenim normama i pravilima.

Ne može ih se nazvati prilagodljivima. S gledišta odgoja možemo reći da se njima ne može upravljati. Lukavi su. U određenom je stupnju to svojstveno svakoj novoj generaciji. Međutim, generacija indigo djece ističe se kao poseban novitet.

Tijekom tisućljeća se smjena generacija odvijala ravnomjerno i čak polako. Ali u posljednje se vrijeme uočava nekakav ubrzani proces obnavljanja novih generacija – svaka sljedeća se sve radikalnije razlikuje od prethodne. Indigo djeca već imaju svoju djecu koja su karakternim obilježjima nadmašila same roditelje.

Što se događa? Proces revolucionarne obnove ljudske svijesti ne može se događati sam po sebi, bez posebnih uzroka. Kao što je poznato, u prirodi i društvu sve teži k ravnoteži. Znači da se obnavljanje svijesti javlja kao protuteža nekom drugom procesu.

Nije teško shvatiti o kojem se procesu radi. Posljednjih se desetljeća istodobno s razvojem strukture informiranja i telekomunikacija oblikovala moćna mreža klatna koja trajno obavija cijelu Zemlju.

Znanstveno-tehnološki napredak u cijelosti nije tako opasan kao informacijska komponenta koja stvara blagotvornu osnovu za formiranje i održavanje klatna. Što je više grupa pristaša koji razmišljaju u istom smjeru, jače je klatno, a prema tome i njegov utjecaj na ljude.

Kako bi se dobila kontrola nad sviješću velike količine ljudi, uopće nije obvezno smjestiti ih u spremnike s cjevčicama kao u filmu "Matrix". Sasvim je dovoljno sagraditi sveobuhvatnu informacijsku mrežu i ljudi će automatski zauzeti mjesta u njezinim ćelijama.

Što predstavlja čovjek u informacijskoj ćeliji? To je takozvani socijalni *element* čija je svijest uglavnom uvjetovana njegovim položajem u *strukturi* koja zapravo podsjeća na matricu.

Struktura neprimjetno, ali čvrsto obavija svakog člana određenim kompletno stereotipnog razmišljanja i ponašanja. Čovjeku se čini da djeluje slobodno, prema svojoj volji. Zapravo nema mišljenje o slobodi zato što "konfiguraciju" njegove volje oblikuje struktura. Čovjek *oduzete volje* igra nametnutu igru.

Moglo bi se pomisliti da je svatko *slobodan* raditi sve što želi. Tako se deklarira sloboda. A svatko može *željeti* samo ono što je u skladu s interesima strukture. *Struktura podučava što treba željeti.*

I upravo se radi o tom procesu *podređivanja volje (namjere)*. Taj je proces po svojoj prirodi sinergijski, tj. samoorganizirajući, budući da sama klatna ne posjeduju svjesnu namjeru. Sve se događa samo po sebi kao stvaranje kristala leda u procesu zamrzavanja. Poput kolonije parazitskih biljaka, mreža klatna okružuje cijelu Zemljinu biosferu.

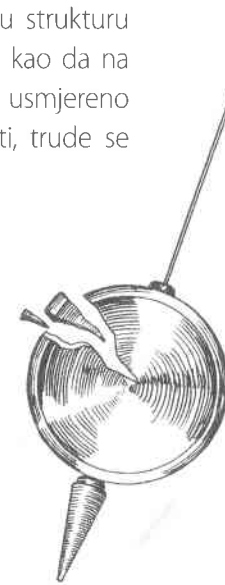
Zastrašujuće? Ili možda smiješno? Kako se kome više sviđa. Svatko je *slobodan* sva ova razmišljanja bezbrižno smjestiti u područje fantastike. A ipak, kad se svakodnevna stvarnost pojavi u nepoznatom obličju, njezin surov realizam nadmašuje najhrabrije fantazije.

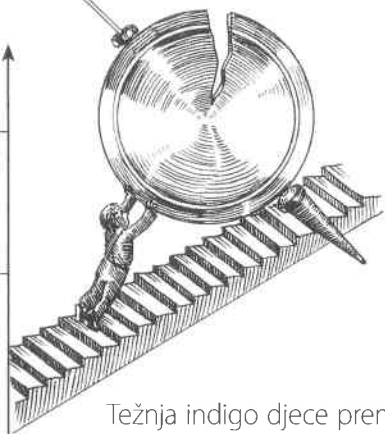
No, vratimo se našoj dječici. Tendencija podređivanja volje rezultira uzvratnom reakcijom – pojavom djece s urođenom težnjom za neovisnošću. To je prirodan proces. Tako se očituje djelovanje sila ravnoteže kao odgovor na razrastanje mreže klatna.

S jedne strane klatna pokušavaju urediti svijet, stjerati ljude u strukturu sličnu matrici. S druge, indigo djeca uravnotežuju prevlast klatna kao da na taj način ispunjavaju predodređenu misiju. Ponašanje ove djece usmjereno je na rušenje pravila. Stisnuta u okvire stereotipa i uvjetovanosti, trude se osloboditi.

Sva su djeca, a osobito indigo djeca, vrlo osjetljiva na suviše potencijale. Na primjer, odmah mogu prepoznati bilo kakvu neiskrenost. Kad im se netko dodvorava, počinju se bezobrazno ponašati. Ako ih se pretjerano hvali, postaju hirovita.

Bilo kakav poredak stvara polarizaciju koju djeca odmah pokušavaju uništiti. "Neću spavati! Neću kašicu! Ja ću sam!" Sklonost prema neposlušnosti i nestašluku kod djece javlja se zbog njihove prirodne želje da se oslobode izvanjskog upravljanja.

Ponekad se može činiti da djeca neke stvari rade u inat. U takvim slučajevima djeluju nesvjesno, nenamjerno. Ona ne planiraju i ne osmišljavaju svoje drsko ponašanje. To se događa prirodno, samo od sebe. Na taj se način očituje djelovanje sila ravnoteže kao odgovor na pravila koja roditelji pokušavaju nametnuti svojoj djeci.

Težnja indigo djece prema neovisnosti vidljiva je i u odnosu prema religiji. "Nova djeca teško mogu prihvatiti suvremenu crkvu", pišu u svojoj knjizi Lee Carroll i Jan Tober. "Indigo djeca dolaze na ovaj svijet s izoštranim osjećajem samopoštovanja i nepokolebljive samouvjerenosti da su ona Božja djeca." Trebaju li im onda posrednici za komunikaciju s Bogom? Teško.

Indigo djeca više se ravnaju prema glasu srca, nego razuma. Odrasli smatraju da postupaju dobro kad se pridržavaju pravila. Djeca se pridržavaju mišljenja da je glavno sve raditi od srca, s ljubavlju, a ne onako kako se čini ispravnim.

A što ako su nekada, u prošlim životima, vaša djeca bili vaši roditelji? I sada ste zamijenili mjesta. Te vas drevne duše opet nastavljaju podučavati prenoseći vam mnogo mudrih lekcija.

Razumnost indigo djece posljedica je njihove povećane osviještenosti. Svjesna su onoga što se oko njih događa i tko je tko. Osviještenost se pojačava kad se fokus pozornosti usmjerava prema sebi, a ne na izvanjski svijet. Jer ako je čovjek potpuno opterećen brigama koje su mu izvana nametnute, sav se predaje nesvjesnoj igri. Potpuna svjesnost indigo djece suprotstavlja se tendenciji "uspavljivanja svijesti" ljudi u mrežama klatna.

Sva se indigo djeca od rođenja odlikuju izrazitom individualnošću. U ranom su djetinjstvu vrlo lijepa i privlačna. Tajna privlačnosti ove djece je u harmoničnom jedinstvu duše i razuma. Prihvaćaju se onakvima kakva jesu i zato se početna duševna ljepota ne izobličuje lažnim maskama razuma.

Zašto se u procesu odrastanja kod tih prekrasnih stvorenja pokazuju neke neugodne crte i slabe strane? Pa ona su Božja djeca i zato su lijepa i moćna kao i sam Bog, bez obzira na bespomoćnost rane dobi. Ona u početku posjeduju snagu Stvoritelja koja može stvarati novu realnost. Ali sposobnosti Božje djece ne uspijevaju izaći na vidjelo i ostvariti se zato što im klatna oduzimaju njihovu božansku snagu – jedinstvo duše i razuma.

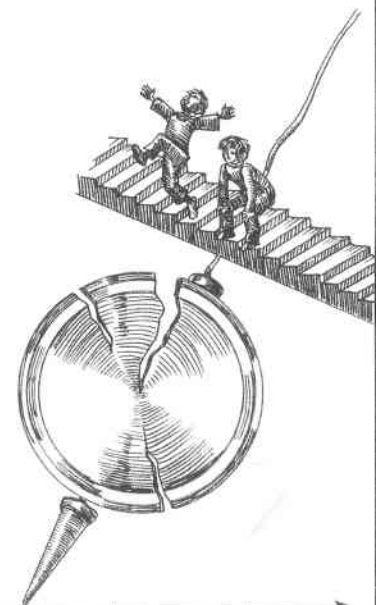
Djeca dolaze na ovaj svijet i s povjerenjem ga gledaju svojim široko otvorenim očima – biserima. Život im se predstavlja kao vrlo obećavajući i pun nade. Ali u svijetu vladaju klatna koja djeluju po principu "podijeli pa vladaj".

Klatna ujedinjuju namjere i težnje ljudi rušeći pritom jedinstvenost i integritet ličnosti. *Odvajanje i otuđenje razuma od duše dovodi do gubitka božanske ljepote i snage.*

S vremenom dolazi do rušenja svih malih i velikih nada. Kod jednih se taj proces događa polako i bezbolno, kod drugih, manje sretnih, brzo i intenzivno. Ako pogledate u oči djeteta iz dječjeg doma, možete u njima istodobno vidjeti dvije naizgled nespojive stvari – nadu i očajanje. U tim očima kao da se zaledilo nezavršeno pitanje: "Zar je moguće?!"

Svijet klatna djeci stalno ukazuje na njihovu ranjivost i nesavršenost. U početku se u njihovoj svijesti stvara nepovjerenje, a zatim i strah na koji se tako dobro naviknu da postaje uobičajen. No, ne može se samo tako prestrašiti i pobjeći – treba nekako preživjeti u toj agresivnoj sredini. Kad se nađu pod moćnim utjecajem strukture, Božja su djeca prisiljena postati njezinim elementima.

S godinama djeca počinju strahovati što nisu kao svi, zato što ih oni koji su "kao svi" mogu "šikanirati", što se često i događa. U masi je sigurnije. A ako stojiš izvan

mase, možeš biti odbačen. I tako djeca postupno gube darove koje su dobila rođenjem – neovisnost, osviještenost, intuiciju, individualnost.

Sve su te osobine u najvećem stupnju prisutne kod indigo djece. Ali to je pogubno za strukturu i zato će se proces podređivanja volje sve više razvijati. Ne zna se tko će pobijediti u toj bitki.

Za nas je važno jedno: sve dok završnu pobjedu nije dobila struktura, potrebno je sada, u ovom životu, vratiti bar djelić moći koju nam je dao Bog. I transurfing će nam u tome pomoći.

A jeste li vi, dragi čitatelju, možda indigo? Uostalom, to i nije važno. Svi smo mi u svojoj biti jednaki – i "odrasla" djeca i djetinjasti odrasli.

Gospodari energije

Kako neobično... Uobičajeno i neobično u isto vrijeme. Kultivirane biljke i domaće životinje nekad su bile divlje i živjele su neovisno i prirodno. Ali čovjek se "probudio" i spoznao da ih može držati pod svojom kontrolom. Upravo je osviještenost omogućila ljudima da se uzdignu iznad životinja i biljaka i da ih iskoriste za svoje potrebe dok one žive u nesvjesnom snu. Za to je trebalo stvoriti

strukture koje su odredile gdje i na koji način pokoreni trebaju postojati.

Ma kakve ciljeve imale životinje i biljke – a takvih, bez sumnje, ima, poredak strukture postupno ih je posve poništio. S čovjekovog gledišta cilj života njegove manje braće može se svesti na primitivnu potrebu za hranom i razmnožavanjem. Međutim, ako dotično "više" biće stvarno tako misli, onda to svjedoči o primitivnom stupnju upravo njegovog, tobože, savršenog uma.

Ustvari, svako živo biće ima svoj cilj. Zašto je to tako? *Zato što je proces postizanja cilja pokretač evolucije.*

Tom ćemo se pitanju još vratiti kasnije, a zasad ćemo konstatirati činjenicu: stvarni se cilj živog bića, ma kakav bio, može postići samo u prirodnom okruženju njegova obitavališta. Bilo koja struktura podređuje cilj svojeg elementa isključivo svojim interesima. Razvoj pripitomljenih ili "dovedenih u red" životinja i biljaka ide u smjeru koji za njih određuje čovjek. Posljedica toga je da se elementi strukture još jače uspravaju i na kraju izgube pojam o svojim istinskim ciljevima.

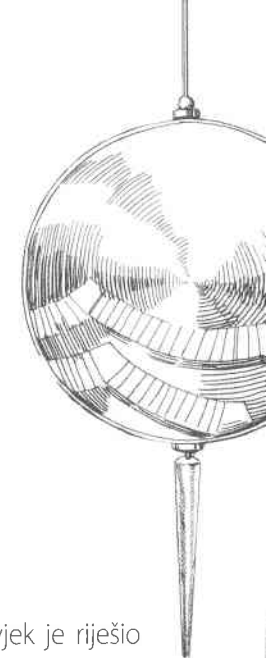
Život divljih životinja i biljaka puno je bogatiji i smisleniji. Uzmimo, na primjer, stado divljih jelena. Briga ima napretek: tu je problem zaštite od većih zvijeri, pitanje odgajanja potomstva, traženja hrane, obiteljskih odnosa, hijerarhije, igre, pa i jednostavnog uživanja u životu.

Život stada krava u strukturi farme daleko je siromašniji. Čovjek je riješio životinje cijelog niza problema tako što im je osigurao krov i hranu. Ali u zamjenu za sve to one su morale predati gospodaru svoje ciljeve – sada on određuje kako, zašto i koliko će one živjeti. Nije li to slično čovjekovu "prodavanju duše đavlu"?

A što je s čovjekom? Stvarnost pokazuje da čovjek, stvarajući strukture, sam postaje njihov rob. *Čovjek gubi sebe i prestaje shvaćati tko je on i što želi.* Na čelu svake strukture stoji klatno, slično nadgradnji. Sama roba klatnima nije zanimljiva, međutim, strukture se razvijaju vrlo aktivno. Zašto?

Radi se o tome da je energija osnovna roba. Čovjek kupuje stvari za svoje zadovoljstvo i komfor, nije li tako? Uz ugodne, postoje i one stvari koje su predodređene da drugima stvaraju neugodnosti. I u jednom i drugom slučaju izlučuje se energija – pozitivna ili negativna. Klatnima je upravo to potrebno.

Kao što vidite, proizvodnja i robni promet materijalnih objekata još uvijek nije sve. *Prije svega se prodaje i kupuje energija.* I cijelo to energetsko

tržište nadziru klatna. Mali udio ostaje čovjeku, a veliki magnatima. Komu sijeno, komu mlijeko.

Na tržištu energije čak se provode operacije slične financijskim. Na primjer, alkohol je energija u čistom obliku. Uzimajući ga, uzimate energiju na kredit. Alkoholna euforija je dobivanje zajma, a mamurluk povrat s kamatama. Uvijek se mora vraćati više, klatna nikad ne daju energiju besplatno.

Niskoalkoholna pića opušaju. Klatno izvlači energiju malo po malo. Suprotno tome, žestoka pića izazivaju priljev energije: "Pij se, vodko! Odjekuj, pjesmo!" Međutim, klatno tu energiju daje u zajam uz visoke kamate. Uskoro počinje skretanje u drugom smjeru: "Teci, vodko! Pij se, pjesmo!"* Nakon velike euforije dolazi najniže padanje. Što je uzbuđenje snažnije, više se osjeća kasnija utučenost.

Mamurluk uglavnom ne nastaje kao posljedica fiziološkog udara na organe, već zato što klatno u vrijeme mamurluka pojačano crpi čovjekovu slobodnu energiju. Čovjek je prisiljen patiti ili je ponovno primati u sebe. Klatno mu opet može posuditi energiju, njemu se nikamo ne žuri. Do obračuna će neizbježno doći, prije ili kasnije. Mogli bismo pobjeći od konobara da ne platimo račun. Od klatna ne možeš pobjeći. Što dalje čovjek ode u svojoj "zaduženosti", očekuje ga suroviji obračun.

U takvom je položaju slobodna energija dužnika potpuno na raspolaganju klatnu. Čovjek se doslovno osjeća kao da se netko zakvačio kliještima za njegovo energetsko tijelo u predjelu srčane čakre. Klatno postavlja uvjet: ili treba primiti još ili će se mučenje nastaviti. O čovjekovoj volji, koja je na kraju krajeva njegova slobodna energija, ovisi u kojoj će mjeri postati slab i

* Igra riječima: "Pejsja vodka! Lejsja pesnja!" (Pij se, vodko! Odjekuj, pjesmo!) postaju "Lejsja vodka! Pejsja pesnja!" (Teci, vodko! Pij se, pjesmo!). "Lejsja" može značiti "odjekuj" i "teci"; op. prev.

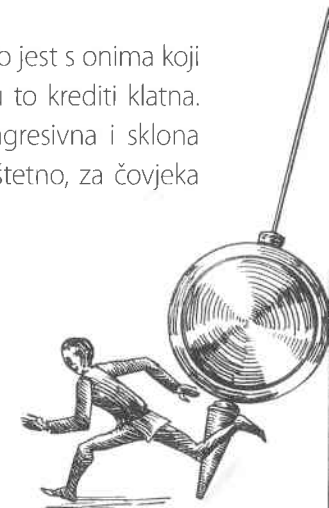
bezvoljan. To je glavni uzrok alkoholizma. Ako čovjek prima još, opet posuđuje dio energije, ali zatim neizbježno dolazi sve teži obračun. Može se zaustaviti srce, kao što često i biva. Klatno će ostaviti čovjeka na miru tek kad od njega više nema što uzeti. Ako preživi imao je sreće.

Prvi je kredit uvijek darežljiv i svečan, kao prezentacija. Kao što je poznato, prvi bokal vina u životu ostavlja jak dojam, ali kasnije svaki put osjećaji, osim što otupe, postaju sve manje ugodni. Klatna su "široke ruke" samo zato da bi privukla u svoju mrežu. Obračun se uvijek vodi žestoko i bez ikakva povlađivanja. Zato, ako uzimaš kredit ovakve vrste, potrebno je održavati svjesnost na posebno visokom stupnju i biti svjestan svoje "platežne sposobnosti".

Beskućnici koji su se propili nipošto nisu zapušteni ljudi kako se obično smatra. Ovi nesretnici jednostavno nisu znali procijeniti svoje snage i pravodobno isplatiti kredit. Zato su stalno u dugovima. Zajam se neprestano uzima iznova i svaki je put sve teže vratiti kredit. A sve je započelo tako veselo, za svečanim stolom! Proces padanja nezamjetno, ali neizbježno jača i zatim postaje sličan lavini. Priroda *potaknutog prijelaza* vrlo je podmukla i svatko može upasti u njegov lijevak.

Općenito, sve što je povezano s intenzivnim osjećajima, to jest s onima koji imaju puno energije, odnosi se na štetne sklonosti i sve su to krediti klatna. Zašto štetni krediti? Zato što su klatna po svojoj prirodi agresivna i sklona preuveličavanju energije konflikta. Sve što je privlačno, ali štetno, za čovjeka završava loše, prije ili kasnije. Što je više štete, izlučuje se više negativne energije. Pozitivna se energija nikada ne izlučuje u tako velikim količinama.

Najveće se količine energije uzimaju od osoba koje se drogiraju. Kratkotrajna euforija nije ništa u usporedbi s depresijom koja slijedi. A ako se redovita doza ne uzme na vrijeme, zastrašujuća apstinencijska kriza iz nesretnika svu energiju izvlači do posljednje kapi.

Postoje i drugi oblici kredita s nižim kamatama. To su među prvima duhan, kava, čaj, bezalkoholni napici, gume za žvakanje. Netko će možda reći: "Zaboga, kakve veze s tim ima guma za žvakanje?"

Kao što sam spominjao, pri zadovoljavanju bilo kakve materijalne, a također i duhovne potrebe izlučuje se energija. Energija zadovoljstva, ugone ili čega god, nije važno. U svakom slučaju: želiš – skupljaš energiju, dobivaš – izlučuješ je. U procesu žvakanja čovjek dobiva određeni osjećaj ugone koji, uostalom, ima drevne korijene. Priroda te ugone sasvim je jasna: dok jedeš – sve je u redu, a dok jedu tebe – stvari stoje loše.

Kao konačni rezultat bilo koje sklonosti možemo navesti: ako čovjek postane "stalni klijent", dospijeva u "stado". Tor je nepotreban. Klijent ionako neće nikamo otići dok njegovu pozornost drži omča klatna. Kad čovjek razmišlja o predmetu svoje sklonosti, zrači energiju na rezonantnoj frekvenciji klatna. Na primjer, sve misli "dužnika" usmjerene su isključivo na dobivanje redovite porcije energije – zajma. Ni o čemu drugome nisu u stanju misliti zato što klatno ne pušta njihovu pozornost.

Takvo je hvatanje u omču moguće zahvaljujući određenom svojstvu ljudske psihe. Parnost se može slijepo usredotočiti na jednu stvar – slično kazaljci vjetrokaza dok klatno tjera vjetar na jednu te istu stranu. Usmjeravanje kazaljke pozornosti možemo proučiti na jednostavnom primjeru – kada se ne uspijevamo osloboditi nametljive melodije u mislima.

Ne treba pretpostavljati da se ovisnost razvija samo na osnovi fizioloških čimbenika – oni se također mijenjaju, ali ne igraju najvažniju ulogu. Na primjer, kada se najstrastveniji pušači odluče voziti podmornicom, nimalo se ne muče zbog nemogućnosti da puše. Čim se preklopna vratašca zatvore i začuje se naredba za uronjavanje, misli o pušenju potpuno nestanu budući da objektivno ne postoji bilo kakva mogućnost pušenja. Pušač se s tom objektivnom činjenicom potpuno pomiri i jednostavno čak niti ne razmišlja o njoj. Vjetrokaz njegove pozornosti okrenuo se na drugu stranu. Kamo je nestala fiziološka ovisnost? Ali čim se podmornica vrati s izleta, a pušač

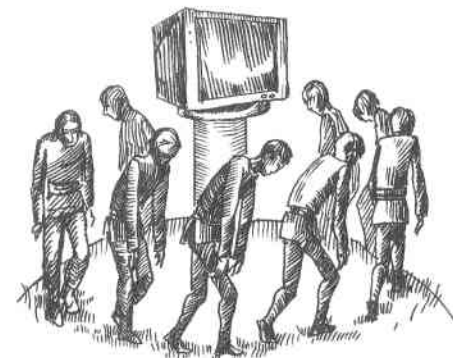
nije imao namjeru okaniti se pušenja, on pomisli da ne bi bilo loše "zapaliti" i dosadni kreditor opet hvata kazaljke pozornosti u svoju omču.

Hvatanje kazaljke pozornosti možemo potvrditi i pojavom kao što je ovisnost o igricama ili ovisnost o internetu. Postoji velika skupina ljudi koji su otišli već tako daleko da se osjećaju kao riba u vodi samo ispred kompjutorskog ekrana. Odvoji li se takav ovisnik od ekrana barem na nekoliko sati, kod njega će započeti remisija sa svim znakovima apstinencijske krize. Javlja se glavobolja, bol u mišićima i nepodnošljiv osjećaj neugode. No čim se klijent vrati pred ekran, odmah nestaju svi simptomi. Očito je da ovdje ne postoje nikakve fiziološke potrebe.

Ovisnost se u svim slučajevima uglavnom javlja zato što je kazaljku pozornosti uhvatila omča klatna. *Da bi se "skinulo s igle", potrebno je preusmjeriti pozornost, zabaviti je nečim drugim.*

Teško da je moguće snagom volje osloboditi se omče. Međutim, nametljive se melodije možemo osloboditi ako se prebacimo na drugu. Štetnu sklonost u pravilu prati određeni scenarij i skup scenografija. Sve to čini karakterističnu situaciju, na primjer, stanku za pušenje tijekom radnog vremena, što pridonosi preusmjeravanju pozornosti. Otplatiti sve dugove i otići iz te poročne banke moguće je samo na jedan način: *promjenom scenarija i scenografija.* To nije teško učiniti, treba vam samo želja i malo mašte.

U svakom slučaju, čak i ako nema "kreditno zaduženje", ali koristi civilizacijske proizvode, čovjek protiv svoje volje predaje klatnima dio svoje energije. Ljude u doslovnom smislu "odvođe na pašu", da ne kažemo "uzgajaju". Cijeli život civiliziranog društva neprekidan je proces potrošnje i davanja energije. I svu tu razmjenu energije kontroliraju klatna.

Ali skupljanje ljudske energije samo po sebi nije tako strašno. Glavna opasnost strukture je u tome što ona postupno ukida individualne puteve svojih elemenata. Član strukture gubi čak i sam pojam o postojanju vlastitog puta. Čovjek ne samo da počinje ispunjavati ono što mu naređuje struktura nego čak i želi upravo to što njoj odgovara. I ne treba se zavaravati time da je čovjek razumno biće pa da neće dopustiti da ga se pokori.

Kao što je već bilo dokazano, stupanj ljudske svijesti na niskoj je razini, a struktura polako, ali sigurno vodi prema daljnjem smanjivanju posljednjih ostataka svjesnosti. Da bi potpuno pobijedila, struktura još mora ujediniti sve elemente u zajedničko informacijsko prostranstvo, što trenutačno i radi, energično i uspješno. Čovjeku je možda ostalo da doda sasvim malo cigli u zid kako bi se potpuno zazidao.

Što učiniti? Ispada da ako koristi proizvode civilizacije, čovjeka odvode na pašu (možemo već pisati i bez navodnika). Bilo je slučajeva da su ljudi pokušavali bježati od civilizacije i naseljavati se u zajednicama u prirodi. Neću suditi koliko su njihovi pokušaji bili uspješni. Ipak, suvremeni se čovjek ne može potpuno odreći civilizacije jer za to nije osposobljen. Međutim, ima smisla svoditi na minimum sve štetne proizvode i zamjenjivati ih pravim darovima prirode.

Na primjer, možete osnovati obiteljsko imanje s vlastitim vrtom i povrtnjakom. Glavna prednost takve oaze žive prirode u pustinji civilizacije je u tome što pravila i standarde donosi vlasnik, a ne struktura. I uopće nije obvezno prekopavati gredice ako vam to ne odgovara. Svatko bi trebao imati mogućnost postavljanja zakona u svojem životu: ako poželim, sve ću asfaltirati ili ako poželim, posadit ću divlju prirodu u svom njezinom neobuzdanom neredu.

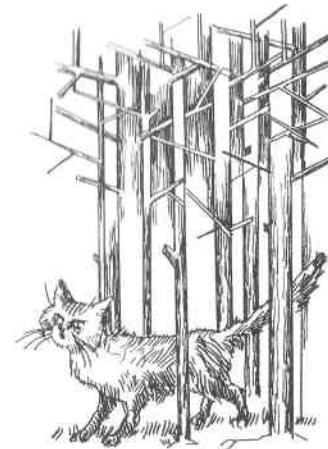
Drugi način za građanina može biti prijelaz na hranjenje isključivo prirodnim proizvodima. Ali i za to se najprije treba probuditi i osvijestiti da lijepa jabuka, koja je uzgojena u strukturi i kupljena u supermarketu, po svojim svojstvima odgovara samo "punovrijednom" elementu strukture, s punim kompletom bolesti koji proizlazi iz takve prehrane.

Općenito, puteva ima puno i svatko može izabrati svoj put. Meni će kao primjer uvijek služiti jedan nedruželjubiv mačak kojeg sam "imao čast upoznati".

S prijateljima sam volio odlaziti u šumu na "ukusnu logorsku vatru" kako bismo se odmorili od civilizacijskih dobara. Jednom se, privučen zanimljivim mirisima, do naše vatre došuljao golem mačor. Vidjelo se da je nekad bio domaći mačak, ali iz nekih se razloga našao u šumi i podivljao. Sudeći prema izgledu, taj je kosmati grubijanj veoma uspješno lovio ptičice i mišiće. Iako je takav veliki mačor sasvim sigurno mogao savladati i kunića. Ne bi se odrekao gošćenja, bez suvišnih bi ceremonija uhvatio hranu i otrčao.

Od tada smo ga više puta susretali u šumi. Volio se pogostiti, ali nije dopuštao zblizavanje. Taj je mačak doista bio pravi transurfer. Poznavao je okus stvarne slobode i, iako se još ponekad nije odricao dodira s civilizacijom, svoju neovisnost više ne bi mijenjao ni za kakva blaga.

Predmetima civilizacije ipak se možemo koristiti, a da ne ulazimo u zavisnost. Osviještenost dijeli slobodnu ličnost od stada. Treba se samo probuditi i biti svjestan što se oko vas događa. Eto, i ja sam uspio sve to saznati, a zatim vam ispričati samo zato što... Zapravo, to je tajna. Ali vama ću, dragi čitatelju, reći. Podivljao sam. Pobjegao sam s farme.

Deklaracija namjere

Do sada smo govorili samo o tome kako se osloboditi klatna i ne padati pod njegov utjecaj. A postoji li mogućnost da od njega imamo kakvu korist? Općenito, svi se snovi na kraju ostvaruju pomoću klatna. Činjenica je da svi živimo i radimo u ovim ili onim strukturama. Pitanje je samo može li struktura pomoći u ostvarenju snova, umjesto da nam ih oduzima.

Postoje li kakve metode izravnog utjecaja na klatno?

Po svoj prilici ne. Nemoguće ga je pripitomiti, a neće nam uspjeti ni upravljati njime. Međutim, svojstva klatna svejedno možemo iskoristiti za svoje interese.

Nije vam jasno zašto ljudi izgovaraju zdravice dok sjede za stolom u društvu? Postoji li tu nekakav praktični smisao ili je to čisto simbolički ritual? Čini se da to uopće nije uzalud. Narodna mudrost ponekad stvara običaje slične besmislenim predrasudama. No ljudi se podsvjesno povode za ustaljenim pravilima, ne sluteći da su ta pravila neka vrsta načina upravljanja stvarnošću.

Radilo se o tome da su alkoholna pića, kao što smo spomenuli ranije, energetski kredit. Slobodna energija dobiva dopunsku snagu i podiže se za stupanj više. A budući da to nije ništa drugo nego energija volje, onda, ovisno o tome kamo je volja usmjerena, dobivamo i odgovarajući rezultat.

Na primjer, ako pijemo od tuge, stvarnost će propasti u još dublju rupu. Kada, pak, pijemo od sreće, bit će još povoda za veselje. A ako piće pomiješamo s osjećajem nemira i straha, život će se promijeniti tako da ćete se uistinu imati čega plašiti. Isto će se dogoditi u svim sličnim slučajevima.

Odašiljanje misli pojačano eksplozijom energije premjestit će čovjeka na linije života s odgovarajućim osobinama. Klatno koje daje kredit služi za pojačavanje energije namjere.

Samo klatno, ma koliko se njihalo, nema pristup izvanjskoj namjeri, što znači da nije sposobno materijalizirati sektor prostranstva varijanti. Stvarnost je podređena samo živim bićima. Eto tako, kad čovjek izgovara zdravicu, fiksira smjer svoje namjere. Razumijete li što se događa?

Energija klatna-kreditora u pravilu nosi u sebi negativne osobine. No čovjek toj energiji dodjeljuje dobru volju i mijenja njezin polaritet. Zato zdravice nisu tek običan ritual, nego *deklaracija namjere*.

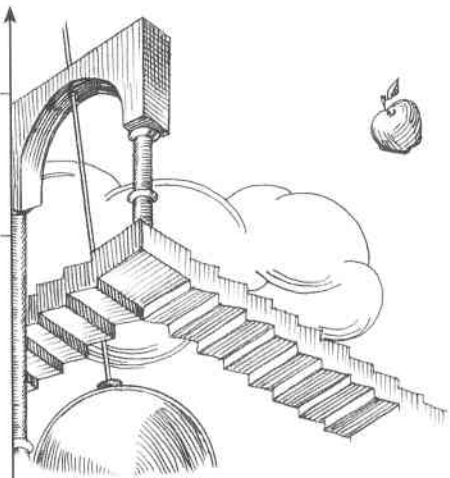
Međutim, bez obzira na blagotvoran učinak zdravica, sve one u sebi sadrže jednu te istu tešku pogrešku: želje se obično odnose na budućnost. Energija koju daje klatno samo se pretvara u pozitivnu, ali nema utjecaja na stvarnost. Željeno na taj način ostaje negdje u nedostižnoj perspektivi. I to je potpuno opravdano. Ogledalo ne može reproducirati budućnost – ono uvijek odražava isključivo sadašnjost.

Što iz toga proizlazi? To da sve zdravice treba izgovarati u sadašnjem vremenu. To će biti vrlo neobične zdravice, ali će funkcionirati. Na primjer, umjesto "Budimo!", bit će "Mi smo!". Ili ovako: "Odličnog smo zdravlja!"; "Pobijedili smo!"; "Oni koji nisu s nama – uvijek su s nama!"; "One koji su na pučini, prati dobar vjetar!"; "Naše se želje ostvaruju!"; "Sreća je uvijek uz nas!". I tako dalje...

Eto, takva će deklaracija namjere već privući želju u sadašnju stvarnost, umjesto da je odnosi u nikad dočekano sutra.

Ne treba samo pretpostavljati da se pomoću alkohola želje lako mogu pretvoriti u stvarnost. Kao što shvaćate, ta medalja ima i svoje drugo lice. Što je veći kredit, više su kamate. Nećemo više ni spominjati kako se s povećanjem "kreditne zaduženosti" svijest, a prema tome i čovjekova namjera, smještaju na područje prostranstva varijanti koje ne odgovara stvarnosti. A o tome da slične manipulacije provodite s narkoticima, ne može biti ni

govora. Nije uvijek moguće i ne može svatko negativnu energiju klatna pretvoriti u pozitivnu.

Na istom se principu zasniva djelovanje crne magije. Zli čarobnjak priziva mračne sile da bi iskoristio njihovu energiju za pojačavanje svoje neprijateljske namjere.

Općenito, u svakom pogledu nije povoljno uzimati kredit od klatna. Međutim, ako to svejedno činite, morate se pridržavati pravila: *kada "visiš na kuki klatna", misli samo o dobrome.*

Uzmimo za primjer klatno transurfinga. Ono vam sigurno neće naškoditi i zato deklaracija namjere može značajno povećati njegovu učinkovitost. Svaki put kad se susretnete s informacijom o transurfingu, vjerujte kako vam on pomaže u postizanju ciljeva. Takva fiksacija namjere jasno usmjerava vektor tijeka varijanti kamo je potrebno.

S bilo kojim drugim klatnom, čak i onim koje nema nikakve veze s vašim životom, treba postupati na sličan način. Na primjer, tijekom gledanja televizijskog serijala ili zabavnog programa u svakom slučaju razmjenjujete energiju s klatnom. Prateći radnju, držite u pripravnosti *slajd cilja*, to jest sliku onoga što želite postići. U bujici informacija uvijek se može naći veza koja ima bar nešto zajedničko s vašim ciljem. Na primjer, kad vidite kako se glavni junaci serijala voze u raskošnom automobilu, odmah konstatirajte činjenicu da se spremate sebi kupiti nešto slično.

Ni u kom slučaju ne treba razmišljati o lošim stvarima u trenutku dobivanja kredita. Uznemirujuće misli, mučni problemi, potištenost, strah – sve će to biti pojačano dodatnom energijom. Evo nekih takvih primjera.

Tijekom stanke za pušenje razmišljajte o nadolazećem uspjehu kao da je već u džepu. Ili, pretpostavimo da vas reklama poziva da se nasladite aromom

kave. Radije se u tom trenutku naslađujte svojom srećom koja je uvijek uz vas, što god da se događa. Zar ste zaboravili na *princip koordinacije namjere*? Na primjer, u trenucima dok pušite ili pijete kavu, umjesto da rasipno puštate misli da same lete, deklarirajte namjeru: "Svi se poslovi odvijaju naprosto odlično zato što svojom namjerom oblikujem svoju stvarnost. I znam kako se to radi."

Prema istom se principu pripremaju i čajni rituali. Molitva prije jela i posvećivanje hrane Bogu također su ušli u tradiciju mnogih naroda. Međutim, dajući ono što je potrebno Bogu, ne treba zaboravljati na sebe.

Ako se budete "hranili" ljubavlju i pažnjom, govoreći nešto poput "Hrani se, hrani, moje drago, ozdravljaj!" – možete postići savršeno nevjerovatan i neočekivan učinak. Vrlo je izvjesno da će neke bolesti nestati. Organizam će se na početku iznenaditi, a zatim se razveseliti i procvasti kao cvijet o kojem se nježno i pažljivo brinu. Glavno je da se poslužujete iskrenim sudjelovanjem, ljubavlju i riječima poput "Ako se sam ne nahraniš, nitko te neće nahraniti".

Takva deklaracija sadrži veliku moć. Ako ste se ranije prema sebi odnosili ravnodušno ili neprijateljski, tada će sličan ritual uskoro za sobom povući zadivljujuće promjene. Ako ne vjerujete – isprobajte.

Zbog svega ovoga može vam se učiniti da deklaraciju namjere možemo koristiti u igri s tako lukavim klatnima kao što su burza, kasino, kladionica. U principu, zašto je i ne bismo koristili? Vjerojatnost uspjeha povećat će se ako u trenutku ulaganja novca, a također i tijekom igre, vrtite slajd bezuvjetnog zgoditka. To nije lako učiniti, ali je moguće. U pravilu se sve misli igrača svode na sljedeće formulacije: "Samo da pobijedim!"; "A ako izgubim?"; "Ne, svejedno trebam pobijediti!"; "Ovaj ću put uspjeti!".

I tako, od svega toga nema koristi. Prisutni su i želja, i razmišljanje o tome kako pobijediti, i strah od neuspjeha, i nada u uspjeh. Bilo kakva raspravljanja i emocije, među kojima je i nada u uspjeh, treba odbaciti. Treba ostati samo bezuvjetna i ravnodušna *odlučnost imanja* zgoditka. "Ja sam pobjednik" – eto kako treba glasiti deklaracija, bez ikakva razloga, uvjeta i uskličnika. Ako uspijete

dostići to stanje ravnodušne i bezuvjetne odlučnosti imanja, šanse za uspjeh naglo se povećavaju.

Istina, to još nije sve. U jednoj te istoj igraćoj seriji uspjeh se može postići jednom, dvaput, triput. Ali ne može se tako nastaviti u beskonačnost zato što svaki čovjek ostaje čovjek i ne može konstantno održavati bespriječno nizak *stupanj važnosti*. Bilo koja igra na sreću energetski je kredit koji se neprimjetno može pretvoriti u *inducirani prijelaz* s tužnim završetkom. Uostalom, ova smo pitanja detaljno proučili u prethodnim knjigama o transurfingu pa se na njima nećemo zadržavati.

Možemo reći da postoji samo još jedan način izbjegavanja plaćanja kamata na kredit – treba na vrijeme izaći iz igre. I ne samo izaći, nego se potpuno osloboditi i najmanje veze s klatnom, ugasiti odašiljanje misli na njegovoj frekvenciji. Drugim riječima, treba na neko vrijeme *prebaciti pozornost* na nešto drugo, a o igri više ne misliti. Tek kada se prestanete njihati zajedno s klatnom, možete se spasiti od lijevka inducirano prijelaza. Nakon što je veza potpuno prekinuta, moguće je započeti novu igru.

No općenito, igra s klatnom vrlo je opasna i nepredvidljiva zato što nijedan čovjek ne vlada ravnodušnom odlučnošću imanja koja je za to neophodna. U biti, to čak nije igra, nego *ples sa sjenom*.

Klatno je nevidljiva, hladna i nemilosrdna sjena. Ona nema svijest i nema namjeru. Nema dušu niti razum čija opozicija stvara osjećaje, pobude i slabosti. Nikada ga nećete uspjeti nadigrati, baš kao što ne možete preteći svoju sjenu. Tu je sjenu nemoguće pobijediti u borbi, a igrati se s njom nema smisla. Što onda činiti?

Ili se treba odreći opasne igre ili započeti vlastitu, ali tako da postanete miljenik klatna – to ima smisla.

Pokušavajući pobijediti klatno, čovjek tjera sjenu. Sve težnje za pobjedom i popratni osjećaji podređeni su unutarnjoj namjeri, a ona uvijek slijepo vodi prema onome što se nalazi ravno pred nosom, a da se ne vidi ništa uokolo. Bitno je da se prestane s tom bespotrebnom potjerom – treba se zaustaviti,

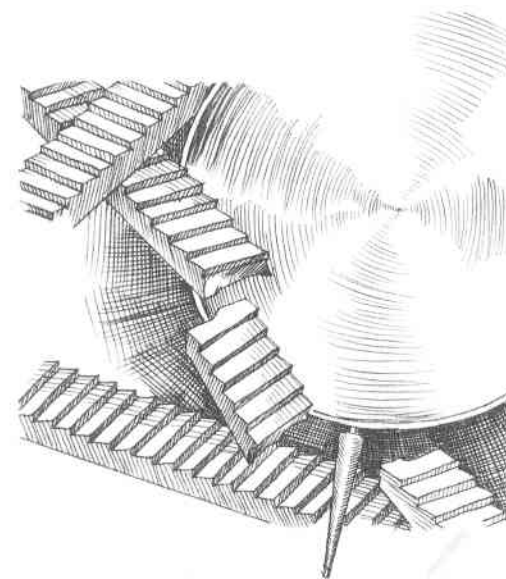
osvrnuti oko sebe i započeti samostalno kretanje. Tada će se izmijeniti uloge: neće čovjek juriti za klatnom, već će klatno početi slijediti čovjeka. Tko se odrekne ograničene unutarnje namjere, postat će gospodar igre – vodeći u plesovima sa sjenama.

Da biste inicirali svoju igru, potrebno je dozvoliti si biti ono što jeste. Vaša je igra oblikovanje vlastite stvarnosti po svojem nahođenju. Vi to možete. Trebate samo *uzeti* takvu privilegiju. Svoje privilegije dijelite ili uzimate samo vi sami. Morate to shvatiti.

Međutim, dozvoliti sebi da budete vođa još uvijek nije sve. Zvijezde se rađaju samostalno, ali ih rasplamsavaju klatna. I da ste ne znam koliko pametni ili stvarate savršeno predivno remek-djelo, nitko za to neće doznati ako vas ne odabere neko moćno klatno. Djelo samo po sebi neće postići popularnost ma kako izvanredno bilo. U kulturi, znanosti i umjetnosti čuvena djela postaju predmetom interesa široke publike samo ako se stvori novo klatno ili to odgovara starome.

Da biste postali zvijezda u sferi svojeg zanimanja, morate znati iskoristiti svojstva klatna. Jeste li se ikada zapitali zašto umjetnička djela koja su u prošlosti imala golemu popularnost, više nemaju koristi od tog uspjeha bez obzira na to što su sačuvala svoje istaknute vrijednosti?

Postoje mnoga kulturna dostignuća čije bi prekrasne kvalitete mogle zadovoljiti bilo kakve suvremene potrebe. No u naše se vrijeme ta postignuća ne traže zato što su se njihova klatna, puna sjaja u prošlosti, gotovo ili potpuno ugasila. Upravo klatna stvaraju popularnost i modu. Kako bi inače velika

masa ljudi odjednom počela istodobno pokazivati toliki interes za jedan te isti predmet?

Proučimo fenomen mode na primjeru dviju tako grandioznih grupa kao što su *The Beatles* i *Abba*. Ni jedna ni druga grupa nije dobila svjetsko priznanje zato što je smislila nešto principijelno novo i osobito istaknuto. Ništa što su radile više nije bilo novo. Naprotiv, drugi su, puno manje poznati, glazbenici pokrenuli *disco* i *rock* stilove glazbe. Pa kako onda objasniti fenomenalan uspjeh tih dviju grupa?

Karijera grupe *The Beatles* započela je brojnim iskušenjima i potpunim neuspjesima. U početku je kvartet bio sasvim osrednja grupa kakvih je u to vrijeme bilo zaista mnogo. Nisu čak znali ni dobro svirati. Sav njihov profesionalizam nije prelazio razinu prosječne zalogajnice u kojoj su nastupali. Da, *Beatlesi* su bili vrlo talentirani, ali to za *show-business* nije dovoljno. Stara se klatna uvijek svojski trude odgurnuti početnike što dalje od sebe.

Oko 1962. godine grupa je već osmislila svoj stil i pojavile su se pjesme koje će uskoro uzburkati cijeli svijet. No to će se dogoditi kasnije, a do tada na *Beatlese* nitko nije obraćao pozornost. A ipak su imali svoje malobrojne, ali vjerne obožavatelje. Te je godine kvartet bezuspješno kucao na vrata producenških kompanija nailazeći svugdje na isto odbijanje. Činilo se da takva grupa nema nikakve šanse uzdignuti se iznad razine klupskog sviranja.

Hunter Davis u autoriziranoj biografiji "The Beatles" piše: "Ipak smo kao i prije vjerovali da ćemo se probiti i postati prvi", pričao je George. "Kad je sve išlo apsolutno loše i nismo imali sreće, provodili smo poseban ritual. John bi vikao: Dečki, kamo idemo? Mi bismo urlali odgovarajući: Na vrh, Johnny, na sam vrh! – Na sam vrh čega? – Na sam vrh svih vrhova, Johnny!"

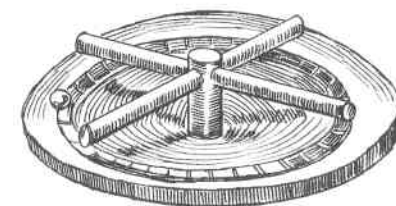

No nije ih ta težnja usmjerena k cilju dovela do uspjeha. Ipak su 1963. godine uspjeli objaviti svoju prvu malu ploču – singl. Ona je na top-ljestvici neočekivano zauzela prvo mjesto. To je bilo prvo vidljivo dostignuće, međutim nitko ga nije zamijetio kao veliki događaj. Novine su uspjeh singla doživjele kao kratkotrajni bljesak zvijezdice i propustile senzaciju. Nakon te ploče opet je nastupilo zatišje anonimnosti. Ali, pokazalo se da je to bilo zatišje pred buru.

Polu godine kasnije "beatlesomanija" je poput lavine preplavila prvo Englesku, a zatim ubrzo i cijeli svijet. "Svaka je zemlja", piše Hunter Davis, "postala svjedok masovne psihoze koja se još nedavno činila nezamislivom i koja teško da će se više ponoviti. Danas nitko u takvo što više ne vjeruje, međutim, jučer je sve to bilo stvarno."

Nešto slično ponovilo se u povijesti grupe *Abba*. Taj blještavi kvartet 1972. godine nije uspio čak niti proći kvalifikacijski prag za sudjelovanje na Euroviziji. Napokon su se 1974. ipak probili na tome natječaju i uspjeli neočekivano pobijediti ostavljajući sve ostale sudionike daleko iza sebe. Međutim, nitko tome nije pridavao neko značenje. Smatralo se da grupe koje pobijede na Euroviziji, poput jednodnevnih leptira, ne mogu imati više od jednog hita. Opet je, kao i kod Beatlesa, nastupilo privremeno zatišje. No za manje od godine dana cijeli je svijet zapljusnuo novi snažni val "abbamanije".

U obje priče nailazimo na dvije zakonitosti. Prvo, popularnost se razvija po valovitoj putanji. U početku traje dosta dugačko razdoblje anonimnosti tijekom kojeg se formira mala, ali stabilna grupa obožavatelja. Zatim slijedi neočekivani uzlet nakon kojeg nastupa razdoblje zatišja, kao da se val odbio od obale kako bi skupio snagu. I naposljetku, nakon razdoblja u kojemu se ništa ne događa, odjednom se sručuje snažan val zaglušujućeg uspjeha. Popularnost se neko

vrijeme može održati na visokoj razini, ali potom val neizbježno nestaje, budući da se pojavljuju nova klatna koja prethodno klatno potiskuju u drugi plan.

Najzanimljivija zakonitost je ta što se pjesme koje kasnije postaju izvanredni hitovi, tijekom prvog razdoblja anonimnosti jednostavno ne primjećuju. Slušaju se, ali na njih se ne obraća pozornost. I onda odjednom dolazi trenutak u kojem te iste stvari počinju stvarati sasvim drugi, neobičan dojam posebnog noviteta, neponovljivosti. Zvuk dobiva primjesu nečega stilskog i modernog. I sve istodobno na nedokučiv način postaje skladno – postaje jednostavno divota.

No, odakle dolazi taj sveopći osjećaj vezan uz novitet i stil? Pa *Beatlesi* su već 1962. godine zvučali "beatlesovski". Zašto tada na njih nitko nije obraćao pozornost? A zašto nitko nije primjećivao *Abbu* 1972. godine? Njihove su pjesme bile one iste koje su odjednom 1975. sve toliko uzbudile.

Naime, svaka epoha ima svoje karakteristične osobine, zvuk, osebnost ili drugim riječima – karizmu. *Međutim, nova epoha ne nastupa sama od sebe – novu epohu privlači namjera ljudi kao oblak u prostranstvu varijanti. A klatno stabilizira kolektivnu namjeru.*

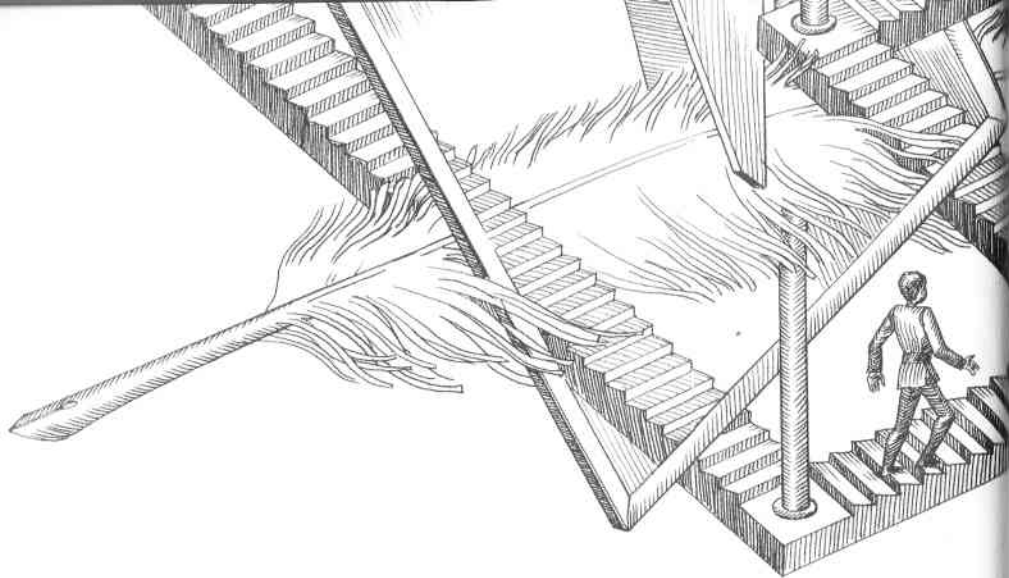
U početku se oblikuje mala grupa obožavatelja. Svaki od njih odašilje misli na frekvenciji "to mi se sviđa". Stvara se klatno koje sjedinjuje i sinkronizira misli štovatelja u jednom smjeru – "to nam se sviđa". U prostranstvu varijanti gdje, kao što je poznato, ima svega, postoji određeno područje sektora s jednim općim svojstvom – "to se svima sviđa". Kolektivna namjera prve

grupe obožavatelja usmjerava kretanje materijalne realizacije na stranu tog područja. Kao rezultat, za neko vrijeme stvarnost dobiva osebnost nove epohe. Sve je više obožavatelja i klatno skuplja snagu. Na kraju, kolektivna namjera prelazi neku kritičnu masu i oblak s karizmom nove epohe zahvaća svu materijalnu realnost. Upravo taj oblak, privučen udruženom namjerom sljedbenika klatna, stvara posebnu karizmu novog vremena.

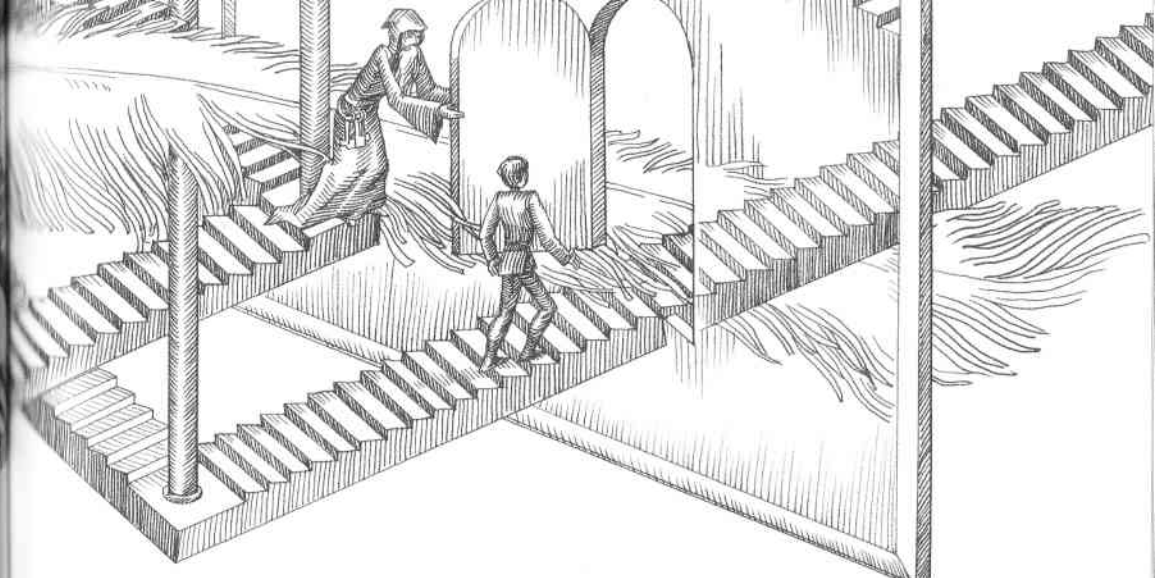
Sada, nakon što ste upoznali mehanizam pojave novih smjerova, možete se hrabro, a da se ne osvrćete na ostatak svijeta, koristiti svojom zakonitom privilegijom da *budete svoji*. Samo tako možete ostvariti svoje šanse, cijelom svijetu pokazati svoju neponovljivu individualnost. Klatna ne podnose jedinstvene ličnosti – bit će prisiljena od vas stvoriti zvijezdu. Prestanite juriti za svojom sjenom, počnite se kretati samostalno i klatnima neće preostati ništa drugo nego da vas slijede. Sami ste sposobni diktirati modu budući da su svojstva vaše duše jedinstvena, a u prostranstvu varijanti već je pripremljen individualni oblak luksuzne klase koji vas očekuje. Svečano objavite deklaraciju svoje namjere!

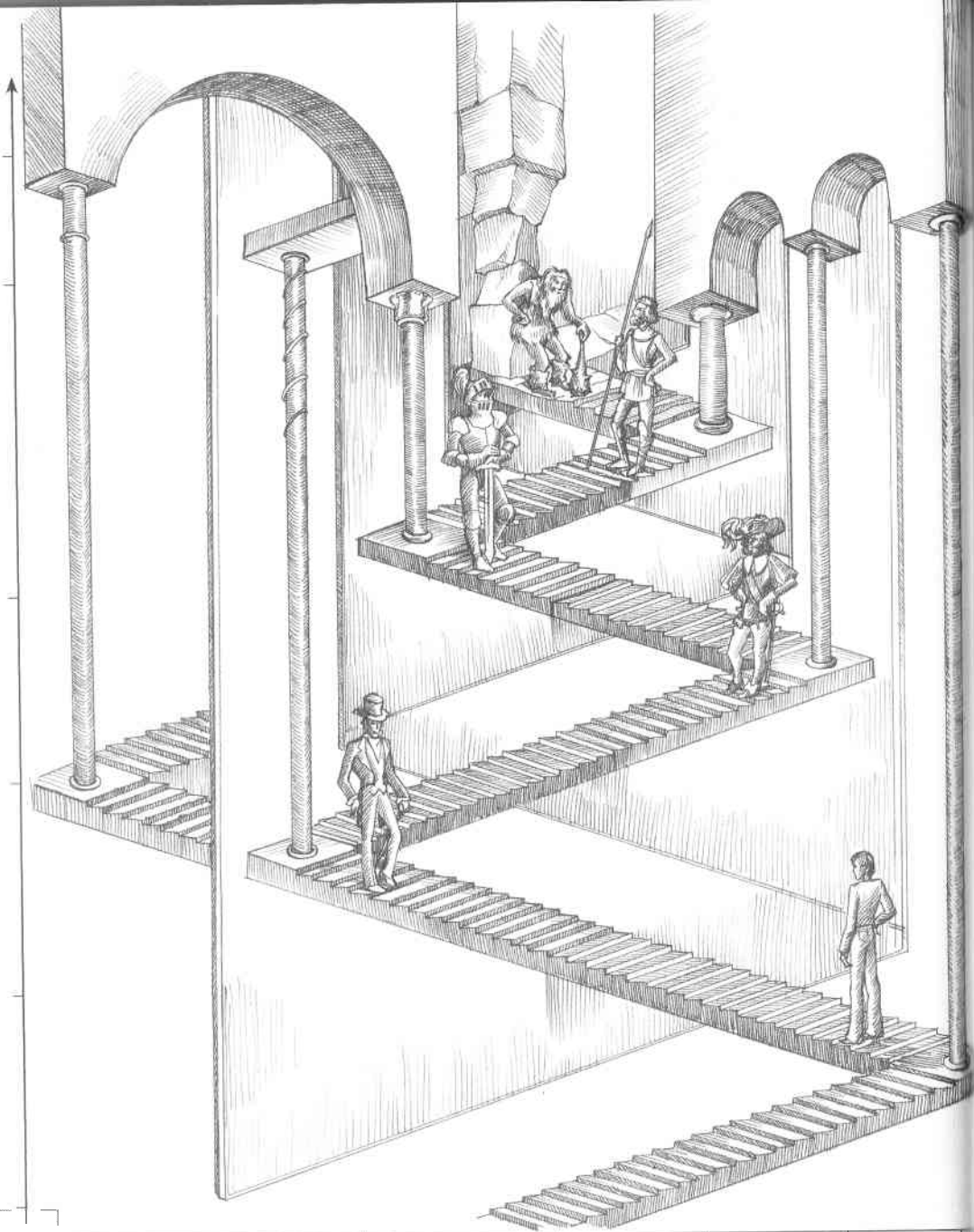

Sažetak

- Cilj i smisao života svakog bića sadržan je u upravljanju stvarnošću.
- Dosada kao takva ne postoji. Postoji samo stalna i neugasiva žed za upravljanjem stvarnošću.
- Procjene koje se zasnivaju na usporedbi stvaraju polarizaciju.
- Sile ravnoteže uklanjaju različitost putem sukoba suprotnosti.
- Predmet ili svojstvo kojemu se pridaje osobito značenje privlači objekte sa suprotnim osobinama.
- Pravilo klatna glasi: "Radi kao ja!".
- Pravilo transurfinga: dozvolite sebi biti to što jeste, a drugima da budu ono što jesu.
- Polarizacija nestaje primjenom pravila transurfinga.
- Osviještenost: u određenom trenutku ne spavam i potpuno sam svjestan što i zašto radim i zašto baš ovako.
- Prvi zakon klatna nastoji povećati energiju konflikta.
- Drugi zakon klatna čini sve za stabilizaciju svoje strukture.
- Klatna koordiniraju opstanak organiziranih struktura.

- Pokoravanje volje (namjere): struktura uči željeti ono što treba.
- Da biste se oslobodili zombirajućeg utjecaja strukture, trebate izabrati ulogu aktivnog promatrača.
- Proces postizanja cilja pokreće evoluciju.
- U strukturi čovjek gubi sebe i prestaje shvaćati tko je i što želi.
- Ovisnost nastaje zato što je kazaljku pozornosti uhvatila omča klatna.
- Da bi se "skinulo s igle", potrebno je preusmjeriti pozornost, zabaviti je nečim drugim, izmijeniti scenarij i scenografiju.
- Karizmu epohe privlači namjera grupe ljudi kao oblak iz prostranstva varijanti.
- Nakon dobivanja bilo kakvog energetskog kredita svečano objavite deklaraciju namjere.
- Klatna je nemoguće pobijediti. Ili se treba odreći opasne igre ili započeti vlastitu, ali tako da postanete miljenik klatna.
- Da biste započeli svoju igru, morate si dopustiti da budete ono što jeste.

II.

Snovi bogova

Ja se brinem za svoj svijet.

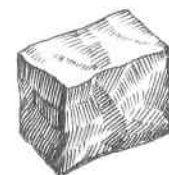
Dva lica stvarnosti

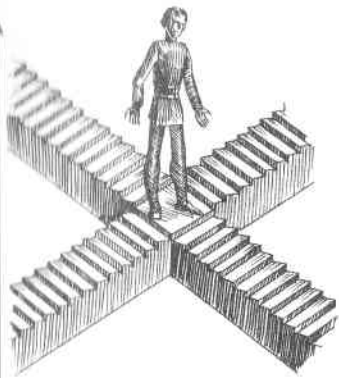
Od pamtivijeka su ljudi primjećivali da se svijet ponaša dvojako. S jedne strane, sve što se događa na materijalnoj razini manje-više je jasno i objašnjivo s gledišta zakona prirodnih znanosti. No, s druge strane, kad se treba susresti s pojavama duhovnog plana, ti zakoni prestaju djelovati. Zašto se nikako ne uspijevaju ujediniti različita očitovanja stvarnosti u jedan znanstveni sustav?

Dobivamo neobičnu sliku: svijet kao da se igra skrivača s čovjekom, ne želeći otkriti svoju izvornu bit. Znanstvenici ne uspijevaju otkriti zakon koji objašnjava jednu pojavu, a već se javlja druga koja se ne uklapa u okvire prijašnjeg zakona. I ta potraga za istinom koja iščezne poput sjene neprestano traje. No zanimljivo je da svijet ne skriva svoje pravo lice – on još i spremno prihvaća lice koje mu pripisuju.

Tako je u svim granama prirodnih znanosti. Na primjer, ako zamislite objekt mikrosvijeta u obliku čestice, obvezno će se pronaći eksperimenti koji to potvrđuju. Ali ako se pretpostavi da to nije čestica, nego elektromagnetski val, svijet neće početi prigovarati i drage će se volje očitovati na odgovarajući način.

S istim uspjehom svijetu možemo postaviti pitanje: od kakve se supstancije sastoji – od materije koja ima masu? I on će odgovoriti – da. A možda se ipak radi o energiji? I odgovor će opet biti potvrđan. Kao što znamo, u vakuumu se odvija neprekidan proces stvaranja i anihilacije mikročestica – energija se pretvara u materiju i obratno.

Ne treba opet pitati svijet što je bilo prvo: materija ili svijest. On će jednako lukavo mijenjati svoje maske, pokazujući nam onu stranu koju želimo vidjeti. Predstavnici različitih teorija međusobno se svađaju dokazujući suprotna gledišta, ali stvarnost donosi ravnodušnu presudu: svi su oni, u biti, u pravu.

Dakle, svijet ne samo da izmiče već se i slaže, drugim riječima, ponaša se kao *ogledalo*. U njemu se doslovno odražavaju sve naše pretpostavke o stvarnosti, ma kakve one bile. No što onda dobivamo: jesu li svi pokušaji da objasnimo prirodu stvarnosti uzaludni? Jer svijet će se uvijek složiti s onime što o njemu mislimo i istodobno stalno izbjegavati izravan odgovor.

Zapravo je sve puno jednostavnije. Ne treba tražiti apsolutnu istinu u zasebnim pojavama svestrane realnosti. Treba samo prihvatiti činjenicu da je stvarnost slična *dvostranom ogledalu* – ima dvije strane: fizičku, koju možemo dotaknuti rukama, i metafizičku, koja se nalazi izvan granica percepcije, ali ne i manje objektivnu. U današnje se vrijeme znanost bavi onime što se odražava u ogledalu, a ezoterika pokušava pogledati ogledalo s druge strane. I u tome je sav njihov sukob. Unatoč tome, što se skriva tamo, na drugoj strani dvostranog ogledala?

Na toj strani ogledala nalazi se *prostranstvo varijanti* – informacijska struktura u kojoj se čuvaju scenariji svih mogućih događaja. Broj varijanti je beskonačan kao što je beskonačna količina mogućih položaja točke na koordinatnoj mreži. Tamo je zapisano sve što je bilo, što jest i što će biti. Bilo koji događaj koji se dogodi u našem stvarnom svijetu predstavlja materijalnu realizaciju jedne od mnoštva varijanti.

Moglo bi se pomisliti da je u to teško povjerovati. Gdje je smješteno prostranstvo varijanti? Kako je takvo što uopće moguće? S gledišta naše trodimenzionalne percepcije ono je svugdje i nigdje u isto vrijeme. Možda

je izvan granica vidljivog svemira, a možda u šalici vaše kave. U svakom slučaju nije u trećoj dimenziji.

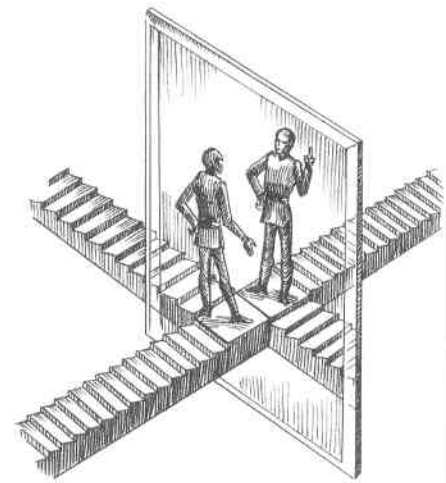
Paradoks je u tome da svi mi tamo odlazimo svaku noć. Snovi uopće nisu iluzije u uobičajenom smislu. Čovjek bezbrižno ubraja svoje snove u područje fantazije, ne sumnjajući da oni odražavaju stvarne događaje koji bi mogli naći svoje mjesto u prošlosti ili budućnosti.

Poznato je da čovjek u snu može vidjeti prizore koji kao da nisu iz našeg svijeta. Pritom je savršeno jasno da takvo što u principu nigdje nije mogao vidjeti. Ako je san neka vrsta imitacije stvarnosti našeg mozga, odakle dolaze svi ti neviđeni prizori i sadržaji?

Ako sve svjesno uvjetno pripisemo ljudskoj psihi i razumu, a podsvjesno duši, možemo reći da su snovi let duše u prostranstvu varijanti. Razum ne zamišlja svoje snove – on ih uistinu vidi. Duša ima neposredan pristup polju informacija u kojem se svi "scenariji i scenografije" čuvaju stacionarno, slično kadrovima na filmskoj traci. Fenomen vremena, to jest razvoja događaja, očituje se samo u procesu kretanja "filmske trake". Razum predstavlja promatrača i "generatora ideja".

Pamćenje ima isti takav izravan odnos prema prostranstvu varijanti. Već je dokazano da mozak fizički nije u stanju zadržati sve informacije koje čovjek skuplja tijekom svojeg života. Na koji onda način uspijeva pamtiti? Radi se o tome da mozak ne čuva samu informaciju, već nešto nalik na adresu podataka u prostranstvu varijanti.

Razum nije sposoban stvoriti ništa načelno novo. On samo može sastaviti novu verziju kuće od starih kocaka. Sva znanstvena otkrića i umjetnička remek-djela razum uz pomoć duše dobiva iz prostranstva varijanti. Vidovitost i intuicija također dolaze iz prostranstva varijanti.

“Znanstveno otkriće”, pisao je Einstein, “nipošto se ne događa logičkim putem. Logički se izražava tek kasnije, tijekom izlaganja. Čak i najmanje otkriće uvijek je spoznaja. Rezultat dolazi izvana i to tako neočekivano kao da vam ga je netko došapnuo.”

Prostranstvo varijanti ne treba brkati s poznatom koncepcijom općeg informacijskog polja u kojem se podaci mogu prenositi s jednog objekta na drugi. Prostranstvo varijanti je stacionarna matrica – struktura koja određuje sve što jest i što bi se moglo dogoditi u našem svijetu.

Službena znanost do sad nije bila u stanju objasniti niti potvrditi postojanje prostranstva varijanti. Naprotiv, ona će na sve načine pokušati diskreditirati model transurfinga, što ne čudi, jer je službena znanost tipično klatno. Općenito, znanosti je uz sve nesumnjive zasluge i postignuća svojstveno da odbacuje sve što nije u skladu s njezinim okvirima. Kad se susretne s neobjašnjivim stvarima, ona će se izvlačiti na sve moguće načine optužujući svoje protivnike za šarlatanstvo, izvrtati činjenice ili jednostavno ignorirati očito, samo da se zadrži na svojem granitnom pijedestalu. Međutim, našao se čovjek, akademik Vjačeslav Bronnikov, koji je znao dovesti znanost u apsolutno bezizlaznu poziciju spojivši savršeno nevjerovatne s više nego očitim stvarima.

Djeca ispitanici Međunarodne akademije ljudskog razvoja, koju je osnovao Bronnikov, pokazuju sposobnosti koje stvarno ne mogu naći mjesto ni u kakvim okvirima. Sposobna su vidjeti zatvorenih očiju jednako kao i otvorenih, mogu zapamtiti goleme količine informacija, posjeduju dar vidovitosti, a udaljene objekte mogu gledati kao teleskopom. U to je teško povjerovati, ali činjenica je činjenica – oni vide kroz zid kao da ga nema. Kako to uspijevaju?

Istražujući efekt izravnog vida, neurofiziolozi opisuju svoja ispitivanja ovako: “Kod običnog se vida na uređaju bilježi mjesto ulaženja signala, njegovo premještanje u mozgu i obrada. Kod izravnog se vida ne registrira mjesto ulaženja signala, nema premještanja signala u mozgu, ali obrada signala se

jasno vidi na uređajima. Svi naši pokušaji da blokiramo ulaženje signala u mozak daju negativan rezultat. Imajući u vidu fizičke parametre, otkrivamo nešto što ima svojstva koja nisu povezana s elektromagnetskim procesima.”

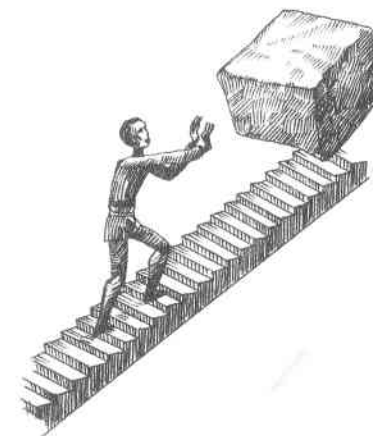
Ispada da mozak može vidjeti sam, bez korištenja vidnog aparata, pri čemu je nepoznat način primanja informacija. Kako sve to razumjeti? Bronnikov taj fenomen objašnjava vezom između čovjekove svijesti i onoga što naziva nadviješću.

“Nadvijest je”, piše on, “nešto što se nalazi izvan čovjeka, neka sredina.” Vjerojatno ste već pogodili da se u transurfingu pod tom sredinom podrazumijeva prostranstvo varijanti. Uostalom, u čemu je razlika ako se i drugačije nazivaju? Bit ostaje ista.

Razum, ili ako želite mozak, pomoću duše “vidi” ono što se nalazi u prostranstvu varijanti. Oči promatraju fizičku stvarnost. U slučaju izravnog vida mozak se priključuje na metafizičko polje informacija gdje se doslovno čuva cijeli otisak okolne stvarnosti. Uz pristup takvoj banci podataka moguće je gledati objekte neovisno o tome gdje se oni nalaze – iza zida, pod zemljom ili na nekoliko kilometara udaljenosti.

U prostranstvu varijanti postoje područja koja su utjelovljena u materijalnu stvarnost, kao i nerealizirana područja. Da bi se postigao izravan vid, potrebno je naučiti primati upravo sadašnji realizirani sektor. S filozofskog gledišta to možemo interpretirati kao posebnu sinkronizaciju obiju polutki velikog mozga. Akademik Bronnikov razradio je cijeli sustav posebnih (i istodobno vrlo jednostavnih) vježbi koje omogućuju bilo kojem običnom čovjeku da razvije te sposobnosti. Ako želite, možete pronaći odgovarajuće informacije na internetu i isprobati vježbe. Sve je to – stvarno.

U prostranstvu varijanti također se čuva informacija o svim mogućim varijantama prošlosti i budućnosti,

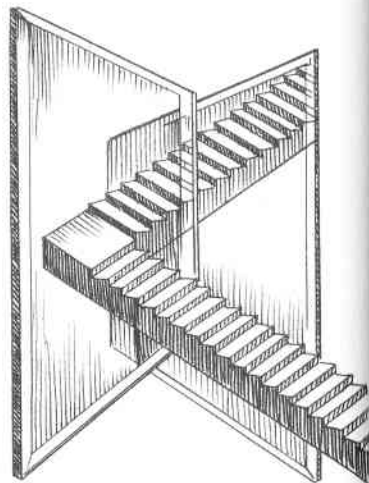
što znači da pristup njemu otvara i mogućnost vidovitosti. Problem je samo u tome što postoji nebrojena količina varijanti, pa je moguće vidjeti i događaje koji neće biti realizirani. Upravo zbog toga vidovnjaci nerijetko čine pogreške u svojim prognozama, budući da možemo vidjeti ono što se nikad nije dogodilo i ono što se nikad neće dogoditi.

U tom pogledu možete biti mirni – vaša budućnost nije nikome poznata, budući da nitko nije u stanju odrediti koja će varijanta biti stvarno realizirana. Točno tako: ne postoji jamstvo da ste u snu vidjeli upravo onaj sektor prostiranja koji će biti utjelovljen u zbilji.

Evo što je odlično – ako budućnost nije sudbinski predodređena, znači da uvijek ostaje nada da će biti bolje. Zadaća transurfinga nije u tome da se sa žaljenjem osvrćemo na prošlost ili sa strahom gledamo u budućnost, već da svjesno oblikujemo svoju stvarnost.

Energija čovjekovih misli u određenim je uvjetima sposobna materijalizirati određeni sektor prostiranja varijanti. U stanju koje u transurfingu nazivamo *jedinstvo duše i razuma* stvara se nedokučiva čudotvorna sila – *izvanjska namjera* – ona je ta koja utjelovljuje potencijalnu mogućnost u zbilju. Sve što se obično vezuje uz magiju ima neposredan odnos s izvanjskom namjerom. Pomoću te sile drevni su magovi gradili egipatske piramide i izvodili druga slična čuda.

Namjeru smo nazvali izvanjskom zato što se nalazi izvan čovjeka, što znači da nije pod utjecajem razuma. Istina, u određenom stanju svijesti čovjek joj može pristupiti. Ako toj moćnoj sili podredimo volju, možemo stvarati nevjerojatne stvari. Međutim, današnji su ljudi odavno izgubili sposobnosti koje su imali žitelji drevnih civilizacija kao što je Atlantida. Ostaci drevnog Znanja došli su do nas u obliku rasparanih ezoteričkih učenja i praksi. Koristiti ta znanja u svakodnevnom životu vrlo je teško.

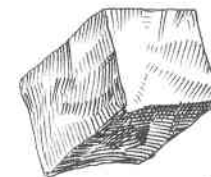
Ipak, situacija nije tako beznačajna. U transurfingu postoje neizravne metode pomoću kojih izvanjsku namjeru svejedno možemo natjerati da djeluje zaobilaznim putem. Čovjek može oblikovati svoju stvarnost. Ali za to treba poštovati određena pravila. Prosječan ljudski razum neuspješno pokušava utjecati na odraz u ogledalu, a potrebno je izmijeniti sam izgled. Izgled je karakter i usmjeravanje ljudskih misli. Kako bi željeno pretvorili u stvarnost, želja nije dovoljna. Treba znati kako se koristiti dvostranim ogledalom. Naučit ćete to raditi.

Istina, morat ćete temeljito uzdrmati monolit takozvanog "zdravog razuma" koji zapravo i nije takav. Ako se pomirite s istodobnim postojanjem dviju strana stvarnosti – fizičke i metafizičke, stari se stereotipi ruše i slika se svijeta sve više razjašnjava. Dualizam je neodvojiv dio naše stvarnosti. Na primjer, duša se odnosi na prostiranje varijanti, a razum na materijalni svijet. Unutarnja je namjera u vezi s materijalnom stvarnošću, a izvanjska s virtualnim sektorima prostiranja varijanti.

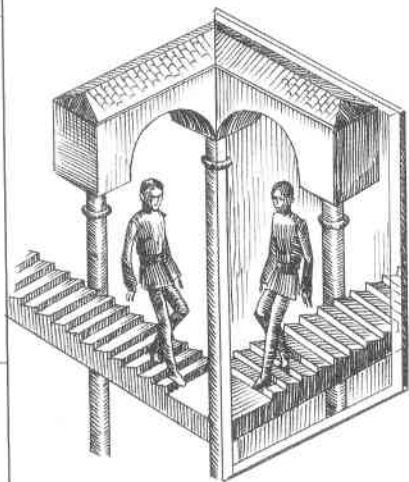
Kad ta dva aspekta stvarnosti dođu u doticaj na površini ogledala, stvaraju se fenomeni koje obično povezujemo s paranormalnim ili neobjašnjivim pojavama. Zorni primjer takva međusobna doticaja dvaju karaktera je korpuskularno-valni dualizam kada je mikroobjekt i val i čestica. Stvaranje i anihilacija mikročestica u vakuumu još je jedan primjer graničnog stanja u kojem se stvarnost koleba između fizičkog i metafizičkog oblika.

Međutim, najbolji primjer smo mi sami – živa bića koja u sebi istodobno spajamo i materijalno i duhovno. U određenoj mjeri živimo na površini divovskog zrcala na čijoj je jednoj strani naš materijalni svemir, a na drugoj se rasprostire tajanstvena beskonačnost prostiranja varijanti.

Nalazeći se u takvom jedinstvenom položaju, bilo bi u najmanju ruku nepromišljeno živjeti samo u okvirima uobičajenog svjetonazora i koristiti samo jednu – fizičku

stranu stvarnosti. Naučit ćete kako se koristiti dvostranim ogledalom svijeta i moći ćete učiniti ono što vam se ranije činilo nemogućim. Preostaje vam da se uvjerite da su vaše mogućnosti ograničene samo vašom namjerom.

San na javi

Kada se potencijalna mogućnost utjelovljuje u stvarnost, u odnosu na površinu dvostranog ogledala nastaje simetrična slika. S jedne strane ogledala nalazi se sektor metafizičkog prostiranja varijanti, a s druge njegova materijalna realizacija. Pritom sva živa bića balansiraju na rubu ogledala, budući da se njihovo tijelo i razum odnose na materijalni svijet, dok duša ostaje u neprekidnoj vezi s prostiranjem varijanti.

Svi smo odatle došli u ovaj život i tamo ćemo se vratiti, kao iza kulisa, da bismo se nakon presvlačenja ponovo našli na površini ogledala u novom obliku. U tom teatru maski, glumci se rotiraju u neprekidnoj rotaciji uloga. Nakon što odigra jednu ulogu, glumac na trenutak odlazi iza kulisa, navlači drugu masku i ponovo se uključuje u igru potpuno zaboravljajući na sve što se događalo do trenutka njegova dolaska na scenu. Glumac se tako zanosi izgledom svojeg lika da gubi predodžbu o tome tko je ustvari on sam. No veo koji put padne i čovjek odjednom s čuđenjem spoznaje da ovaj njegov život uopće nije prvi.

Američki profesor Ian Stevenson skupio je više od dvije i pol tisuće službeno zabilježenih slučajeva prisjećanja na iskustva iz prošlih života ispitujući pretežno djecu. Mališani su bez ikakve hipnoze opisivali svoj život u dalekoj prošlosti, u drugim zemljama.

U knjigama Iana Stevenzona iznose se vrlo zanimljive činjenice. Karakteristična je priča dvojice braće blizanaca koja su međusobno razgovarala na nekom nepoznatom jeziku. U početku su svi mislili da je to jednostavno dječje blebetanje sve dok djeca nisu navršila tri godine i roditelji su napokon shvatili da nešto nije u redu. Braću su odveli lingvistima koji su iznenađeno ustanovili da blizanci razgovaraju na drevnom aramejskom. Taj je jezik bio široko rasprostranjen u doba Krista, ali u današnje se vrijeme više ne koristi.

Jedna se djevojčica (s područja bivše Jugoslavije) jednom razboljela i provela neko vrijeme bez svijesti. Kad se osvijestila, više nije mogla prepoznati ljude oko sebe i progovorila je čudnim jezikom. Stručnjaci su otkrili da govori jednim od bengalskih narječja. Dijete je počelo tražiti da je vrate kući, u Indiju. Kad su djevojčicu doveli u grad koji je tražila, prepoznala je svoj dom. Istina, pokazalo se da su joj roditelji, baš kao i "ona sama", davno umrli.

Takvih je dječjih slučajeva jako puno. Ali slično se događa i s odraslima. Dvadesetsedmogodišnja žena je, putujući s mužem po Njemačkoj, u čudu otkrila da prepoznaje posjećena mjesta kao svoja rodna, iako tamo još nikad nije bila. Čak je vidjela i svoj dom i sjetila se imena roditelja i braće. U mjesnoj je gostionici prepoznala jednog starca koji je poznavao njezinu obitelj i koji joj je ispričao o tragičnom slučaju kada je konj kopitom ritnuo i ubio njihovu malu kćer. Žena je odmah dopunila njegovu priču najrazličitijim detaljima.

Andžej Donimirski je u svojoj knjizi "Živimo li jednom" opisao eksperimente engleskog psihijatra Arnolda Blacksmema koji je pomoću hipnoze navodio pacijente da se vraćaju u svoje prošle živote. Jedna je pacijentica detaljno pričala o svojim šest prošlih utjelovljenja. U prvom je bila žena odgojitelja rimskog namjesnika u Engleskoj, zatim žena židovskog lihvara, pa sluškinja u trgovačkom domu u Parizu, bila je također dvorska dama španjolske infantkinje u Castilli,

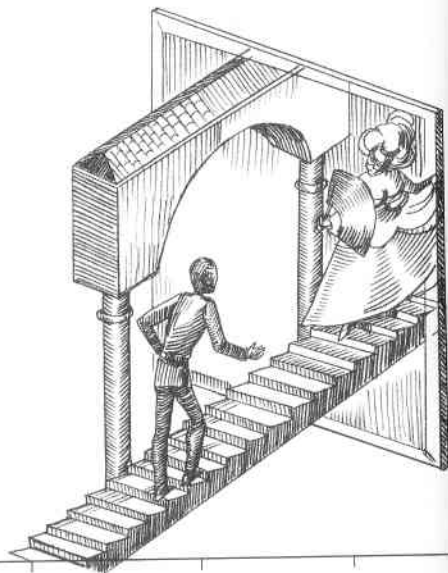
krojačica u Londonu, redovnica u Americi. I sve to tijekom dva tisućljeća. Povjesničari su pažljivo provjerili datume i događaje i sve potvrdili.

Ako sve ove činjenice zbrojimo, gotovo da nema sumnje u reinkarnaciju. Zbunjuje tek jedna okolnost: zašto se sjećanja na prošle živote očituju samo u rijetkim slučajevima, kod relativno malog broja ljudi? Uglavnom se to događa u ranoj dječjoj dobi, a s vremenom se potpuno briše iz sjećanja.

Ustvari se sjećanja ne brišu, već se blokira ljudska svijest. Svatko se može sjetiti svojih prethodnih utjelovljenja ako se probudi u onom životu koji je sličan snu na javi. Poznato je da do četvrte godine dijete ne razlikuje san od stvarnosti. Možda se i sjeća prošlih života, ali mu ne dopuštaju da to osvijesti, jer mu uporno nameću "razumno" prihvaćanje svijeta.

K tome, čovjek se ne može sjetiti samoga sebe sve do četvrte godine. Što mislite zašto? Zato što je dijete "nerazumno" i još nije svjesno sebe? To je velika sveopća zabluda! Zapravo je svjesnost djece puno veća nego svjesnost odraslih. Dakle, odrasli su ti koji padaju u nesvjestan san na javi i zato se ne prisjećaju niti prošlih života niti sebe u ranom djetinjstvu. Pogledajmo kako se to događa.

Nakon što se rodi u novom tijelu, duša se premješta u drugi plan dok razum zauzima čelnu poziciju. A što je to razum? Od trenutka rođenja to je prazan list papira na koji možemo zapisati sve što želimo. Od samog početka života na taj se list nanosi šablona prema kojoj čovjek doživljava sebe i stvarnost oko sebe. I što je ta šablona jasnije napisana, veći

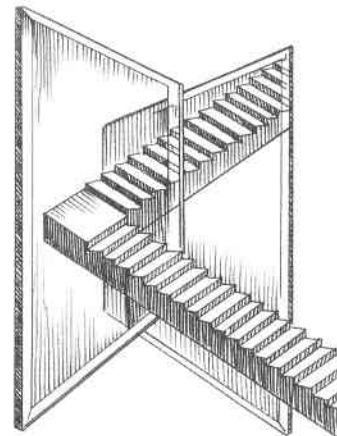
je ponor između duše i razuma. Čovjek spoznaje stvarnost kako su ga to naučili raditi.

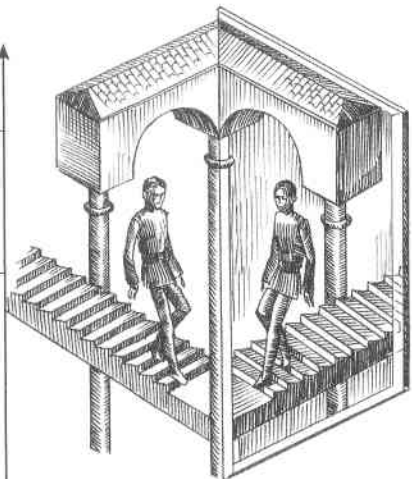
Svjesnost možemo podijeliti na dvije razine: prva je pozornost, a druga percepcija. Odmah po rođenju percepcija nije ničime zamagljena. Dijete je potpuno otvoreno prema intuitivnom znanju i vidovitosti. Drugim riječima, ono ima neposredan pristup informaciji iz prostranstva varijanti i doživljava svijet onakvim kakav on jest.

Međutim, "uspavani" odrasli uzimaju novorođenče u ruke i uguravaju ga u uske okvire snova koje smatraju svjesnim postojanjem. To se radi ograničavanjem slobode i usmjeravanjem pozornosti. Dijete tjeraju da usmjerava pozornost na attribute materijalne stvarnosti: "Gledaj ovamo! Slušaj me! Ne radi tako! Evo, ovako radi!" Kad je pozornost zahvaćena, vidokrug percepcije se naglo sužava, svjesnost se gubi i čovjek tone u stanje koje se u malo čemu razlikuje od nesvjesnog sna.

Ustvari, ako je pozornost usredotočena na uzak krug stvari, čovjek hoda kao da se zagledao pod noge i stvarno nema mogućnosti osvrnuti se naokolo. Šablona svjetonazora, sa svoje strane, smješta čovjeka na Prokrustovu postelju stereotipa koji određuju "kakav mora biti". U nesvjestnom snu takva usredotočenost pozornosti i percepcije dostiže maksimalnu razinu. Čovjek prihvaća situaciju kakva jest podrazumijevajući da je bespomoćan utjecati na tijek događaja. U konačnici se usnuli čovjek potpuno nalazi pod utjecajem okolnosti, san mu se "događa" i on ništa ne može poduzeti. Scenarij se razvija spontano, u skladu sa strahovima i očekivanjima. Očekivanja i misli teku nekontrolirano.

U lucidnom je snu stupanj svjesnosti veći i usnuli može snagom volje utjecati na tijek događanja. Čovjek samo treba shvatiti da je to samo san i dobit će zadivljujuće sposobnosti. U lucidnom snu ne postoji ništa neostvarivo – možemo upravljati događajima i činiti nedostižne stvari, na primjer letjeti.

A sve zbog toga što su se pozornost i percepcija oslobodile usredotočenosti – čovjek kao da je uzdigao glavu, osvrnuo se i postao svjestan svojeg položaja.

Na javi se stupanj svjesnosti opet snižava. Čovjekove misli u većini slučajeva lete spontano. S jedne teme skaču na drugu. Ono što zabrinjava, uznemiruje ili razdražuje obično potpuno vlada spoznajom i stalno izjeda, u većoj ili manjoj mjeri. Tijek takvih misli je teško kontrolirati. Neovisno o čovjekovoj volji, najgora očekivanja i negativne reakcije oblikuju njegovu stvarnost. Percepcija i pozornost usredotočuju se na probleme, mučne misli, okolnosti. Zbog toga se čovjek zadubljuje u svoje brige kao u san na javi. I tako postaje "odrastao".

Zreo čovjek dijete smatra nerazumnim ako se ne uklapa u njegov san. Naravno, dijete je potrebno naučiti kako da živi u ovim, za njega, novim uvjetima. Pritom neizbježno nastaje paradoks: što se bolje usvajaju pravila ponašanja u uskim granicama materijalnog svijeta, niži je stupanj svjesnosti. To rezultira gubitkom sposobnosti da se utječe na tijek događaja i percipira metafizička strana stvarnosti.

Odrasli su postali robovi svojih igara, a prema tome i okolnosti, od trenutka kad su ih počeli ozbiljno doživljavati i cijeli se predavati brigama. Dijete potpuno vlada svojom igrom. Njegova je svjesnost veća zato što u svakom trenutku razumije da je to samo igra. Budući da shvaća da je sve to samo igra, njegovo se pridavanje važnosti nalazi na niskom stupnju. I dijete djeluje s odmakom, istovremeno promatrajući kao gledatelj, tako da je opet svjesno da je sve to samo igra.

Za odrasle su igre završile, život je ozbiljan posao. S jedne je strane to istina, ali s druge takav odnos život pretvara u nesvjestan san na javi. Naravno, čovjek

je svjestan da u određenom trenutku ne spava, već je budan. Ali što se time mijenja? Želje se ne ispunjavaju, maštanja ne ostvaruju, ali se zato, kao u inat, ostvaruju najgora očekivanja. Život se kotrlja sam od sebe, kako ispadne, a ne kako bi netko želio. I tako ispada da je u lucidnom snu čovjek gospodar svoje stvarnosti, a na javi je bespomoćan. Sve je relativno.

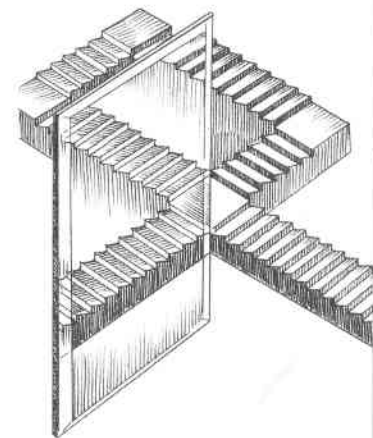
Sposobnost upravljanja snovima proizlazi iz čovjekove spoznaje samoga sebe u snu u odnosu na realnu stvarnost. Na određenom stupnju svijesti čovjek ima uporište – stvarnost u koju se može vratiti nakon buđenja. Stvarnost je, pak, slična snu na javi – život "se događa". Čovjek se ne sjeća svojih prošlih života i nema uporište kojim se može popeti na sljedeći stupanj svijesti.

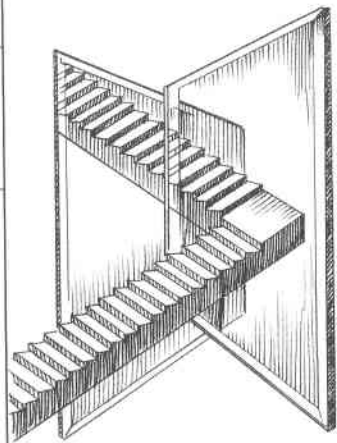
U lucidnom snu možete osvijestiti tko ste zapravo. Vi ste onaj koji vidi san. Jasno vam je da se samo trebate probuditi i sve što sanjate će nestati. Ali možete ostati u snu i svojom namjerom upravljati njegovim tijekom. Sve dok ne spoznate da vidite san i nemate svoje uporište, potpuno ste pod utjecajem sna. Zavisište od okolnosti, nalazite se u kutiji uvjetovanosti.

Stvarnost se od sna razlikuje po tome što se u nju uvijek vraćate. Budući da su san i stvarnost u odnosu, da biste odredili radi li se o snu ili stvarnosti treba odabrati početnu točku. Snovi su nerealni u odnosu na stvarnost. A u odnosu na što je nerealna sama stvarnost? Gdje je točka odbrojavanja stvarnosti?

Kad umirete, vraćate se na početnu točku odbrojavanja. No svaki put kad se ponovo rodite, zaboravljate polazište i tonete u novi san – sljedeći život. Kad biste se uspjeli sjetiti tko ste zapravo, osvijestili biste da možete upravljati tim svojim snom – životom.

To je krajnje teško učiniti. Teškoća je u tome što treba zamijeniti šablonu doživljavanja svijeta. To je svojevrsni uzorak utisnut u razum i ne može se izbrisati ili ispraviti. Možemo samo stvoriti novi, dodatni, ali prvo razum treba osloboditi i odvojiti od prethodnog.

Razum gubi vezu sa svojom šablonom kad je u izmijenjenom stanju svijesti koje nastupa tijekom sna ili pod djelovanjem psihotropnih sredstava.

U normalnom su stanju svijesti duša i razum istovremeno ugođeni na realizirani sektor prostiranja varijanti. Razum promatra materijalnu stvarnost kao da gleda kroz prozor. U stanju opijenosti alkoholom ili narkoticima razum otpušta svoju kontrolu, remeti se sinkroniziranost i duša se udaljava u nerealizirano područje prostiranja varijanti. Kao rezultat toga čovjek u stvarnosti percipira svijet sasvim drugačije, ovisno o stupnju udaljenosti.

Jednostavnije rečeno, pijana osoba može svoj dobro poznati dom ili ulicu vidjeti u neobičnu obliku kao što se to događa u snu. Njegov razum promatra sliku iz bliskih nerealiziranih sektora prostiranja u kojima su scenografije već izmijenjene. A tamo se može nalaziti svašta. Na primjer, čovjek nikako ne može pronaći vrata zato što ih ne vidi na prijašnjem mjestu. Stanica može grozno izgledati, kao za vrijeme generalnog remonta, zbog čega ju je gotovo nemoguće prepoznati. Poznanici mogu izgledati sasvim drugačije. U stvarnosti je sve ostalo kao prije, ali čovjek vidi nerealnu scenografiju zato što njegova percepcija "gleda" u drugo područje prostiranja varijanti.

U nesvjesnom snu kontrola razuma još više slabi i zato se događa da duša odleti u vrlo udaljene sektore u kojima su scenariji i scenografije neviđene. Tamo je moguće sve, počevši od tmurnog raja pa sve do takvog pakla koji je u usporedbi s onim u kojem su vragovi s kotlovima – samo sanatorij. Uznuli se može pronaći u tehnogenetskom svijetu prepunom golemih zveckajućih mehanizama. A može dospjeti u svijet koji podsjeća na klaonicu u kojoj nema ničega osim prljavštine i gomile sirovog mesa. Može se naći u nepoznatom gradu u kojem očajnički hoda čudnim ulicama ne znajući kako je tu dospio i

kamo krenuti. Ljudi u takvim područjima mogu biti unakaženi i poremećeni, a životinje bijesne.

Nakon takvog sna čovjek osjeća olakšanje koje se ni s čim ne može usporediti: Bože, kakva sreća da je to bio samo san! Da, to je san, ali ne iluzija u običnom smislu riječi, već nerealizirana metafizička stvarnost. Najstrašnije je u njoj da sva ta virtualna bića vide usnulog i mogu s njim raditi što im drago u skladu s njegovim strahovima i očekivanjima. Ne daj Bože nikome da zaglavi u takvoj stvarnosti.

Uostalom, astronauti koji se nalaze u orbiti također vide sasvim nezemaljske snove. Na primjer, Genadij Strekalov je u svojim objavljenim dnevnicima napisao: "Sanjaš nekakve čudne snove. Ponekad se začudiš – bez ikakve su motivacije i povezanosti. Očigledno je da veliki mozak, kao vrlo složeno računalo, ima tehničke poteškoće zbog umora ili je izvana primio informaciju, iz svjetskog informacijskog polja u kojemu je sve zapisano i čuva se zauvijek." Jasno da nakon takvih snova, koji nisu mogli nastati u okvirima obične ljudske svijesti, astronauta neće začuditi postulat transurfinga o postojanju prostiranja varijanti.

Model ljudske percepcije dobro je prikazan u knjigama Carlosa Castanede i Teuna Maresa. Opisali su kako su ga zamišljali Tolteci – posljednji dosteljenici s Atlantide. U skladu s njihovim učenjem, čovjeka okružuje sjajna energetska čahura koja se sastoji od mnoštva vlakana. Negdje u visini lopatica sva se vlakna slažu u jedan fokus koji se zove točka spajanja. Položaj točke spajanja određuje orijentaciju percepcije.

Ako povežemo taj model s koncepcijom transurfinga, ispada da u normalnom položaju točke spajanja čovjek percipira uobičajenu stvarnost. U takvom se položaju realizirana stvarnost podudara s odgovarajućim sektorom prostiranja varijanti. Ako se točka smjesti na stranu, sinkronizacija je poremećena i čovjek može percipirati nerealizirana područja. Kod običnih ljudi položaj točke spajanja čvrsto fiksiran. Katkad se zbog različitih razloga

fiksiranost naruši i točka počinje "šetati", čovjek dobije vidovnjačke sposobnosti. Na kraju, snovi su uvjetovani upravo premještanjem točke spajanja. Nije važno samo da se fokus percepcije smjesti na stranu nego i da se vraća nazad. U suprotnom, ako zaglavi u neprirodnom položaju, sa psihom će se dogoditi onq što nazivamo neuračunljivošću.

Onaj tko umije svjesno pomicati svoju točku spajanja, može upravljati stvarnošću kao lucidnim snom. Takva se sposobnost pojavljuje sama od sebe ako vratimo uporište u odnosu na stvarnost, to jest osvijestimo tko smo zapravo. Nije to lak zadatak. One koji su među poznatima postigli prosvjetljenje možemo nabrojati na prste. Prosvjetljenje je slično kao kad u početku bezuspješno lutaš uskim zapetljanim uličicama nepoznata grada, a zatim poletiš u nebo, s visine ptičjeg leta vidiš cijeli kraj kao na dlanu i put do cilja odjednom postane vidljiv.

Transurfing vas neće podići na visinu ptičjeg leta, ali će vam pokazati put kojim se možete kretati čak i zatvorenih očiju. Da biste se probudili u snu, treba vam polazna točka. Razumijete da je to san kad se sjetite da postoji druga stvarnost – ona prava. Kao polazna točka može vam poslužiti spoznaja da u životu svijest možemo povisiti, ako ne za stupanj, onda barem za pola stupnja, a to nije malo.

Dok hodate ulicom ili s nekim razgovarate, ili se bavite nekim svakodnevnim poslom, probudite se! Osvrnite se oko sebe, trijezno pogledajte što se događa. Svojom namjerom možete usmjeriti svoj svijet u potrebnom smjeru. Možete upravljati svojom stvarnošću. To neće biti slično onome što se događa u snu kada se sadržaj mijenja skladno se podređujući najmanjem kretanju vaše volje. Materijalna je realizacija inertna poput smole, ali i njome možemo upravljati ako koristimo principe transurfinga. I prvo što morate učiniti: probudite se.

Osvijestite stvarnost kao san. Samo u svjesnom stanju možete uistinu kontrolirati situaciju. Kad spavate na javi, ne kontrolirate situaciju, već se borite

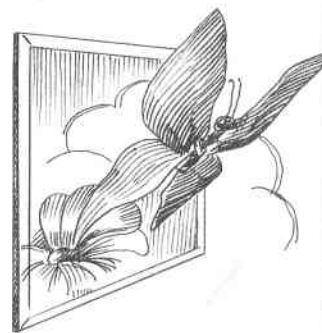
s klatnima. *Spustite se u gledalište i promatrajte. Djelujte s odmakom, istodobno se dajte u najam i ostanite promatrač.*

Da biste održavali razinu svjesnosti, trebate stalno kontrolirati smjer tijeka svojih misli. Kad vam to prijeđe u naviku, radit ćete automatski, bez napora. Jer, kad ste se probudili u svojem snu, više ne trebate ulagati napor da biste održavali svoju obaviještenost da je to samo san. Isto se tako može naučiti kontrolirati usmjerenost misli i na javi. No za to ćete se prvo morati sustavno tjerati da se "probudite" i steknete tu naviku.

Kad se na javi sjetite da morate djelovati s odmakom, postajete svjesni, to jest spuštate se sa scene u gledalište ili ostajete na sceni kao aktivni gledatelj. Upravo su to polustupnjevi svijesti koji su već dovoljni da biste ispunili ostale principe transurfinga među kojima su najvažniji (kao što je već poznato iz prethodnih knjiga): *snizavanje stupnja važnosti, kretanje po tijeku varijanti i koordinacija*. Ti principi omogućuju da se i naslijepo sigurno krećete labirintom životnih situacija i izbjegavate najrazličitije neugodnosti. Tijekom daljnjeg izlaganja upoznat ćete se sa sljedećim moćnim instrumentom upravljanja – dvostranim ogledalom.

Na završetku ove teme možemo postaviti pitanje: ako igdje u prostranstvu varijanti postoji uporište za daljnji život, u odnosu na koje stvarnost možemo smatrati snom, što je onda početak samog početka odbrojavanja? Očigledno, sam Gospodin Bog. Duša svakog živog bića je dio Boga. A svaki život je Njegov san. Možemo se i dalje pitati: postoji li uporište i kod samog Boga?

Neka nad tim pitanjem razbijaju glavu oni koji gaje nadu. Na isti se način možemo pitati: ima li ičega izvan granica vidljiva svemira? To nećemo saznati baš kao što ni leptiri koji skupljaju nektar u Africi neće saznati da postoji i Amerika i da u njoj također raste cvijeće. Nije li ovaj svijet i ovako dovoljno lijep? Zašto bi trebalo sve objasniti? Možemo jednostavno uživati u nektaru onih cvjetova koji su nam dostupni.

Božja djeca

Od davnih se vremena snažno ukorijenila sveopća navika da se građanima vjericima pridaju isključivo pozitivne osobine, a bezbožnike se okrivljuje za najrazličitije grijehе. Točnije, sami su pobožni građani stvorili taj stereotip – za sebe, a usput i za sve ostale, kao neku vrstu pretpostavke vlastite nevinosti. I usprkos tome što su se u Božje

ime izvodili i nastavljaju se izvoditi monstruozi zločini, u osnovi svog cilja, navodno ugodna Bogu, imaju gonjenje onih koji drugačije misle. Ali, na kraju krajeva, vjerovanje uopće ne čini čovjeka poštenim.

Odakle kod sljedbenika religije takva uvjerenost u vlastitu nepogrešivost ili, točnije, pobožnost, da su čak i ateisti skloni ponizno se složiti s tim? Navodno, mi smo vjernici, odlazimo u crkvu, molimo se i zato smo središte svega duhovnog i dobrog, a vi – bezbožnici, prema tome, grcate u grijesima. Mi smo pošteni, a vi nepošteni.

Izvor takve uvjerenosti je uporište koje čovjeku pruža klatno religije. Ovdje je sve: i uzdanje u milosrđe Gospoda koji prašta grijehе, i izbavljenje od osjećaja krivnje kroz pokajanje, i vjera u Božje carstvo, a također i nada u Božju pomoć i osjećaj jedinstva s istovjericima. U tom je smislu ateistima puno teže živjeti – računati mogu samo na vlastitu snagu, a i nemaju kamo s osjećajem krivnje.

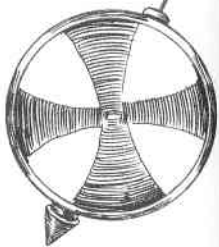
Ali zašto Bogu stremi onaj tko sebe inicijalno smatra pobožnim? U mnogim slučajevima ljubav prema Svevišnjem uopće nije to što vjernike dovodi k Bogu, već osjećaj straha i nesigurnosti. Postoje ljudi koji vjeruju da su svom dušom usmjereni prema Bogu, no to je iluzija. Zapravo pokušavaju pobjeći od svojeg ega. U egu nema ničег lošeg i on ne smeta sve dok ga ne vrijeđaju. Ego stvaraju odnosi zavisnosti kad čovjek, uspoređujući se s drugima, otkriva da nije savršen.

Jedini cilj ega je potvrda vlastite važnosti. Ako ego ne dobije tu potvrdu, on se vrijeđa i čovjek osjeća duševnu neugodu koje se pokušava riješiti. A kako to čini? Ako s povišenom važnošću ne ide, ostaju samo dva načina: popustiti uzde kako bi ego pojurio u galop ili ga potpuno prigušiti. Oni koji izaberu prvi način pretvaraju se u egoiste, a koji izaberu drugi u altruiste.

Nerijetko težeći da se riješi neugode što je sam sa sobom, ego se odlučuje na očajnički korak – počinje se odricati samoga sebe. Ego obznanjuje da je loše voljeti sebe i da treba voljeti druge. Čovjek se okreće od svoje duše i stremi k Bogu i ljudima kako bi svoj život posvetio komu ili čemu god, samo da ima uporište. A događa se i obratno: ego postaje agresivan i tada se pojavljuju zločinci, propalnice, cinici. Na taj su način one istinski duhovne i one propale ličnosti proizvod ega, samo je njihova popularnost suprotna.

Može vam se učiniti da ćete se okretanjem prema Bogu osloboditi svojeg ega. Ali paradoks je u tome da vas upravo ego gura k njemu. A Bog nije izvana, nego unutar vas! Djelić Boga nalazi se u svakom živom biću i na taj način on upravlja cijelim svijetom. Ego se klanja nekom apstraktnom simbolu, a od svoje se duše, to jest od istinskog Boga, okreće. Krist, Muhamed, Buddha, Krišna su više manifestacije Gospoda. Običan čovjek iako nije viša, svejedno je ista ta manifestacija. Ispada da se jedna manifestacija klanja drugoj? Komu to treba?

Stremljenje k Bogu kao cilj oslobađanja od svojeg ega je put unutarnje važnosti. Unutarnja se važnost pojavljuje samo ako sebe predajete tuđem sudu. Vraćanje k sebi bez obaziranja na druge istinski je put do Boga. Ako se oslobađam potrebe da se obazirem na mišljenje drugih, tada sam sâm sebi dovoljan i moj ego prestaje postojati, a ostaje samo cjelovita ličnost. Ne slušajte one koji vas pozivaju da se izmijenite i stvorite od sebe nešto što odgovara određenim standardima. Oni vas tjeraju da promijenite sebe, okrenete se od svoje duše i povodite se za pravilom klatna "Radi kao ja!". Okrenite se k sebi, prihvatite se kakvi jeste, dozvolite si da budete svoji, iskoristite svoje pravo da

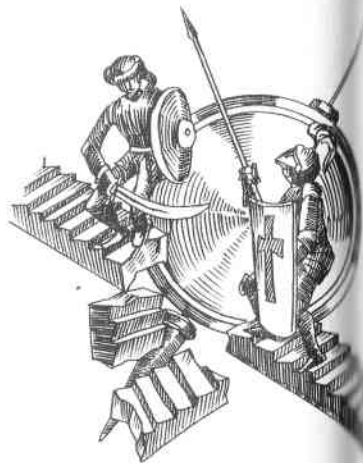
budete u pravu. Potpuno se posvetiti služenju nekom apstraktnom Bogu znači okrenuti se od svoje duše. To nije ništa drugačije od privrženosti klatnu religije.

Takva je teozofija transurfinga koja se, uostalom, nikome ne nameće. Ne proglašavam apsolutne istine, već se trudim pokazati neke zakonitosti. Svatko je slobodan donositi svoje zaključke.

Naravno, religioznima se neće svidjeti slična razmišljanja. Iako se i među njima nalaze različiti ljudi različitih uvjerenja. Vatreni sljedbenici klatna religije za razliku od istinskih svećenika zlobno suprotstavljaju svoje dogme svima ostalima. Ta agresivna energičnost odmah odaje sljedbenika klatna. Na sreću, prošla su vremena kad su takvi sljedbenici mogli spaljivati na lomači one koji imaju drugačije mišljenje. Ali svađe na vjerskoj osnovi još postoje i neće završiti ako nitko ne ukine prvi zakon klatna.

Religija je u biti komunikacija s Bogom preko posrednika. Obreda krštenja, vjenčanja i sahrane nema bez svećenika. Ali ni to nije obvezno. Zar Bog neće prihvatiti svoje dijete ako se nije našlo vremena krstiti ga? Ako u svakome od nas postoji djelić Stvoritelja, nismo li mi njegova djeca? Jesu li vam potrebni posrednici za odnos s ocem i majkom? Ovo pitanje svatko rješava sam sa sobom.

Religija je u odnosu na svoje sljedbenike vrlo žestoko klatno i poziva na odricanje od vanjskih svjetovnih blaga. Svaki je duhovni put uobičajeno povezivati s asketskim načinom života. Uvriježeno je mišljenje da "prosvijetljenoga" čovjeka koji je dostigao visine na putu duhovnog usavršavanja, sve zemaljsko prestaje zanimati. Ne nasjedajte na ovu zamku. Svatko se može i treba zanimati za svoj materijalni imetak, udobnost i blagostanje. Ako nije tako, znači da se čovjek potpuno nalazi pod utjecajem nekakve ideje. Ta ideja najčešće pripada jednome od klatna: religioznom, filozofskom ili nekom "duhovnom".

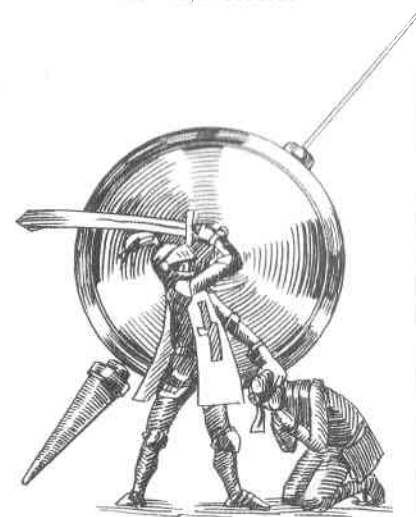

Klatna se u skladu sa svojim drugim zakonom trude nagovoriti sljedbenika da se potpuno posveti interesima strukture. Ako je čovjek čvrsto zasjao na tu kuku, bilo što drugo uistinu će ga prestati zanimati. On se čak može nalaziti pod utjecajem iluzije da se bavi isključivo svojom dušom ili "razgovara s Bogom". Zapravo je duša takve "prosvijetljene" osobe zatvorena u kutiju i ne može izraziti svoje potrebe.

Zašto je duša došla na ovaj materijalni svijet? Da bi se pripremila za nezemaljski život na nebesima? To je potpuna besmislica! Ako je duša ionako došla na ovaj svijet s nebesa, zašto bi se ponovo pripremala za nebeski život? I je li to uopće moguće učiniti ovdje, na zemlji? Za dušu je ovaj svjetovni život jedinstvena šansa. Ona je zbog toga i došla iz duhovnog svijeta kako bi upoznala svu privlačnost materijalnog svijeta. U duhovni će svijet uvijek stići. Je li smisao u tome da je se liši svega što pruža ovaj predivni, čudesni, prelijepi svijet u kojem je toliko sjajnih iskušenja?

Predajući se potpuno služenju Bogu, zapravo se od njega udaljavate. Stvoritelj stvara mnoštvo stvarnosti pomoću živih bića koji su njegova živa utjelovljenja. Bog ima namjeru provjeriti sve granice stvarnosti koju stvara. Upravo zbog toga šalje svoju djecu u materijalni svijet. Bog vam je dao slobodu da djelujete, pa uživajte u svojoj slobodi! Ne treba se zatvarati u ćelije samostana i gomilu vremena provoditi u molitvi. To nije služenje Bogu, nego lišavanje Boga radosti koju možete dobiti od punovrijedna života. Nikakve koristi od toga što ne puštate dijete u šetnju, ako ga tjerate da cijelo vrijeme potroši na bubanje napamet.

Sljedbenici klatna religije nametat će vam ideju da ni za što niste sposobni, a Bog je svemoguć. Strukturi ne odgovara vaša sloboda i snaga – potrebni su joj ispravni vijci. Klatna su već puno

postigla u procesu pokoravanja čovjekove volje. Ostaje nam da se divimo koliko velik mora biti utjecaj klatna da bi Božja djeca izgubila svaku predodžbu o svojoj moći.

Čovjek je od početka dobio vlast da oblikuje sloj svojeg svijeta pomoću utjelovljenja potencijalnih varijanti iz metafizičkog prostranstva u materijalnu stvarnost. Klatna su ljudima uspjela oduzeti upućenost u svoje sposobnosti i iskrenuti smisao samog života, zamijenivši *služenje Bogu klanjanjem*.

Teško da Bogu treba klanjanje. Imate li vi potrebu da vam se klanjaju vaša djeca? Vjerojatno biste radije vidjeli da imaju dobre prijatelje. Ustvari, *životni cilj, baš kao i samo služenje Bogu, je zajedničko stvaranje – stvaranje zajedno s Bogom*.

Mnogi ljudi smatraju da je vjera u Boga sve što se od njih traži. Vjeruju u njegovo postojanje i moć. Pa što? Oni ne razumiju Boga. On je za njih nekakav apstraktan, nedostižan i nerijetko zastrašujući idol. Njima su nametnuli ideju da se Bogu treba klanjati, pridržavati se zapovijedi i pobožnim se životom pripremati za nešto što riječima nitko ne može objasniti.

No vjera nije razumijevanje. Molitva nije razgovor s Bogom. *Jezik Boga je stvaranje*. Ovo uvjerenje možete prihvatiti ili ne, a raspravljati i razmišljati o toj temi nema smisla.

Oblikujući svoj sloj svijeta, svoju stvarnost, komunicirate s Bogom. Kad se radujete onome što ste stvorili, Bog se raduje zajedno s vama. U tome je istinsko služenje Bogu. A vjera u Boga je prije svega vjera u sebe, u snagu svojih mogućnosti kao stvaraoca. Djelić Stvoritelja nalazi se u svakome čovjeku. Pružite radost svojem Ocu. Koliko vjerujete u svoje mogućnosti, toliko vjerujete u Boga i samim tim ostvarujete ono što je rekao: "Neka vam bude po vašoj vjeri."

Teatar snova

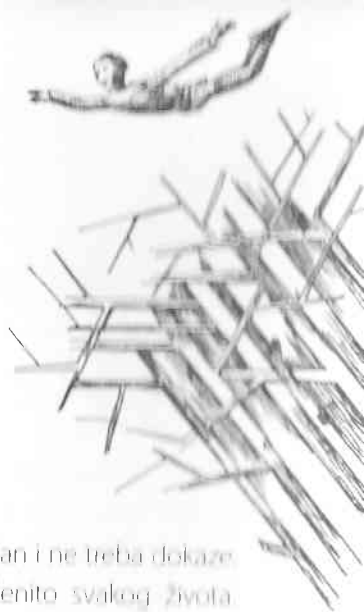
Kao što smo već spomenuli na početku knjige, prvobitan motiv koji je u osnovi ponašanja svih bića je potreba da barem u određenoj mjeri samostalno raspolažu svojim životom. Bilo koju aktivnost ili proces koji imaju svrhu najopćenitije možemo okarakterizirati kao upravljanje stvarnošću. Ma što da se događa u životu, sve se na kraju svodi na jednu te istu zadaću: staviti stvarnost oko nas u određenoj mjeri pod svoju kontrolu.

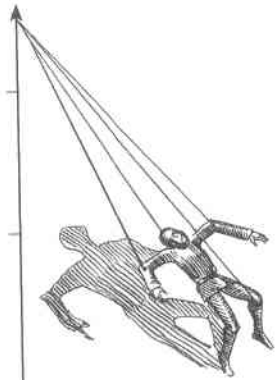
A čime se bavi Bog? Na to pitanje odgovor je očigledan i ne treba dokaze. Stvaranje i upravljanje stvarnošću cilj je i smisao općenito svakog života. Upravljajuća funkcija Boga ne budi dvojbe, pitanje je samo na koji način on to ostvaruje.

Od trenutka kad su klatna izokrenula samo poimanje Boga, sve što je povezano s njim obavijeno je nekakvom čudnom i proturječnom tajnom. Kao da Bog postoji, ali istodobno ga nitko nije vidio. S jedne strane Bog upravlja svijetom, a s druge njegova se aktivnost ne vidi otvoreno. Ispada da on postoji, ali ga nema; nema ga, ali on postoji. Takva paradoksalna situacija omogućuje klatnima da poimanje Boga tumače i koriste onako kako im odgovara.

Ako se ne udubimo u detalje, glavni uzrok iskrivljene istine o Bogu je niz podmetanja za koja su zaslužne religije. Služenje Bogu pretvorile su u klanjanje, a očiglednost njegova postojanja zamijenile slijepom vjerom. Klatna su čovjeka proglasila bespomoćnim, suprotstavljajući mu Božju svemogućnost, a iskonsku božansku bit čovjeka uklonila i na taj način raskinula njegovo prijašnje jedinstvo sa Stvoriteljem.

Na taj su način čovjeka, poput otetog djeteta, lišila veze s Roditeljem i natjerala ga da zaboravi svoje prvotno podrijetlo, a također i predodređenost. To je rezultiralo time da čovjek izgubi svaki pojam o svojoj sposobnosti i

moći da nastupi u ulozi stvaraoca zajedno sa Svevišnjim Stvoriteljem. Božjem su sinu nametnuli da ne može raspolagati svojom sudbinom, da je obvezan cijeliti svojeg oca izdaleka i klanjati mu se kao idolu. Dijete kao da nije sposobno ni za što i nema nikakva prava – sav se njegov život nalazi u rukama despotskog roditelja koji je milostiv samo uz uvjet da mu se bez pogovora pokoravaju spuštene glave.

Nakon što se priklonio utjecaju klatna, čovjek je skinut s dostojne dužnosti i dospio je pod *služenje*. Nije riječ samo o klatnima religije. Ateizam je također neka vrsta religije, samo obratna. Vjera se ovdje okreće u neznanje, neznanje u odricanje, a odricanje u aktivno neprihvatanje. Ali, ma kakav svjetonazor čovjek izabrao, njegov se položaj u svojoj biti ne mijenja: religiozno klatno predaje sudbinu u Božje ruke, a ateizam u ruke neke Providnosti ili sudbinu određuju okolnosti s kojima je običaj boriti se.

I u jednom i u drugom slučaju čovjeku se nameće nezavidna uloga marionete: ili se moli i čeka milost Gospoda ili se bori s preprekama, budući da se ništa ne dobiva besplatno. I ipak, ma što čovjek radio i koliko god se otimao, ostaje pod utjecajem klatna i okolnosti sve dok njegove aktivnosti ne izađu iz okvira unutarnje namjere. Uvijek dobivamo ono što odabiremo. Ako misliš da je tvoja sudbina lutati gustom šumom, znači da ćeš se trebati probijati kroz pokidano granje. A ako si dopustiš odvažnu misao da si sposoban uzdići se do neba, tada ćeš poletjeti iznad šume i slobodno letjeti. Nitko te, osim tebe samog, ne zadržava.

No čovjek ne može povjerovati da je sposoban sve dobiti tek tako, bez ikakvih uvjeta, pomoću izvanjske namjere ako nije svjestan i ne prihvaća svoju božansku bit. To nije lako učiniti, zato što je i bit samoga Boga iskrivljena do kraja: Stvoritelja su pretvorili u vladara koji zahtijeva da mu se klanjaju. A što čini vladar? Istupa u ulozi suca, provodi pravdu, kažnjava, nagrađuje po zaslugama, upravlja i na kraju pomaže i brine se za svoje podanike.

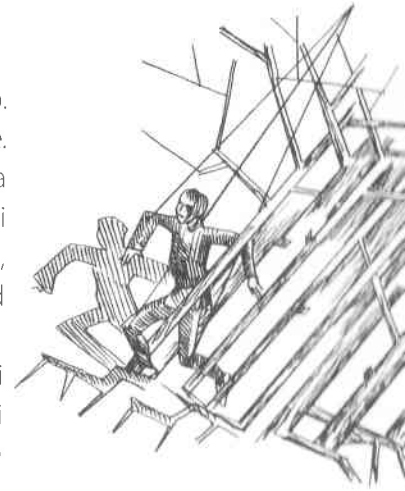
Međutim, zapravo se ničega ne pridržavamo. U stvarnosti vlada potpuna samovolja i bezakonje. Pravednici stradavaju, a grešnici nekažnjeno čine svoja zlodjela. Pravda "slavi" samo s teškom mukom. Molbe i molitve ne donose očekivani rezultat. Iako, reklo bi se, što stoji Boga da ispuni molbu i uspostavi pravdu kad je svemoguć?

Da bi objasnili takav očigledni nesklad i uskladili scenarij za onu ulogu koju su pripisali Bogu, sljedbenici klatna na određen način pokušavaju interpretirati sve što se događa. U široku upotrebu dolaze svakojake domišljatosti i izmišljotine poput "To je Božja volja" ili "Svi će dobiti prema zaslugama kad se pojave pred Bogom". Mogli bismo pomisliti da su ljudi poput malih nevaljalaca koji su pobjegli od svojeg odgojitelja pa zato mogu činiti svakojake izgrede, a kad ih on uhvati strogo će ih kazniti.

Ako odbacimo sve izmišljotine, u čemu se sastoji Božja namjera? Kako bismo odgovorili na ovo pitanje nećemo nagađati ili filozofirati, već jednostavno još jednom zaključiti da se namjera svega živoga ovako ili onako svodi na upravljanje stvarnošću. Ne svodi se na izvršenje zakonitosti i pravednosti, na ispunjavanje želja i molbi, na nagrađivanje po zaslugama i na kažnjavanje, već na upravljanje stvarnošću – to se uistinu događa.

Nikome nije dano da radi ono što Bog ne želi. Sve je stvarno pod njegovom kontrolom. Samo upravljanje on ne ostvaruje centralistički sjedeći na tronu, već preko svih živih bića. Zar Bog može upravljati svijetom nalazeći se izvan njega? Svako biće u sebi nosi djelić Boga i zato se namjera pojedinog bića podudara s njegovom namjerom.

Stavljajući dušu kao dio sebe u sva živa bića, Bog im je podario sposobnost da upravljaju stvarnošću prema svojoj osviještenosti. Svijest u različitim stupnju imaju sva bića, počevši od čovjeka i završavajući s mineralima. Naravno, čovjek je na najvišem stupnju svijesti, ali iz toga ne proizlazi da kamenje ne živi svoj

život, samo njegovo postojanje protječe u drugoj vremenskoj dimenziji. Sve što u stvarnosti postoji unosi svoj sklad u upravljanje njome. Rijeke probijaju put za svoje korito, planine posjeduju dio svijesti i na svoj način teže k upravljanju svojom stvarnošću. Što je viši stupanj svijesti, više je mogućnosti za upravljanje.

Uzmimo primjer s biljkama. One su obične, ali istodobno zagonetne. Nitko neće negirati da su žive, ali će ih malo tko smatrati živima u punom smislu te riječi. Čovjek na biljke gleda kao na biološki materijal bez duše koji nije sposoban osjećati i biti svjestan sebe i okoline. To je velika pogreška. Biljke imaju poseban oblik živčanog sustava. Njihove stanice međusobno izmjenjuju električne potencijale. Ova neobična bića mogu na svoj način vidjeti, čuti, osjećati okus i miris. I više od toga, one mogu međusobno komunicirati, pamtili, analizirati i čak se uznemirivati.

Američki istraživač Cleve Backster jednom je proveo eksperiment u kojem je detektor laži priključio na biljke. U testu su sudjelovala dva čovjeka: jedan je biljkama trgao grančice i lišće, a drugi se za njih brinuo i s njima nježno razgovarao. I tako, biljke su ih naučile razlikovati. Kad bi u sobu ušao "zločesti" čovjek, biljke su "vrištale" – na snimaču zvuka registrirala se reakcija, a kad bi se približio "dobar" čovjek, one bi se smirile. Pomoću svojih je eksperimenata Backster zaključio da biljke mogu hvatati elektromagnetska titranja, pa čak i misli! Sudionik eksperimenta samo je trebao pomisliti na trganje lista, biljke bi počele reagirati. Backsterova su istraživanja višekratno provjerili drugi znanstvenici i rezultat je bio jednak.

U jednom laboratoriju u kojem su se provodili slični eksperimenti, kućna je biljka pokazala očite znakove osjećaja koji nazivamo ljubavlju. Laborantica koja je snimala encefalogramski zapis cvijeta, primijetila je kako on "mrmlja" dok ga zalijeva i nježno razgovara s njim. Čim bi ušla u sobu, cvijet je izražavao jako ushićenje, a na druge ljude nije reagirao na taj način. Kakvo

je tek bilo čuđenje znanstvenika kad je cvijet počeo pokazivati znakove ljubomore! Trebalo je samo da osoba suprotnog spola s predmetom njegove ljubavi započne flertovati i cvijet bi zapadao u stanje koje se nije moglo nazvati nikako drugačije nego depresija.

Ma kakve biljke! Istraživanja su pokazala da čak i DNK posjeduje početne primitivne reakcije. Zračenje molekule DNK smještene u spektrometar u sebi ne nosi samo informaciju o njezinoj građi, već, što je zapanjujuće, i informaciju o "subjektivnom osjećanju". Kada se molekule osjećaju ugodno, zračenje je smireno. Prilikom zagrijavanja kamere spektrometra one počinju "cvijetiti" reagirajući na prekomjernu toplinu. Pri određenoj temperaturi molekule se razaraju i propadaju. No najzanimljivije od svega je to da se čak u praznoj kameri, u kojoj su bile uništene molekule DNK, još tijekom četrdeset dana čuju njihovi "samrtnički krikovi". Spektrometar registrira fantomsko zračenje propalih molekula kojih fizički tamo više nema. Te je rezultate prvi put sredinom 80-ih godina prošloga stoljeća zabilježio ruski znanstvenik Petar Garjajev koji je u to vrijeme radio u Institutu za fizičko-tehničke probleme SSSR-a. Premda, mora se primijetiti da se službena znanost prema svim ovim eksperimentima odnosi, kako smo mogli i očekivati, vrlo skeptično.

Biljke ne mogu vikati na sav glas i ne mogu izraziti svoja prava, osjećaje i sve što proživljavaju. Ali imaju dušu, također mogu patiti i radovati se, jedino što biljke u usporedbi s čovjekom žive u dubokom snu. Slične su uspavanom čovjeku koji se smiješi kada u snu prepozna ugodan, nježan glas i mrgodi se kad začuje neprijateljski povik. Ova predivna uspavana bića izvor su našeg života, uljepšavaju naš svijet, daju nam sve: od čašice ljekovitog napitka do sjene koju

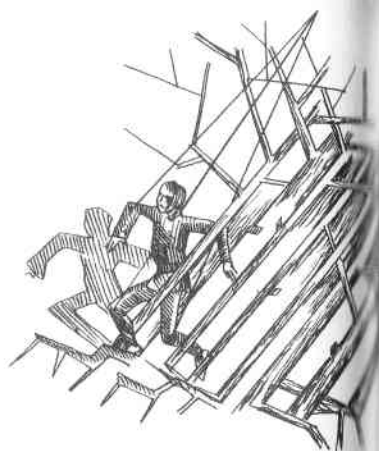
nam stvaraju tijekom vrućeg podneva. I pritom nam ne dosađuju niti išta zahtijevaju.

Biljke mogu, makar i neodređeno, osjećati sve što i mi sami. Vole nas ako se za njih brinemo i trude nam se zahvaliti svojim plodovima. Ali što sve osjećaju kad ih vrijeđamo, sramim se i zamisliti. Što može osjećati drvo kad pored njega prolazi puno napredniji, ali beščutni dvonogaš i samo tako, iz čista mira, otkine grančicu? Strah, bol, uvredu? A možemo li izraziti užas koji hvata to nezaštićeno biće kad mu dvonogaš prilazi sa sjekirom? Teško je zamisliti kakve jezive emocije proživljava drvo kad se u njegovo tijelo urezuje sjekira, a život polako i nepokolebljivo odlazi.

Nikada nećemo saznati kakvi su osjećaji biljaka, tih šutljivih svjedoka grubosti čovjeka koji se prema njima odnosi kao prema biološkom materijalu. Ostaje nam da se nadamo da biljke spavaju dovoljno duboko da ne osjećaju bol tako očito kao što je slučaj s bićima na višem stupnju svijesti. Ništa se ne može, svijet je surov. Stvoren je tako da jedan život postoji na račun drugog. No to čovjeku ne daje moralno pravo da misli kako u tom svijetu uspavanih samo on posjeduje dušu i svijest i da se prema svima ostalima može odnositi s nepoštovanjem.

Nisu uzalud narodi, iz civilizacija koje nisu iskvarila klatna, imali običaj prije nego što ubiju životinju ili sasijeku drvo zamoliti ih za oprost. Sljedbenici budizma, na primjer, uvijek gledaju pod noge kako slučajno ne bi nagazili kukca i također ne hodaju preko trave ako mogu proći po stazici. Sva su živa bića vrijedna poštovanja i svi na ovom svijetu imaju jednaka prava. A ako se čovjek ne pridržava takvog mišljenja, čega je onda i sam vrijedan?

U usporedbi sa svim ostalim žiteljima planeta, čovjek se samo relativno "probudio" i ništa više od toga. Jer život je svojevrsan san. Okružuje nas predivan svijet koji su naselila uspavana bića. I svatko živi u svojem snu i cijelo vrijeme nešto želi, nećemu teži i ima svoje pravo, baš kao i cilj. Upravo svoj

cilj ima svako živo biće. "Zašto je to tako?" pitat će čovjek koji sebe smatra vrhuncem savršenstva. Zato što je *proces postizanja cilja pokretač evolucije*. Evolucija je način stvaranja, oblikovanja stvarnosti koju je izabrao Bog.

Ideja evolucije pojavila se relativno nedavno. Ranije se vjerovalo da se svijet ne podvrgava načelnim promjenama i da postoji u onom obliku u kojem ga je prvotno stvorio Bog. Bit evolucije možemo ukratko okarakterizirati kao proces neprekidnih kvantitativnih promjena koje su postupno prelazile u kvalitativne. Prvi je tu ideju uvjerljivo pokazao Charles Darwin u njezinom odvojenom biološkom aspektu. Prema Darwinu, sile pokretači evolucije su *nasljedna prilagodljivost i prirodni odabir*. Prilagodljivost je osnova stvaranja novih obilježja u građi i funkcijama organizama, a nasljednost učvršćuje ta obilježja. Kao rezultat borbe za opstanak događa se da prvenstveno preživljavaju najprilagodljiviji pojedinci.

U Darwinovoj je teoriji sve točno, međutim iz vida je ispustio načelno bitan moment: čime je zapravo uvjetovana prilagodljivost? Prirodni odabir i nasljednost fiksiraju ili uklanjaju obilježja koja su se ponovo pojavila kao gotove činjenice. No odakle dolaze ta obilježja i što uvjetuje njihovo pojavljivanje? Zašto izrastaju peraje, krila, pandže, dlaka, rogovi i tome slično kod onih vrsta koje ništa od toga nisu imale?

U evoluciji se vide skokovi, zastoji, kretanja unazad i pojava načelno novih oblika za koje s gledišta regularne evolucije nema objašnjenja. Na primjer, pokazalo se nemogućim pronaći slijed nastanka i razvoja organa vida. Kako je uopće nastao vid? To je kvalitativan skok, načelna promjena koja nije mogla slučajno nastati. A o podrijetlu života kao takvoga nema se što reći: ispada da je odjednom "slučajno" nastao genetski kod života.

Iz modela transurfinga proizlazi očiti zaključak: *namjera oblikuje prilagodljivost*. Svako živo biće oblikuje sloj svojeg svijeta uključujući sebe. Težnja za uprav-

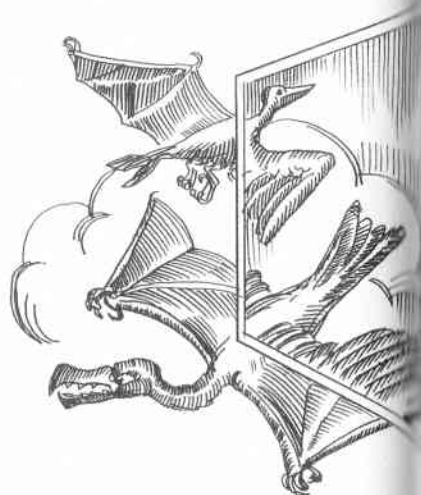

ljanjem stvarnošću nastavlja se na cilj – raditi to što je moguće bolje, za što se, pak, na odgovarajući način treba mijenjati i uskladiti s okolinom. Namjeru svega živoga, od jednostaničnih organizama pa do čovjeka, možemo okarakterizirati općom formulacijom: *nastojim djelovati tako i biti takav da bih učinkovito upravljao stvarnošću*. Upravo takva namjera materijalizira odgovarajuće sektore prostranstva varijanti, što rezultira pojavom novih vrsta.

Na primjer, poznato je da su drevne ptice na krilima imale pandže da bi se mogle uspinjati po drveću. Vjerojatno su se, prije nego što su naučile letjeti, morale penjati na vrh i letjeti kliznim letom. Oblik upravljanja stvarnošću poput "Penjem se po drveću" nije vrlo učinkovit. Dobro bi bilo k tome dodati još jednu funkciju: "Znam letjeti prema dolje." I još bolje: "Slobodno letim." Namjera slobodnog letenja postupno u stvarnost utjelovljuje nove varijante, jednu bolju od druge. Naposljetku, tijekom puno vremena i smjena mnogih generacija materijaliziraju se sektori u kojima krila dobivaju sve savršeniji oblik.

Usporedo sa stvaralačkim u evoluciji postoje i razorni procesi. Ovdje djeluju prva dva zakona klatna. Klatna tijekom evolucije izvršavaju destruktivnu i stabilizacijsku funkciju. Njihova neprekidna borba dovodi do istiskivanja jednih vrsta drugima ili do potpunog nestanka. Ali s druge strane klatna sinkroniziraju namjeru pojedinih živih bića. Kako bi se inače na širokom životnom prostranstvu razvijala jedne te ista obilježja kod iste vrste?

Posljedica spajanja unutarnjih i izvanjskih čimbenika, kao što su težnja određenih bića i djelovanje klatna, ostvarivanje je potpunog razvoja u materijalnom svijetu. Na taj način *Bog kreira stvarnost i upravlja njome pomoću namjere svega što postoji*. Skupa s dušom u svako je živo biće stavio dio svoje namjere i poslao ga u san – život.

Naš je svijet teatar snova u kojemu je Bog gledatelj, scenarist, redatelj i glumac istovremeno. Kao gledatelj promatra predstavu koja se odigrava na svjetskoj sceni. Kao glumac proživljava i osjeća sve što i biće koje igra svoju ulogu. Izgleda da je Božji cilj provjeriti što je sve moguće u tom šarolikom kaleidoskopskom snu. Ali zašto u igranom komadu nastaje toliko nevolja i nepravdi? Zašto Bog sve to dopušta? A klatna kao svjetsko zlo postoje li njegovim znanjem?

Na ova pitanja nema odgovora. Božji su motivi poznati samo njemu. Mi možemo samo konstatirati činjenicu: kao redatelj i scenarist djelu daje mogućnost da se razvija slobodno, u skladu s namjerom svih sudionika. Svako daje svoj doprinos u oblikovanju stvarnosti. Zato dobivamo općenitu sliku – Božji san satkan od mnoštva snova njegovih zasebnih manifestacija, odnosno života svih bića.

No ova pitanja na koja ne možemo odgovoriti, zapravo nemaju osobito značenje. Važan je samo jedan glavni zaključak koji proizlazi iz svega rečenoga:

Bog je svakom živom biću pružio slobodu i moć da prema svojoj svijesti oblikuje svoju stvarnost. Ovisno o stupnju te svijesti život se pretvara u nespjavan san u kojemu je uspavano biće bespomoćno i pod utjecajem okolnosti ili se pretvara u svjestan san koji možemo kontrolirati i usmjeravati snagom namjere.

Svima je dana sloboda izbora, ali se malo tko koristi tom privilegijom. Jer zašto se proces evolucije tako dugo razvlači ako namjera može ostvariti potreban sektor prostranstva varijanti? Zato što se praktički sva živa bića namjerom ne koriste svjesno i svrsishodno. Boraveći u nespjavanom snu kao da žele nešto neodređeno, ne shvaćajući točno što. Dobiva se rasplinuta, nejasna i nekontrolirana namjera.

Čovjek se u tom smislu nije pomaknuo dalje od životinje. Kako smo već govorili, klatna su mu oduzela sposobnost da upravlja stvarnošću snagom misli, a čak i samu spoznaju o tome da je to moguće. Uvučen u destruktivne igre klatna, čovjek se zadovoljava samo obrnutim djelovanjem izvanjske namjere dobivajući realizaciju negativnog odnosa i najgorih očekivanja. Za ostale se svoje ciljeve mora s puno muke izboriti koristeći uske okvire unutarnje namjere.

No ipak se čovjek s dovoljno visokim stupnjem svijesti može iščupati iz tog kruga i svoj život pretvoriti u osviješten san u kojemu se stvarnost ne podčinjava samo izravnom djelovanju već i volji. Ako je djelić Boga u svakome od nas, znači da je naša namjera ujedno i Božja namjera. Oblikujući snagom namjere svoju stvarnost, ispunjavamo Božju volju. Ako izražavate namjeru, računajte da je to Božja namjera. Kako možete sumnjati da će biti ispunjena? Za to si samo morate uzeti pravo.

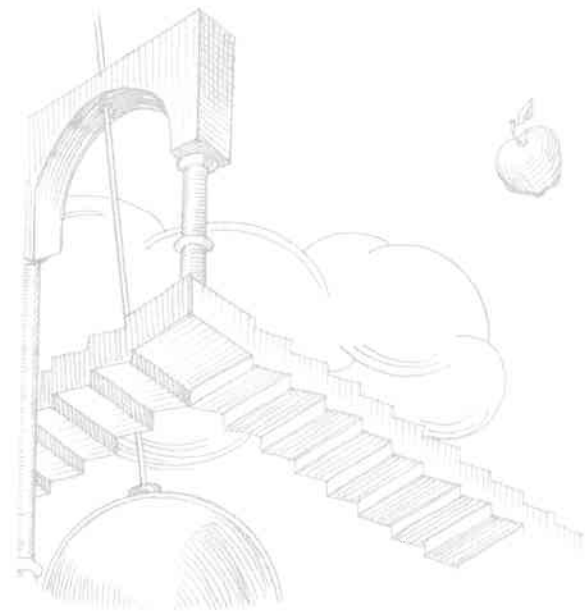
Ne molite, ne zahtijevajte i ne tražite, nego stvarajte. Oblikujte svoju stvarnost pomoću svjesne namjere. Može li Bog moliti samoga sebe? Postoji li itko od koga bi Bog mogao nešto trebati za sebe? On ionako uzme sve što poželi.

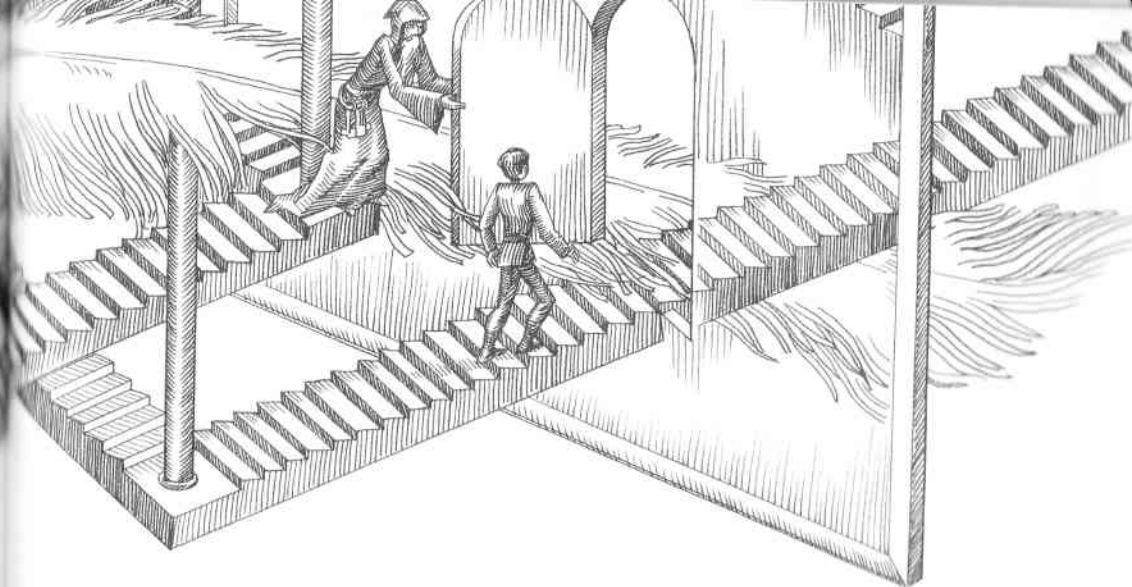
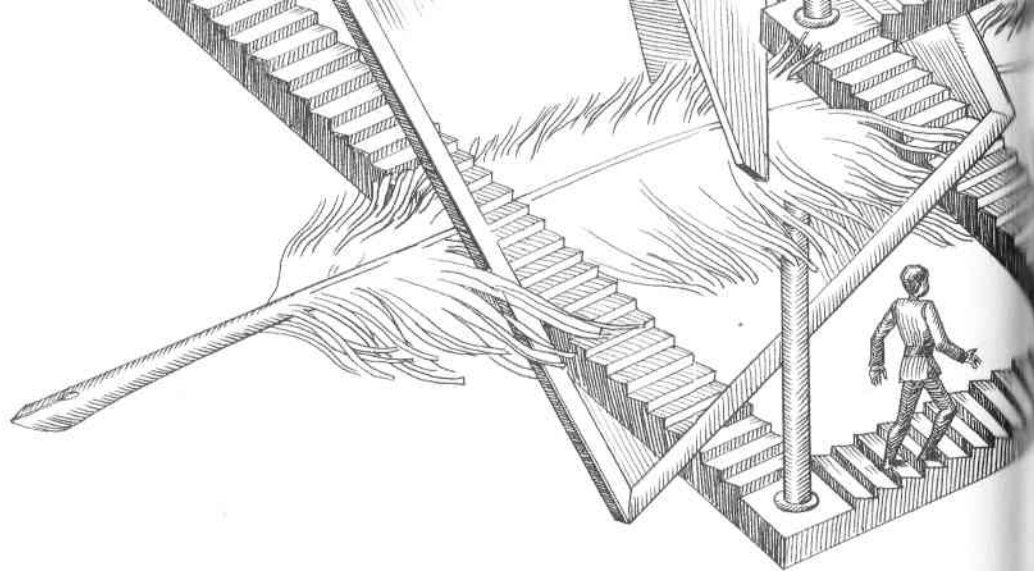
Kad se molite Bogu, to je isto kao da se Bog moli samome sebi. Kad nešto tražite od Boga, to je kao da Bog traži nešto od samoga sebe. A možemo to shvatiti i obratno: molite se samima sebi i tražite od sebe.

Ako je vaša namjera ujedno i Božja, čiji su vaši strahovi i sumnje? Također Božji. On vam je dao slobodu izbora. U našoj je moći izabrati sve što želimo. Izaberete li težak put, s mukom postićete cilj svladavajući najrazličitije prepreke. Kako drugačije? Uvjereni ste da vam ništa ne polazi od ruke s lakoćom, pa i dobivate po svojoj vjeri.

Ali zar je Bog tako bespomoćan da mora nešto tražiti? On nema potrebe trošiti snagu na borbu s nepopustljivom stvarnošću. Može oblikovati novu realnost onako kako želi. Ako uzme u obzir da je to moguće, isto to može činiti i čovjek. Pa zašto se onda ne biste probudili u snu i iskoristili svoju nekadašnju privilegiju. Ako ste spremni, ostalo je samo stvar tehnike. U sljedećoj ćete knjizi doznati kako se to radi.

Sažetak

- Svijet je dvostrano ogledalo na čijoj se jednoj strani nalazi materijalna stvarnost, a na drugoj metafizičko prostranstvo varijanti.
- Čovjek spoznaje stvarnost onako kako su ga to naučili činiti.
- Život je sličan nesvjesnom snu na javi zato što čovjek nema uporišta u odnosu na stvarnost.
- Spustite se u gledalište i promatrajte. Djelujte s odmakom, dajte se u najam i ostanite gledatelj.
- Snižavanje razine važnosti, kretanje po tijeku varijanti i koordinacija pružaju mogućnost da se zatvorenih očiju krećete u snu na javi.
- Život svakog živog bića je Božji san.
- Životni cilj, baš kao i samo služenje Bogu je stvaranje – stvaranje zajedno s Bogom.

- Proces postizanja cilja pokretač je evolucije.
- Namjera oblikuje prilagodljivost vrsta u procesu evolucije.
- Bog kreira stvarnost i upravlja njome pomoću namjere svega što postoji.
- Bog je svakom živom biću pružio slobodu i moć da prema svojoj svijesti oblikuje svoju stvarnost.
- Ako izražavate namjeru, računajte da je to Božja namjera. Kako možete sumnjati da će biti ispunjena?
- Ne molite, ne zahtijevajte i ne tražite, nego stvarajte.

Rječnik pojmova

Važnost

Važnost se pojavljuje kad se nečemu pridaje suviše veliko značenje. To je suvišni potencijal u čistom obliku i da bi ga uklonile, sile ravnoteže stvaraju probleme onome tko taj potencijal stvara. Postoje dva oblika važnosti: *unutarnja* i *izvanjska važnost*.

Unutarnja ili vlastita važnost javlja se kao posljedica procjene svojih vrlina ili mana. Formula unutarnje važnosti glasi ovako: "Ja sam važna osoba" ili "Ja radim važan posao". Kada kazaljka važnosti zapne, na djelo stupaju sile ravnoteže i "važna zvjerka" dobiva po nosu. Onoga tko "radi važan posao" također čeka razočaranje: ili taj posao nikomu neće trebati ili će biti vrlo loše odrađen. Postoji i suprotan pristup, odnosno umanjivanje svojih vrlina, samoponižavanje. Razina suvišnog potencijala u oba je slučaja jednaka, razlika je samo u predznacima.

Izvanjsku važnost također na umjetan način stvara čovjek kada pridaje preveliko značenje predmetu ili događaju iz svijeta oko sebe. Formula izvanjske važnosti je: "Za mene veliko značenje ima to i to" ili "Jako mi je važno da učinim to i to". Pritom se stvara suvišni potencijal i sav će posao biti upropašten. Zamislite da trebate prijeći preko brvna koje leži na tlu. Ništa jednostavnije. Zatim morate prijeći preko tog istog brvna, ali postavljenog tako da spaja krovove dviju katnica. To vam je jako važno i nećete se uspjeti uvjeriti u suprotno.

Val sreće

Val sreće oblikuje se kao skup linija života naklonjenih vama. U prostanstvu varijanti postoji sve pa i takve zlatne žile. Ako ste naišli na krajnju liniju nečeg tako raznolikog i bili sretne ruke, po inerciji možete skliznuti na drugu nepovoljniju liniju, gdje slijede nove sretne okolnosti. No, ako za prvim uspjehom ponovo slijedi crno razdoblje, znači da vas je zahvatilo destruktivno klatno i odmahnuo od vala sreće.

Izbor

Transurfing predlaže načelno drugačiji pristup postizanju cilja. Čovjek ima kao da naručuje u restoranu, ne brinući o sredstvima postizanja. Na kraju se cilj većim dijelom ostvaruje sam, neovisno o izravnom djelovanju naručitelja. Vaše se želje neće ispuniti. Vaša se maštanja neće ostvariti. Ali *vaš je izbor* nepovrediv zakon i on će se neminovno realizirati. Svrhu izbora nemoćno je objasniti dvjema riječima. Cijeli transurfing govori o tome što je izbor i kako ga ostvariti.

Jedinstvo duše i razuma

Razum ima volju, ali ne može upravljati izvanjskom namjerom. Duša može osjetiti svoju istovjetnost s izvanjskom namjerom, ali nema volju. Ona leti u prostanstvu varijanti kao papirnati zmaj kojim je nemoguće upravljati. Da bi se izvanjska namjera podredila volji, potrebno je postići *jedinstvo duše i razuma*. To je stanje u kojem se osjećaji duše i misli razuma spajaju u jedno. Na primjer, kad je čovjek ispunjen radosnim zanosom, njegova duša "pjeva", a razum "zadovoljno trlja ruke". U takvom stanju čovjek može stvarati. No događa se da se duša i razum ujedine u nemiru, strahovima i mržnji. Tada se ostvaruju najgora očekivanja. Naposljetku, kada zdrav razum tvrdi jedno, a srce se tomu protivi, znači da duša i razum nisu usklađeni.

Čuvareva zagonetka

"Svaki čovjek može steći slobodu biranja svega što želi. Kako steći tu slobodu?" Čovjek ne zna da ne mora s mukom postizati ono što želi, već da to jednostavno može *dobivati*. Zvuči sasvim nevjerojatno, ali je ipak upravo tako. Odgovor na ovu zagonetku saznat ćete tek kada pročitate knjige o transurfingu do kraja. Ne pokušavajte odmah zaviriti u posljednje poglavlje, jer vam odgovor neće biti jasan.

Znakovi

Putokazi su oni znakovi koji ukazuju na budući obrat u tijeku varijanti. Ako se sprema nešto što stvarno može utjecati na tijek događanja, pojavljuje se znak koji to nagovještuje. Kada tijek varijanti stvori obrat, prelazite na drugu liniju života. Svaka je linija po svojim osobinama manje-više istovrsna. Bujica u tijeku varijanti može presijecati različite linije. Linije života međusobno se razlikuju prema svojim parametrima. Promjene mogu biti beznačajne, no razlika se svejedno osjeća. Upravo tu razliku u kvaliteti svjesno ili podsvjesno primjećujete: kao da nešto nije onako kako bi trebalo biti.

Putokazi se pojavljuju samo kada započinje prijelaz na druge linije života. Pojedine pojave ne morate primijetiti. Na primjer, vrana je zakriještala, a vi na to niste obratili pozornost. Niste osjetili kvalitativnu razliku, što znači da se još nalazi na prijašnjoj liniji. No, ako vas je u toj pojavi nešto uznemirilo, znači da je to znak. Znak se od obične pojave razlikuje po tome što uvijek signalizira započeti prijelaz na bitno različitu liniju života.

* Rus. *смотритель* (smotritel'), može se prevesti kao *čuvar, nadzornik, nadglednik, pazitelj*. Izraz označava našeg unutarnjeg zaštitnika koji nam pomaže da izbjegnemo zamke klatna. Čuvar smo zapravo mi sami, svjesni sebe i svoga djelovanja u svakom trenutku. Koncept Čuvara razlikuje se od koncepta anđela čuvara koji se razmatra u *Transurfingu 2, Šum jutarnjih zvijezda*, str. 110; op. ur.

Suvišni potencijal

Suvišni potencijal je napetost, mjestimična uzburkanost u jednolikom energetskom polju. Takvu nejednolikost stvara energija misli kada se nekom predmetu pridaje suviše veliko značenje. Na primjer, želja je suvišni potencijal budući da strastveno željeni predmet nastoji privući ondje gdje ga nema. Ispoljava želja da imate ono što nemate, stvara energetski "pad tlaka" koji uzrokuje vjetrovi sila ravnoteža. Drugi primjeri suvišnih potencijala su nezadovoljstvo, osuđivanje, ushićenost, duboko poštovanje, idealizacija, precjenjivanje, omalovažavanje, taština, osjećaj nadmoćnosti, krivnje, manje vrijednosti.

Potaknuti prijelaz

Katastrofe, elementarne nepogode, oružani sukobi, ekonomske krize razvijaju se spiralno. U početku nastaje zaplet, zatim razvoj, sve se više pojačava napetost pa slijedi kulminacija, emocije su na vrhuncu i na kraju dolazi rasplet – sva se energija rasipa u prostor i nastaje privremeno zatišje. Otprilike se slično ponaša i vodeni vrtlog.

Pozornost grupe ljudi dopijeva u *stisak omče klatna* koje se počinje sve snažnije njihati povlačeći za sobom nesretne linije života. Čovjek reagira na prvi trzaj klatna – na primjer, reagira na negativan događaj, sudjeluje u zapletu i nalazi se u zoni djelovanja spirale koja se počinje brzo vrtjeti i povlačiti ga poput lijevka.

Pojavu padanja u lijevak opisujemo kao potaknuti prijelaz na liniju života na kojoj čovjek postaje žrtva. Njegov odziv na trzaj klatna i posljedično uzajamno predavanje energije njihanja potiču prijelaz na liniju života koja je po frekvenciji bliska njihajima klatna. Na taj se način negativan događaj uključuje u sloj svijeta tog čovjeka.

Koordinacija važnosti

Ničemu ne pridajite suviše veliko značenje. Vaša važnost nije potrebna vama, nego klatnima. Klatna upravljaju ljudima kao marionetama, pomoću *niti važnosti*. Čovjek se boji popustiti niti važnosti jer se nalazi pod utjecajem zavisnosti koja stvara iluziju potpore i sigurnosti.

Sigurnost je taj suvišni potencijal nesigurnosti samo suprotnog predznaka. Osviještenost i namjera omogućuju ignoriranje igre klatna te postizanje cilja bez borbe. A kada postoji sloboda bez borbe, tada sigurnost nije potrebna. Ako se oslobodim važnosti, nemam što štiti i što osvajati – jednostavno mirno idem i biram što želim.

Kako bi se oslobodili klatna, potrebno je odreći se unutarnje i izvanjske važnosti. Problemi i prepreke na putu do cilja također nastaju kao posljedica suvišnih potencijala važnosti. Prepreke se drže na temelju važnosti. Ako svjesno odbacite važnost, prepreke će same nestati.

Koordinacija namjere

Realizacija najgorih očekivanja kod ljudi sklonih negativizmu potvrđuje da je čovjek sposoban utjecati na tijek događaja. Svaki događaj na liniji života ima dva *kraka* u prostranstvu varijanti – povoljan i nepovoljan. Svaki put kad se susretnete s nekim događajem, birate kako ćete se prema njemu odnositi. Ako događaj smatrate pozitivnim, naći ćete se na povoljnom kraku života. Međutim, sklonost negativizmu navodi vas da izražavate nezadovoljstvo i birate nepovoljan krak.

Čim vas je nešto razljutilo, slijedi nova neugodnost. Tako se dogodi da "nevolja nikad ne dolazi sama". No do niza neugodnosti ne dolazi zbog same nevolje, već zbog vašeg odnosa prema njoj. Zakonitost se oblikuje vašim odabirom na raskrižju. Analizirajući stupanj svoje sklonosti negativizmu, možete zamisliti kamo će vas u životu odvesti takav niz negativnih krakova.

Načelo koordinacije namjere glasi ovako: *Ako izmjene u scenariju, koje se čine negativnima, odlučite promatrati kao pozitivne, one će takve i biti*. Slijedeći to

načelo, u pozitivnim ćete očekivanjima postići onakav uspjeh kakav negativisti postižu u svojim najgorim očekivanjima.

Linija života

Čovjekov život, kao i svako drugo gibanje materije, predstavlja lanac uzroka i posljedica. Posljedica se u prostranstvu varijanti uvijek nalazi blizu svog uzroka. Kako jedno proizlazi iz drugoga, tako se i susjedni sektori prostranstva postrojavaju u liniju života. Scenariji i scenografije sektora na jednoj liniji života uglavnom su po svojoj kvaliteti istovrsni. Čovjekov život ravnomjerno teče po svojoj liniji sve dok se ne dogodi nešto što bitno mijenja scenarij i scenografiju. Tada sudbina izvrši obrat i prelazi na drugu liniju života. Uvijek se nalazite na onim linijama čiji parametri odgovaraju vašem odašiljanju misli. Promjenom svojeg odnosa prema svijetu, to jest svog načina razmišljanja, prelazite na drugu liniju života s drugim varijantama razvoja događaja.

Materijalna realizacija

Informacijska struktura prostranstva varijanti u određenim se uvjetima može materijalizirati. Svaka misao, baš kao i sektor prostranstva, ima određene parametre. "Osvjetljavanjem" odgovarajućeg sektora odašiljanje misli realizira njegovu varijantu. Na taj način misli imaju izravan utjecaj na tijek događaja.

Prostranstvo varijanti služi kao šablona, određuje oblik i putanju gibanja materije. Materijalna realizacija se kreće u prostoru i vremenu, ali varijante ostaju na mjestu i postoje vječno. Svako živo biće svojim odašiljanjem misli oblikuje sloj svojeg svijeta. Naš svijet nastanjuje mnoštvo živih organizama i svaki daje svoj doprinos oblikovanju stvarnosti.

Klatno

Energija misli je materijalna i ne nestaje bez traga. Kada grupe ljudi počnu razmišljati na jednak način, njihove se "valne dužine misli" slažu jedna na drugu

i u oceanu energije stvaraju nevidljive, ali stvarne, energetsko-informacijske strukture – klatna. Te se strukture počinju razvijati samostalno i podčinjavati ljude svojim zakonima. Čovjek koji dopiše pod utjecaj destruktivnog klatna gubi slobodu – mora biti kotačić u velikom mehanizmu.

Što je više ljudi – *sljedbenika* – koji hrane klatno svojom energijom, to se ono snažnije “njiše”. Svako klatno ima vlastitu karakterističnu frekvenciju njihanja. Na primjer, ljuljačku se može zanjhati samo ulaganjem sile određene frekvencije. Ta se frekvencija naziva rezonancija. Ako se broj sljedbenika klatna smanjuje, njegova se njihanja gase. Kada sljedbenika više uopće ne bude, klatno će se zaustaviti i kao struktura umrijeti.

Da bi iz čovjeka iscrpla energiju, klatna se čvrsto hvataju za njegove osjećaje i reakcije: negodovanje, nezadovoljstvo, mržnju, razdraženost, nemir, uzrujanost, potištenost, zbunjenost, očaj, strah, žalost, privrženost, ushit, ganuće, idealiziranje, divljenje, oduševljenje, razočaranje, ponos, oholost, prezir, gađenje, uvredu, osjećaj dužnosti, osjećaj krivnje i tako dalje.

Najveća opasnost za čovjeka koji je pod utjecajem destruktivnog klatna je ta što klatno svoju žrtvu odvodi od onih linija života gdje bi mogla pronaći svoju sreću. Potrebno je osloboditi se nametnutih ciljeva jer, boreći se za njih, čovjek se sve više udaljava od svoga puta.

Klatno je u svojoj suštini egregor, ali time ni blizu nije sve rečeno. Pojam “egregor” ne odražava čitav splet nijansi međudjelovanja čovjeka i energetsko-informacijskih struktura.

Namjera

Namjeru otprilike možemo definirati kao *odlučnost imanja i djelovanja*. Ne ostvaruje se želja, nego namjera. Poželite podići ruku. Želja je oblikovana u vašim mislima i shvaćate da želite podići ruku. Hoće li želja podići ruku? Ne, želja sama po sebi ne stvara nikakvu aktivnost. Ruka se podiže samo kad su misli o želji odrađene i ostala je samo odlučnost djelovanja. Može li odlučnost djelovanja podići ruku? Također ne može. Donijeli ste završnu odluku da ćete

podići ruku, ali se ona i dalje ne pomiče. Što onda podiže ruku? Kako definirati ono što slijedi nakon donesene odluke?

Ovdje se vidi bespomoćnost razuma da ponudi smislenu objašnjenje što je to namjera. Naša je definicija namjere kao odlučnosti imanja i djelovanja tek preludij za silu koja konkretno i ostvaruje djelovanje. Predstaje nam da jednostavno konstatiramo činjenicu da se ruka ne podiže željom ili odlukom, već namjerom.

Namjera se dijeli na *unutarnju* i *izvanjsku*. Unutarnja namjera podrazumijeva aktivno djelovanje na okolinu – to je *odlučnost djelovanja*. Izvanjska namjera je *odlučnost imanja*, kada se svijet sam podčinjava čovjekovoj volji. Unutarnja namjera je koncentracija pozornosti na proces kretanja prema cilju. Izvanjska je namjera koncentracija pozornosti na to kako se cilj sam ostvaruje. Unutarnjom se namjerom cilj *dostiže*, a izvanjskom *izabire*. Sve što je povezano s magijom i paranormalnim pojavama odnosi se na područje izvanjske namjere. Sve što može biti postignuto u okvirima uobičajenog svjetonazora *dostiže* se snagom unutarnje namjere.

Odnosi zavisnosti

Odnosi zavisnosti se određuju postavljanjem uvjeta poput “ako ćeš ti tako, onda ću ja ovako...”. “Ako me voliš, znači da ćeš sve ostaviti i sa mnom otići na kraj svijeta. Ako se ne oženiš mnome (ne udaš za mene), znači da me ne voliš. Ako me hvališ, družiti ću se s tobom. Ako mi ne daš svoju lopaticu, potjerat ću te iz pješčanika.”

Kad ljubav prelazi u odnose zavisnosti, neizbježno nastaje *polarizacija* i sile ravnoteže se uznemiruju. Bezuvjetna ljubav je ljubav bez prava na posjedovanje, divljenje bez obožavanja. Drugim riječima, takav osjećaj ne stvara odnose zavisnosti između onoga tko voli i objekta njegove ljubavi.

Ravnoteža se narušava u slučaju ako se jedno uspoređuje s drugim ili mu se suprotstavlja. “Mi smo ovakvi, a oni su drugačiji!” Na primjer, nacionalni

ponos: u usporedbi s kojim nacijama? Osjećaj manje vrijednosti: u usporedbi s kim? Ili ponos na sebe samoga: u usporedbi s kim?

Gdje postoji suprotstavljanje, tamo se neizbježno uključuju sile ravnoteže. Njihovo je djelovanje usmjereno ili na to da "rastave" suprotstavljene subjekte, ili da ih ujedine uz obostranu suglasnost, ili na izazivanje sukoba. Ako ste vi stvorili polarizaciju, djelovanje sila bit će prije svega usmjereno protiv vas.

Polarizacija

Suvišni se potencijali stvaraju kada se nekim osobinama pridaje preveliko značenje. A odnosi zavisnosti među ljudima stvaraju se kad se međusobno počnu uspoređivati, suprotstavljati i postavljati uvjete poput "ako ćeš ti tako, ja ću ovako". Sam po sebi suvišni potencijal nije tako strašan sve dok iskrivljena procjena postoji neovisno, sama po sebi. Ali čim se neprirodno preuveličava u procjenjivanju jednog objekta, odnosno uspoređuje ga se s drugim, stvara se *polarizacija* koja rezultira *vjetrom sila ravnoteže*. Sile ravnoteže pokušavaju ukloniti stvorenu polarizaciju i njihovo je djelovanje u većini slučajeva usmjereno protiv onoga tko je tu polarizaciju stvorio.

Prostranstvo varijanti

Prostranstvo varijanti je *informacijska struktura*. To je beskonačno *polje informacija* koje sadržava sve moguće *varijante* bilo kakvih događaja koji se mogu zbiti. Može se reći da je u prostranstvu varijanti sve što je bilo, što jest i što će biti. Prostranstvo varijanti služi kao šablona, koordinatna mreža gibanja materije u vremenu i prostoru. I prošlost i budućnost u njemu se nepomično čuvaju, kao na filmskoj vrpici, a vremenski se učinak očituje samo kao posljedica premještanja zasebnog kadra u kojem se osvjetljava sadašnjost.

Svijet istodobno ima dva oblika: fizičku stvarnost koju možemo dotaknuti rukama, i metafizičko prostranstvo varijanti koje se nalazi izvan okvira percepcije, ali zbog toga nije manje objektivno. Iako je pristup tom polju informacija

u principu moguć. Upravo odatle dolaze intuicija i vidovitost. Razum nije sposoban stvoriti ništa načelno novo. On samo može sastaviti novu varijantu kuće od starih cigli. Mozak ne čuva samu informaciju, već nešto više: na adresu informacije u prostranstvu varijanti. Sva znanstvena otkrića i umjetnička remek-djela razum, uz pomoć duše, dobiva iz prostranstva varijanti.

Snovi nisu iluzija u uobičajenom smislu te riječi. Razum ne sanja, ali snove – on ih uistinu vidi. Ono što promatramo u stvarnosti jesu realne varijante. Snovi nam pokazuju što se moglo dogoditi u prošlosti ili u budućnosti. San je putovanje duše u prostranstvu varijanti.

Sile ravnoteže

Svugdje gdje postoji suvišni potencijal, pojave se sile ravnoteže koje su usmjerene na njegovo uklanjanje. Potencijal stvara naša mentalna energija kada nekom predmetu pridajemo suviše veliko značenje.

Na primjer, usporedimo dvije situacije: u prvoj stojite na podu svoj dvorane, a u drugoj na rubu provalije. U prvom slučaju uopće niste zabrinuti. U drugom slučaju situaciji pridajete jako veliko značenje. Učinite li jedan neznačajan pokret, dogodit će se nešto nepopravljivo. Na energetskoj razini činjenica da jednostavno stojite ima isto značenje kako u prvom, tako i u drugom slučaju. No stajanjem nad provalijom svojim strahom podižete napetost, stvarate nejednakost na energetskom polju. Zbog toga se stvaraju sile ravnoteže kojima je cilj ukloniti tu nejednakost. Čak možete i realno osjetiti njihovo djelovanje: s jedne vas strane neobjašnjiva sila vuče prema rubu, a s druge vas vuče da se odmaknete od ruba. Kako bi uklonile suvišni potencijal vašeg straha, sile ravnoteže trebaju vas samo odmaknuti od ruba ili vas baciti u provaliju i s tim završiti. Takvo njihovo djelovanje i osjećate.

Djelovanja sila ravnoteže nakon uklanjanja suvišnih potencijala stvaraju lavovski dio problema. Njihova je podmuklost u tome što čovjek često doživljava upravo suprotno od željenog. Pritom je sasvim nejasno što se događa. Iz

toga proizlazi osjećaj da ovdje djeluje nekakva neobjašnjiva zla sila, poput svojevrsnog "zakona podlosti".

Sektor prostiranja varijanti

U svakoj točki prostiranja postoji posebna *varijanta* određenog događaja. Radi lakšeg razumijevanja, zamislit ćemo da se varijanta sastoji od *scenarija* i *scenografija*. Scenografija je vanjski izgled ili forma pojave, a scenarij je put kojim se kreće materija. Pojednostavimo li, prostiranje varijanti je moguće razdijeliti na sektore. Svaki sektor ima svoj scenarij i scenografiju. Što je udaljenost među sektorima veća, veće su razlike u scenarijima i scenografijama. Čovjekovu sudbinu također predstavlja mnoštvo varijanti. Teoretski ne postoje nikakva ograničenja mogućih obrata čovjekove sudbine budući da je prostiranje varijanti beskonačno.

Slajd

Naše poimanje nas samih i svijeta oko nas često je daleko od istine. Izobličavanje uzrokuju naši *slajdovi*. Na primjer, uznemiruju vas neki osobni nedostaci i zbog toga imate osjećaj manje vrijednosti jer vam se čini da se ti nedostaci ne sviđaju ni drugima. Tako, dok komunicirate s ljudima, u svoj "projektor" stavljate slajd kompleksa manje vrijednosti i sve vidite izobličeno.

Slajd je iskrivljena slika stvarnosti u vašoj glavi. Negativan slajd u pravilu rezultira *jedinstvom duše i razuma* i zbog toga se utjelovljuje u stvarnosti. Ostvaruju se naša najgora očekivanja. Negativne slajdove možemo pretvoriti u pozitivne i natjerati da rade za nas. Ako namjerno stvorite pozitivan slajd, on na neobičan način može transformirati sloj vašeg svijeta. Slajd cilja je zamišljena slika već postignutog cilja. Sustavna vizualizacija slajda dovodi do materijalizacije odgovarajućeg sektora prostiranja varijanti.

Sloj svijeta

Svako živo biće energijom misli materijalizira određeni sektor prostiranja varijanti i stvara sloj svijeta. Svi se ti slojevi slažu jedan na drugoga i na taj način svako biće daje svoj prilog u oblikovanju stvarnosti.

Čovjek svojim doživljavanjem svijeta stvara individualan sloj svijeta – zasebnu stvarnost. Ta stvarnost, ovisno o čovjekovu odnosu, poprima određenu nijansu. Ako se slikovito izrazimo, u individualnom sloju čovjekova svijeta stvaraju se određene "vremenske prilike": jutarnja svježina i sunčev sjaj ili tmurno i kišno vrijeme, a događa se da bjesni uragan ili dolazi do prirodne katastrofe.

Individualna stvarnost oblikuje se na dva načina: fizički i metafizički. Drugim riječima, čovjek stvara svoj svijet svojim postupcima i mislima. Ovdje glavnu ulogu igra način razmišljanja, budući da stvara značajan udio materijalnih problema s kojima se čovjek većinu vremena mora boriti. Transurfing ima posla isključivo s metafizičkim aspektom.

Tijek varijanti

Informacija nepomično leži u prostiranju varijanti u obliku matrice. Struktura informacija organizirana je u lance koji su međusobno povezani. Uzročno-posljedične veze stvaraju *tijek varijanti*.

Nemiran razum stalno osjeća trzaje klatna i nastoji riješiti sve probleme te držati situaciju pod kontrolom. Samovoljne odluke razuma u većini su slučajeva besmisleno pljeskanje rukama po vodi. Većina problema, osobito sitnih, rješavaju se sami od sebe ako to ne smeta tijeku varijanti.

Tijeku se ne treba aktivno suprotstavljati prvenstveno zbog toga što se pritom beskorisno ili štetno trati gomila energije. Tijek ide putem najmanjeg otpora i zato u sebi sadrži najučinkovitije i najrazumnije rješavanje problema. Suprotno tome, protivljenje tijeku stvara gomilu novih problema.

Moćni intelekt nije ni za što zaslužan ako rješenje već postoji u prostiranju varijanti. Ako ne budete ulazili u neistražena područja i ne budete smetali

tijeku varijanti, rješenje će doći samo, i to ono optimalno. Optimalnost je već umetnuta u strukturu polja informacija. U prostanstvu varijanti postoji sve, ali s velikom vjerojatnošću realiziraju se baš optimalne varijante na koje se troši najmanje energije. Priroda ne troši energiju uzalud.

Transurfing

Riječ *transurfing* nisam izmislio, već se ona strovalila na mene s onog mjesta odakle dolaze svi ostali termini i sav sadržaj knjige. I sam do određenog trenutka nisam razumio njegovo značenje. Ovdje je čak nejasno na što bi nas ta riječ mogla asociirati. Značenje te riječi mogli bismo tumačiti kao "klizanje kroz prostanstvo varijanti", ili kao "transformaciju potencijalno moguće varijante u stvarnost", ili kao "prijelaz kroz linije života". Ali općenito, ako se bavite transurfingom, znači da održavate ravnotežu na valu sreće. Riječ transurfing se izgovara kao što se i piše. Ako se nekome sviđa pojam izgovarati na engleskom, samo neka izvoli.

Freiling

Freiling je učinkovita tehnologija ljudskih odnosa koja je sastavni dio transurfinga. Glavno načelo *freilinga* možemo formulirati na sljedeći način: *Odrecite se namjere da nešto dobijete, zamijenite je namjerom da nešto date i dobit ćete ono čega ste se odrekli.*

Djelovanje tog načela temelji se na tome da vaša izvanjska namjera iskorištava unutarnju namjeru partnera bez ograničavanja njegovih interesa. U konačnici od čovjeka dobivate ono što niste mogli dobiti običnim metodama unutarne namjere. Slijedeći to načelo, postići ćete dojmrljive rezultate u privatnim i poslovnim odnosima.

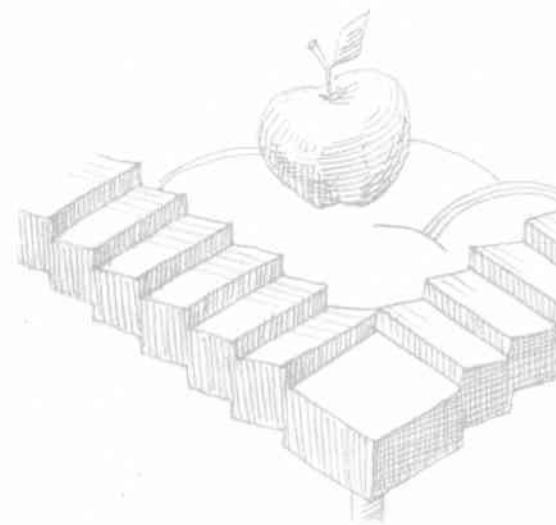
Ciljevi i vrata

Svaki čovjek ima svoj jedinstveni *put* kojim će postići istinsku sreću u ovom životu. Klatna čovjeku nameću tuđe ciljeve koji mame svojim prestižem i

nedostupnošću. Jureći za lažnim ciljevima, nećete postići ništa ili ćete, ako nešto postignete, shvatiti da vam to ne treba.

Vaš je cilj uživati u životu. Ostvarivanje vašeg cilja privući će i ispunjenje svih ostalih želja, a pritom će rezultati nadmašiti sva očekivanja. Vaša su vrata put koji će vas odvesti do vašeg cilja.

Ako idete prema svome cilju kroz svoja vrata, nitko vas i ništa neće u tome omesti, zato što ključ vaše duše idealno odgovara ključanici vašeg puta. Vaše vam nitko neće oduzeti i problema s postizanjem cilja neće biti. Problem je samo u traženju vlastitog cilja i vlastitih vrata. Transurfing će vas naučiti kako da to učinite.

O autoru

Vadim Zeland diplomirao je fiziku na Državnom sveučilištu u Kaliningradu, gdje i živi. U svojim je četrdesetima, oženjen i otac jedne kćeri.

Do raspada Sovjetskog Saveza bio je uključen u kvantna istraživanja, a sad se bavi isključivo pisanjem. U svojim knjigama uspio je sjединiti saznanja suvremene znanosti, filozofska učenja i bogato osobno iskustvo skupljeno tijekom dramatičnog raspada Sovjetskog Saveza, te života u današnjoj Rusiji.

Vadim Zeland smatra da nije bitan on nego tehnika transurfinga i stoga o sebi govori vrlo malo:

“Na pitanje zaintrigiranih čitatelja ‘Tko si ti, Vadime Zeland?’ obično odgovaram ‘Nitko.’ Moja biografija ne može i ne treba biti važna jer ja nisam tvorac transurfinga već tek prenositelj. Vrlo je važno biti ‘nitko’ kako se ničim osobnim ne bi narušilo ovo drevno Znanje koje otvara vrata u svijet u kojem nemoguće postaje stvarnost.

Tajna skrivena ispod površine toliko je važna da je osobnost prenositelja posve nebitna. Ono što je bitno su čuvari koji su prenijeli ovo Znanje, ali oni se ne žele razotkriti i ostaju u sjeni...”

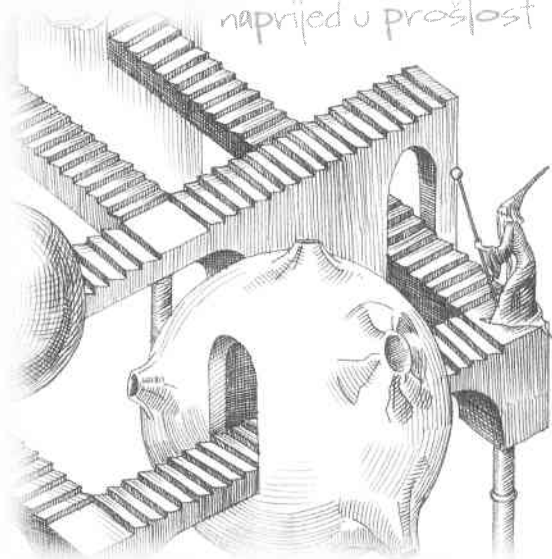
Potražite u knjižarama!

planetopija biblioteka osječkih osječani

TRANSURFING 1
prostranstvo

planetopija biblioteka osječkih osječani
TRANSURFING 2
šum jutarnjih zvijezda

planetopija biblioteka osječkih osječani
TRANSURFING 3
naprijed u prošlost

VADIM ZELAND

Najavljujemo!

veljača 2010.

TRANSURFING 5
jabuke padaju u nebo

